

ONSDAG DEN 24. FEBRUAR 2010

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

(Mødet åbnet kl. 15.05)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt den 11. februar 2010, for genoptaget.

2. Erklæringer fra formanden

Formanden. – Lad mig for første gang byde formanden for Det Europæiske Råd, hr. Van Rompuy, velkommen til Parlamentets plenarmøde. Endnu en gang velkommen og tillykke, hr. formand.

(Bifald)

Jeg vil også gerne byde kommissionsformand Barroso velkommen. De har i løbet af de seneste fem år været vant til at sidde her. Det er på ingen måde første gang. De er her!

Det er med beklagelse, at jeg må meddele Dem, at fru Candeago, vores kollega fra Generaldirektoratet for Kommunikation, døde i togulykken nær Bruxelles. Fru Candeago havde arbejdet i Parlamentet siden december 2008. Jeg vil på vegne af os alle gerne udtrykke min medfølelse med og støtte til hendes familie og venner.

Der er sket endnu en tragedie i de seneste dage, nemlig oversvømmelsen af den portugisiske ø Madeira. Det kraftigste uvejr siden 1993 har kostet mindst 38 mennesker livet. Familierne til ofrene for disse tragedier er i vores tanker, og vi beder for dem i denne sorgens tid.

Jeg vil nu bede alle om at rejse sig og holde et minuts stilhed for ofrene for begge tragedier.

(Parlamentet iagttog stående et minuts stilhed)

Tak.

3. Velkomstord

Formanden. – Jeg vil nu byde varmt velkommen til to gæster fra Belarus, Andzelika Borys, formand for sammenslutningen af polakker i Belarus, og Aleksandr Milinkevich, som modtog vores egen Sakharovpris i 2006 og leder den demokratiske opposition i Belarus.

(Vedvarende bifald)

Belarus trækker desværre på ny overskrifter på grund af hetzen mod ngo'er. Parlamentet fastholder og vil fastholde, at universelle værdier er noget, som vi værdsætter og tror på. Vi vil fordømme autoritære regimer, der anvender magt og chikanerer demokratiske organisationer, blot fordi de ikke deler regimets synspunkter.

4. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

5. Transport af heste til slagting i Den Europæiske Union (skriftlig erklæring)

Formanden. – Jeg vil gerne oplyse Dem om, at et flertal af Parlamentets medlemmer i dag den 24. februar 2010 har underskrevet skriftlig erklæring 0054/2009 af fru Lynne, fru Jędrzejewska og hr. Schlyter om transport af heste til slagting i Den Europæiske Union. Erklæringen vil derfor i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 123, stk. 4, blive fremsendt til adressaterne og offentliggjort i de vedtagne tekster fra mødet den 25. februar 2010 med angivelse af underskrivernes navne.

Vi takker forslagsstillerne for at have indgivet denne erklæring.

Elizabeth Lynne, *forslagsstiller*. – (EN) Hr. formand! Det er rigtig godt nyt, at vi har opnået tilstrækkeligt mange underskrifter. Tak til alle, der har underskrevet denne skriftlige erklæring.

Formanden. – Jeg vil gerne gøre Dem opmærksom på, at jeg ikke havde mulighed for at underskrive denne erklæring, men er parat til at gøre det straks.

6. Parlamentets sammensætning: se protokollen

7. Gennemførelsesforanstaltninger (forretningsordenens artikel 88): se protokollen

8. Afgørelser vedrørende forskellige dokumenter: se protokollen

9. Modtagne dokumenter: se protokollen

10. Skriftlige erklæring (modtagne dokumenter): se protokollen

11. Bortfaldne skriftlige erklæring: se protokollen

12. Arbejdsplan

Formanden. – Det endelige forslag til dagsorden, som blev udarbejdet af Formandskonferencen den 10. februar 2010 i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 137, er blevet omdelt.

Jeg vil efter aftale med de politiske grupper gerne foreslå følgende ændringer:

Torsdag:

Vedrørende mødet torsdag har Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet anmodet om udsættelse af afstemningen om Lehne-betænkningen om årsregnskaberne for visse selskabsformer for så vidt angår mikroenheder.

Martin Schulz, *for S&D-Gruppen*. – (DE) Hr. formand! Vores gruppe afholdt her til morgen en meget heftig debat om Lehne-betænkningen. Vi blev ikke færdige med at drøfte den i gruppen. Det sker nogle gange i grupper. Vi vil gerne bede hr. Lehne som ordfører om at give os frem til mødeperioden i marts til endnu en gang at overveje, i hvilken retning vi kan gå i forhold til denne betænkning, og hvilken holdning vi som socialdemokrater ønsker at indtage til dette spørgsmål. Der er forskellige tilgangsvinkler i vores gruppe – det skal jeg åbent indrømme.

Jeg ville derfor være taknemmelig, hvis vi kunne afholde forhandlingen, men hvis De, hr. Lehne, ville udskyde afstemningen til første mødeperiode i marts. Det ville i hvert fald give min gruppe – og også andre grupper, forestiller jeg mig – lidt mere tid til grundigt at drøfte spørgsmålet og nå frem til en holdning.

Klaus-Heiner Lehne, *ordfører*. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg synes, at det er positivt, at Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet går i dybden med spørgsmålet. Jeg vil imidlertid gerne sige, at Parlamentet vedtog en næsten enstemmig beslutning i december 2008, hvor vi opfordrede Kommissionen til at fremsætte lige præcis et forslag som det, vi drøfter nu. Parlamentet skal også holde fast ved, hvad det selv har besluttet, og hvad der i årevis har været Parlamentets erklærede hensigt.

Da det kun er naturligt, at der er bekymring om det ene eller det andet i forbindelse med ethvert forslag til lovgivning, har vi i Retsudvalget løst de ubesvarede spørgsmål ved hjælp af et kompromis. Jeg vil gerne gøre det klart, at dette kompromis er klar til godkendelse. Jeg har ikke desto mindre forståelse for, at det ville være fornuftigt at sikre lidt større opbakning til betænkningen. Hvis hr. Schulz har i sinde at sikre større tilslutning til betænkningen, har jeg intet imod at udskyde afstemningen til det kommende plenarmøde i marts. Det er min personlige holdning til sagen. Det er ikke holdningen i gruppen, som udtrykkeligt besluttede noget andet i morges. Jeg synes imidlertid, at vi bør give Socialdemokraterne en chance for at nå frem til en afgørelse, så også de kan gøre noget for at mindske bureaukratiet og lette de byrder, som små og mellemstore virksomheder er pålagt.

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke min kollega hr. Lehne for det, han netop sagde, men jeg vil ikke desto mindre gerne anmode om, at vi i betragtning af omstændighederne får mulighed for at fremsætte ændringsforslag og drøfte dem. Vi har for nuværende kun planlagt en afstemning uden mulighed for fremsættelse af ændringsforslag til Lehne-betænkningen.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne gentage min anmodning. Der er ingen tvivl om, at vi går ind for at afholde forhandlingen. Vi anmoder blot om, at afstemningen udskydes. Jeg må imidlertid retfærdigvis tilføje, at selv om jeg udmærket forstår hr. Lehnens ønsketænkning, er vores gruppe styret af demokrati. Jeg kan derfor ikke give hr. Lehne nogen forsikringer om resultatet.

(Parlamentet gav sin tilslutning)

(Parlamentet fastsatte arbejdsplanen)⁽¹⁾

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg skal gøre det kort. To vigtige udnævnelser er blevet offentliggjort i de seneste dage. Den første er Kommissionens repræsentant i Washington, USA, og den anden er den særlige repræsentant i Afghanistan. Begge udnævnelser er kontroversielle, og de debatteres begge i øjeblikket. Jeg ønsker ikke at gå ind i spørgsmålet om, hvorvidt personerne fortjener deres udnævnelse. Jeg vil blot gerne anmode om, at de begge, inden de tiltræder, møder for Udenrigsudvalget, så vi dér kan få en intensiv debat, og jeg håber, at kommissionsformanden og formanden for Det Europæiske Råd med Deres hjælp, hr. formand, vil give deres fulde støtte.

(Bifald)

13. EU 2020 – Opfølgning af Det Europæiske Råds uformelle møde den 11. februar 2010 (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling om redegørelse fra Rådet og Kommissionen om EU 2020 – Opfølgning af Det Europæiske Råds uformelle møde den 11. februar 2010.

Formanden. – Hr. Van Rompuy! Da dette er Deres første tale i Parlamentets plenarforsamling, er vi blevet enige om at give Dem lidt ekstra tid. Hr. Van Rompuy ønsker her i starten af sin mandatperiode at forelægge sit syn på andre spørgsmål, institutionelle spørgsmål, for Parlamentet. Ville De kunne klare Dem med 15-20 minutter?

Herman Van Rompuy, formand for Det Europæiske Råd. – (EN) Hr. formand! Det glæder mig at have lejlighed til at deltage i en forhandling sammen med Dem, ikke kun for at redegøre for stats- og regeringschefernes uformelle møde for to uger siden – det var trods alt et uformelt møde uden nogen formelle konklusioner at redegøre for – men også for at benytte lejligheden til at mødes med Dem tidligt i min mandatperiode. Hvis jeg havde afventet den første formelle lejlighed til at redegøre for et møde i Det Europæiske Råd, nemlig mødet i slutningen af marts, ville jeg ikke være mødt op i Parlamentet før i slutningen af april, ca. fem måneder efter min udnævnelse til formand for Det Europæiske Råd. Lad mig derfor benytte lejligheden til at forklare, hvordan jeg betragter min rolle og opgave. Det vil jeg bruge et par minutter på, så det ikke bliver nødvendigt at vende tilbage til det ved senere lejligheder.

Der har naturligvis altid været en formand for Det Europæiske Råd, men det er ikke det samme som en "præsident for EU", som nogle medier taler om. Så hvad har ændret sig? Tre små ting, som dog tilsammen og over tid vil kunne gøre en betydelig forskel.

For det første er der kontinuiteten. Tidligere fik vi en ny formand hver sjette måned, dvs. efter hvert andet eller tredje møde. Mulighederne for at udvikle en langsigtet strategi var ringe. Vores partnere i tredjelande var forvirrede over at skulle møde en ny regeringschef, hver gang de deltog i et topmøde med EU. Større kontinuitet er afgørende for at kunne opbygge forbindelser og udføre en seriøs opgave.

For det andet er der postens karakter af et fuldtidsjob. Tidligere formænd har samtidig skullet lede deres nationale regering. Det betød i bedste fald, at de kun i halvdelen af tiden kunne beskæftige sig med EU-anliggender. Ved at gøre varetagelsen af formandsposten i Det Europæiske Råd og dermed forbundne opgaver, bl.a. den eksterne repræsentation, til et fuldtidsjob, har Det Europæiske Råd nu fået bedre mulighed for at udfylde sin rolle i det europæiske institutionelle system.

⁽¹⁾ Andre ændringer til arbejdsplanen: se protokollen.

For det tredje vil stats- og regeringscheferne nu vælge den person, som, de ønsker, skal varetage denne post, i stedet for at det sker vilkårligt på grundlag af et tilfældigt rotationssystem. Jeg håber også, at dette varsler godt for den opbakning, som formanden kan regne med.

Disse tre ændringer er alle pragmatiske forbedringer af den tidligere institutionelle struktur, men set i lyset af at Det Europæiske Råd samtidig bliver en selvstændig institution, får det bedre mulighed for at udføre sin opgave i henhold til traktaterne, nemlig at fastlægge EU's "overordnede politiske retningslinjer og prioriteter".

Nogle iagttagere har tillagt denne rolle væsentlig større betydning, andre mindre. Nogle mener på den ene side, at formanden for Det Europæiske Råd er en form for "præsident" og kan sammenlignes med en udøvende regeringschef i eksempelvis Frankrig. Andre betragter på den anden side alene formanden som en mødeleder i forbindelse med regeringschefernes møder. Formanden er i virkeligheden ingen af delene. Formanden er bestemt ikke en præsident med egen udøvende magt. Den siddende formand skal give udtryk for stats- og regeringschefernes fælles holdninger. Der er på den anden side ikke kun tale om en mødeleder, der giver ordet til de forskellige medlemmer af Det Europæiske Råd på dets møder. Den opgave, som består i at forberede og følge op på møderne, repræsentere EU udadtil – f.eks. sammen med kommissionsformanden ved G20-topmødet – og være en forbindelse mellem de nationale hovedstæder og institutioner, rækker tydeligvis ud over opgaven med blot at lede møder.

Den faste formands opgave er at styrke den fælles kurs: intet mere, intet mindre. Hvor er vi på vej hen? Hvordan skal vi stille os over for vores naboer? Hvem er vores vigtigste strategiske partnere i verden? Hvor ønsker vi at være om 10 eller 20 år? Disse er alle afgørende spørgsmål.

Med hensyn til min forbindelse til Parlamentet er traktaten ret kortfattet og fastlægger blot, at jeg skal forelægge Dem en rapport "efter hvert møde i Det Europæiske Råd". Det betyder mindst fire gange om året, og de fleste år nok snarere fem eller seks gange, og kan i fremtiden nå op på ti gange. Der vil ikke gå længe, før mange af Dem vil være trætte af at se mig! Jeg vil fortsat fremme anden almindelig kontakt med medlemmerne af Parlamentet, f.eks. øge antallet af de møder, som jeg er begyndt at holde med gruppelederne, og mine månedlige møder med formanden for Parlamentet.

Min rolle må bestemt ikke forveksles med kommissionsformandens rolle. Hr. Barroso leder en udøvende myndighed, som er valgt af og er ansvarlig over for Parlamentet. Kommissionen fremsætter lovgivnings- og budgetforslag for Dem, hvilket jeg ikke gør. Kommissionsformanden har tæt daglig kontakt med Parlamentet, ikke mindst i forbindelse med arbejdet med disse lovgivnings- og budgetforslag. Min opgave er snarere at sørge for, at stats- og regeringscheferne sammen kan blive enige om en overordnet strategi for EU, både med hensyn til EU's interne udvikling og med hensyn til EU's eksterne forbindelser. Jeg holder et ugentligt møde med hr. Barroso. Vi er begge yderst opmærksomme på behovet for at undgå kompetencekonflikter eller misforståelser med hensyn til, hvem der er ansvarlig for hvad. Offentligheden og tredjelande kan muligvis have vanskeligt ved at forstå forskellen mellem kommissionsformanden og formanden for Det Europæiske Råd. Jeg er dog helt sikker på, at vi er på rette spor.

Det er i den forbindelse også vigtigt at huske på, at jeg er formand for Det Europæiske Råd, ikke for Ministerrådet. Det er to forskellige institutioner. Det almindelige Råd, som sammen med Parlamentet udgør den lovgivende magt, vil fortsat være ledet af et formandskab, som hver sjette måned går på skift mellem medlemsstaterne. Det er kun på udenrigsområdet, hvor den udøvende magt er koordineret, at Rådet har en fast formand i skikkelse af Catherine Ashton, næstformand i Kommissionen og højtstående repræsentant for udenrigsanliggender.

Jeg tager her et sidespring for at rose Catherine Ashtons arbejde. Hun står over for adskillige udfordringer på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område og i forbindelse med oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og fortjener vores opbakning. Det bliver mit privilegium at arbejde tæt sammen med hende om at repræsentere EU udadtil.

Lad mig sige nogle få ord om selve Det Europæiske Råd.

Det første formelle møde under mit formandskab finder sted i slutningen af næste måned. Stats- og regeringschefernes uformelle sammenkomst tidligere på måneden i Solvay-biblioteket nogle få hundrede meter herfra var imidlertid udbytterig. Hvad enten det skyldtes bibliotekets mere intime omgivelser eller den fysiske beliggenhed i nærheden af Parlamentet, var vores drøftelser frugtbare.

Jeg kan som sagt ikke redegøre for nogen formelle konklusioner, da der var tale om et uformelt møde. Jeg kan allerhøjest dele min egen personlige udlægning af drøftelserne med Dem. Denne udlægning har jeg fremsat i et brev til medlemmerne af Det Europæiske Råd, og jeg ved, at det er blevet rundsendt i Parlamentet.

Min hensigt med dette uformelle møde var at forberede vores kommende drøftelser om, hvordan vi forbedrer Europas økonomiske resultater, i takt med at vi kommer ud af den aktuelle økonomiske krise. Vi skal bl.a. se på vores mål og ambitioner – og vi har i den forbindelse en meget nyttig rapport fra kommissionsformand Barroso – men vi skal også se på, hvordan vi kan forbedre vores håndtering af disse spørgsmål. En af de vigtigste opgaver, som EU står over for, er at finde ud af, hvordan vi styrer vores integrerede europæiske økonomi – verdens største marked – så vi kan forbedre vores økonomiske resultater.

Da vi første gang udvekslede synspunkter om dette, så vi på, hvordan vi fastsætter mål, hvordan vi følger op på dem, og hvordan vi evaluerer resultater. Det handler i store træk om at koordinere udøvelsen af de nationale kompetencer, samtidig med at vi gør fuld brug af EU's kompetencer og tilgængelige instrumenter. Det er derfor en opgave, som er særdeles velegnet for Det Europæiske Råd. På mødet i Solvay-biblioteket blev alle medlemmer af Det Europæiske Råd enige om, at vi har behov for en bedre og mere målrettet økonomisk koordinering i EU, både i forhold til den makroøkonomiske politik – navnlig i euroområdet – og den mikroøkonomiske politik. En stor del af dette er meget teknisk, men lad os blot holde fast i tanken om at reducere antallet af fælles økonomiske mål og koncentrere os om fire eller fem. Disse mål bør være målbare og kunne opdeles i nationalt fastsatte mål. Der er ingen fornuft i at have resultattavler for eksempelvis 65 forskellige datasæt.

Alle medlemmer af Det Europæiske Råd er desuden villige til at påtage sig et større ansvar i en fælles europæisk strategi for vækst og beskæftigelse. Et sådant personligt engagement er uundværligt, og vi er nødt til at omsætte vores anbefalinger på papir til reelle forpligtelser. Det glædede mig, at alle rundt om bordet delte denne ambition. Uanset om man kalder det bedre koordinering, bedre forvaltning eller sågar bedre økonomistyring, er nøglen den fælles indsats for at skabe resultater.

Vi drøftede også kort, hvordan vi kan forbedre gennemførelsen af EU's tiltag i forbindelse med genopbygningen af Haiti. Vi ønsker at gå videre med denne drøftelse og sikre en bedre anvendelse af traktatens artikel 214 om koordinering af humanitær bistand. Vi vil på næste møde i Det Europæiske Råd fortsætte drøftelserne om, hvordan EU strategisk bør reagere på klimakonferencen i København. Vi drøftede naturligvis også – om end uventet – situationen i Grækenland. Jeg påtog mig at sørge for, at der blev taget hånd om dette inden for EU's institutionelle ramme og ikke uden for den, og at den indgåede aftale blev godkendt af alle 27 stats- og regeringschefer samt kommissionsformanden og chefen for Den Europæiske Centralbank. Denne grad af enighed vidnede om Grækenlands accept af sit ansvar for at nedbringe sit underskud på en troværdig måde og om vores solidaritet med Grækenland, hvis det bliver nødvendigt. Jeg ser meget frem til at høre Deres holdning til alle disse spørgsmål, ikke mindst til, hvordan vi kan imødegå alle de udfordringer, som EU står over for.

Jeg kan forsikre Dem om, at jeg har ét overordnet mål for de kommende år, og det er at sørge for, at EU kan blive stærk nok internt til, at vi kan fastholde vores egen sociale model og udadtil forsvare vores interesser og udbrede vores værdier. Jeg mener, at alle EU-institutionerne kan og skal samarbejde omkring disse mål.

(Bifald)

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Lad mig først og fremmest lykønske hr. Van Rompuy med et særdeles godt uformelt møde i Det Europæiske Råd, som for første gang blev afholdt under hans ledelse.

Da vi alle var nået til enighed om en vigtig erklæring om Grækenland, drøftede vi EU 2020-strategien – en strategi for bæredygtig vækst og beskæftigelse. Jeg havde lejlighed til at fokusere på de store politiske spørgsmål, som vi står over for, på udfordringerne, og på den linje, som Kommissionen formelt vil foreslå næste onsdag.

Den europæiske økonomi var i fremgang før krisen. Der var blevet skabt 18 mio. nye arbejdspladser og et mere dynamisk erhvervsklima. Disse fremskridt blev imidlertid tilintetgjort af finanskrisen og dens konsekvenser for mange erhvervsområder. BNP faldt således med 4 % på et enkelt år, og arbejdsløsheden røg helt op på 10 %, hvilket er et stort slag for vores velstand og en reel trussel mod vores samfund. Opgaven bliver samtidig vanskeligere, for vi har en aldrende befolkning, en voksende produktivitetskløft i forhold til vores konkurrenter og svagheder på uddannelses- og forskningsområdet. Vi har imidlertid også mange styrker. Vi har verdens største markedsøkonomi, vi har det indre marked, og vi har euroområdet. Alt dette har vist sig at være et vigtigt aktiv i krisen.

I dag står EU imidlertid over for et vigtigt valg, og jeg vil sige et afgørende valg for de kommende generationer. At håbe på, at de gode gamle dage vender tilbage, er ikke en valgmulighed. En valgmulighed er begrænsede

ændringer – den laveste fællesnævner, som sikrer visse reformer og en vis vækst. Vi ville imidlertid aldrig få det tilbage, som vi mistede under krisen. Denne valgmulighed ville resultere i et Europa, som ikke er med helt forrest i den nye globale verdensorden. Minimale ændringer, en form for tilpasning.

Jeg mener, at vi kan og skal være mere ambitiøse. Vi kan stræbe efter en økonomisk strategi, der bringer Europa på rette spor med hensyn til konkurrenceevne, og som kan skabe millioner af nye arbejdspladser. Det kan imidlertid ikke gøres ved hjælp af en halvhjertet indsats og gradvise ændringer. Vi må indse, at vi skal handle hurtigt, og erkende, at vi ikke kan beskytte vores europæiske levevis og forsvare vores sociale modeller ved at fortsætte, hvor vi slap. Disse sociale modeller vil tværtimod blive bragt i fare, hvis vi ikke tilpasser os en langt mere udfordrende global situation.

Det kræver en fælles indsats. Vi har behov for medlemsstaterne, vi har behov for EU-institutionerne, vi har behov for interessenterne og samfundet generelt, og vi har specifikt behov for Parlamentets aktive inddragelse og støtte i forbindelse med udformningen af denne strategi og videreformidlingen af den til befolkningen.

Kommissionen opstiller i næste uge de vigtigste punkter i den strategi, som den formelt vil foreslå EU-institutionerne. Den vil have fokus på intelligent og bæredygtig vækst for alle.

Den første vigtige vækstmotor skal være viden – viden og innovation, som skaber fremtidens idéer, fremtidens kompetencer og fremtidens teknologier. Vi skal for det andet skabe flere arbejdspladser for at fastholde vores europæiske samfundsmodel. Vores mål skal være sunde, blomstrende og trygge samfund, hvor alle føler, at de kan bidrage med deres del. Det betyder, at vi skal sikre folk beskæftigelse og kvalifikationer, og det betyder, at vi skal gå til fattigdomsproblemet med krum hals. Dette problem er ikke kun et nationalt problem. Det er et problem, som kræver en fælles europæisk løsning.

Vores sociale markedsøkonomi skal være stærk, for at vi kan udnytte fremtidens muligheder. Jeg taler om bæredygtig vækst, erkendelse af vigtigheden af at tackle klimaændringerne og erkendelse af presset på ressourcerne. Jeg mener hermed en konkurrencedygtig økonomi, en styrkelse af det indre marked og en sikring af bedre investeringsvilkår – særlig for SMV'er – en europæisk økonomi, der kan holde stand på et globaliseret marked.

Disse prioriteter er ikke nye. Den kendsgerning, at det endnu ikke er lykkedes os at gennemføre disse mål, gør dem imidlertid endnu vigtigere, ikke mindre vigtige. Der, hvor vi er nødt til at foretage en radikal ændring, er ikke i vores opskrift på, hvad den europæiske økonomi har behov for, men i vores tilgang til, hvordan det kan gøres.

Hvad skal der til for at opnå det ønskede resultat? Strategien skal for det første være en helhedsstrategi. Det kan ikke nytte noget med en bland selv-strategi, der giver alle mulighed for at vælge de nemme dele, "feel good"-delene, og overlade de virkelige udfordringer til de andre. Der er stadig mange uafklarede spørgsmål, når jeg tænker på gennemførelsen af det indre marked, på kvaliteten af vores afgiftssystemer og på den måde, som vi bruger penge på i en tid, hvor der er massivt pres på de offentlige finanser, for blot at nævne nogle få.

Vores strategi skal for det andet inddrage alle dele af samfundet. Vi kan ikke få det europæiske samfund tilbage på rette spor og fremtidssikre det, hvis vi skaber en social konflikt. Det er grunden til, at en proaktiv tilgang til jobskabelse og løsning af fattigdomsproblemet er så væsentligt. Det er også derfor, at vi har været så fornuftige at gennemføre en reform af finansmarkederne. Vi ønsker en stærk finansiel sektor, der kan finansiere innovation og hjælpe virksomheder med at vokse, en sektor, der anerkender sit bredere ansvar over for samfundet og staten, som kom den til hjælp i nødens stund, og en sektor, som accepterer, at et effektivt tilsyn på europæisk plan er nødvendigt i dag.

Vi må for det tredje ikke forveksle en overordnet vision for den europæiske økonomi med spørgsmålet "hvem gør hvad?". Vi skal ikke drøfte kompetencer. Det, som vi skal få øjnene op for, er fordelene ved en europæisk tilgang. Det er ret indlysende, at der i en globaliseringstid, hvor vi er nødt til at tale med USA, med Kina, med Rusland og med andre, er fordele ved en fælles tilgang, som på f.eks. G20-topmødet, hvor vi anmodede USA's præsident om at anerkende disse topmøder – et forslag, som reelt blev fremsat af EU under det franske formandskab af den franske præsident og mig selv. Vi er helt klart nødt til at indse, at vi har større indflydelse, hvis vi står sammen. Det giver ingen mening at erkende, at vi er afhængige af hinanden på globalt plan, men ikke på europæisk plan. Det er derfor, at vi er nødt til at stå sammen.

Der vil stadig skulle iværksættes en masse tiltag på nationalt plan. Der er naturligvis nationale ansvar, som vi forventer, at primært regeringerne påtager sig, men vi forventer også, at regeringerne oprigtigt engagerer sig i en europæisk strategi. Den europæiske strategi er nødvendig, ikke for at centrere magten i Bruxelles –

det er slet ikke vores hensigt – men for at bidrage til de uundværlige reformer i vores samfund og sikre vores borgere større velstand og bedre trivsel.

Det vil kun lykkes os, hvis vi er parate til at samarbejde og ikke modarbejder hinanden, og vi har derfor behov for troværdighed og ansvarsfuldhed på alle niveauer. Vi har behov for en stærk og reel koordinering på det økonomiske område. Lissabontraktaten giver os disse instrumenter, og vi vil benytte dem.

På dette Europæiske Råd så jeg, at der var en bevidsthed om problemet. Jeg kan sammenligne disse drøftelser med drøftelserne for fem år siden, da vi drøftede Lissabonstrategien. Lad mig helt oprigtigt og meget åbent fortælle Dem, at jeg blandt stats- og regeringscheferne så, at der var en langt større bevidsthed om behovet for at stå sammen og om europæisk økonomis eksterne begrænsninger. Jeg håber inderligt ikke, at snæversynede nationale interesser atter vil stå i vejen for behovet for en tættere koordinering og et effektivt europæisk forvaltningssystem.

Vi har også behov for vigtige, markante tiltag på EU-niveau, som kan vise, hvad det er, vi forsøger at opnå, dvs. nogle konkrete planer. Vi vil snart fremlægge nogle af dem, nemlig en innovationsplan, et program for opnåelse af nye kvalifikationer, en egentlig erhvervs politik, en digital dagsorden, grønne teknologier og en specifik plan eller specifikke tiltag mod fattigdom. Der er tale om projekter, som i sig selv har en værdi og betydning, projekter, som viser, hvorfor Europa kommer med en del af løsningen, og som viser, at EU ikke blot taler, men handler.

Lad mig slutte af med at opfordre Dem, Parlamentet, til at vise Deres stærke opbakning til disse projekter i alle dele af EU i Deres egenskab af lovgiver, budgetmyndighed og mester i fællesskabstiltag.

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. Van Rompuy, hr. Barroso, mine damer og herrer! Det Europæiske Råd den 11. februar var det første, som blev afholdt under ledelse af hr. Van Rompuy, og jeg vil gerne byde ham velkommen her til hans første plenarmøde i Parlamentet.

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) har store forventninger til Dem, hr. Van Rompuy. Jeg glæder mig over den positive og pragmatiske ånd i de taler, som De har holdt siden Deres udnævnelse, og jeg sætter pris på den tone, som De ønsker at slå an i Det Europæiske Råd, men jeg forventer, at De og Ministerrådet er opmærksom på, at Deres forhold til os, medlemmerne af Parlamentet, har ændret sig i kraft af Lissabontraktaten. Vi er nu lovgivere på lige fod, og det har ikke kun retlige, men også politiske konsekvenser.

Jeg vil nu gå over til de konkrete forhandlinger den 11. februar, som naturligvis drejede sig om 2020-strategien, men også om euroen og økonomi- og finanspolitikken, eftersom spekulationen mod den græske statsgæld og euroen uden tvivl var uventede gæster i Solvay-biblioteket.

Jeg vil gerne stille følgende spørgsmål: Skyldes svækkelsen af vores fælles valuta alene den græske krise, eller er euroen mål for direkte angreb fra dem, som er utilfredse med dens og eurolandenes indflydelse?

Vil vi desuden afvente, at situationen i visse eurolande forværres, før vi griber ind, sådan som det var tilfældet med Grækenland? Hvis ikke, hvilke planer skal så rette op på tingene i de lande, der er i størst risiko? Det er et spørgsmål til Dem, hr. Van Rompuy.

Jeg stiller disse spørgsmål, for selv om jeg glæder mig over de solidariske foranstaltninger, der blev truffet den 11. februar, tvivler jeg alvorligt på, om vi europæere reelt har styr på situationen. Hvordan står det ellers til, hvis ikke den græske advarsel har vist, at vi i høj grad er nødt til at træffe modige beslutninger for omsider at sørge for, at vores valuta, euroen, afspejler den politiske magt bag den?

Vi taler naturligvis en masse. Vi taler om økonomisk styring, vi taler også om pengepolitisk styring, men vi kunne gøre tingene langt enklere og bestemt mere effektivt, hvis vi udviklede og gennemførte en egentlig budgetkoordinering blandt eurolandene. Den forhenværende franske premierminister Edouard Balladur anerkendte for nylig selv behovet for at afskaffe suveræniteten på visse områder – hvilket ikke er let for en franskmænd – og har talt for, at eurolandenes nationale budgetter skal godkendes af Eurogruppen, allerede inden de forelægges for de nationale parlamenter.

Jeg vil gerne holde fast i denne dristige idé, og jeg anmoder Det Europæiske Råd om seriøst at overveje og analysere den. Eurolandene ville gennem en egentlig koordinering af deres budgetter opnå en hidtil uset indflydelse og spillerum. Denne indflydelse ville i høj grad give dem mulighed for at påvirke udviklingen af nye internationale regler, men det ville samtidig kræve, at de europæiske kræfter forenes i de internationale finansielle organisationer, hvor eurolandene skal tale med én stemme.

Lad mig komme med et slående eksempel – som blev nævnt af hr. Barroso, mener jeg – nemlig eksemplet med IMF, hvor stemmerne vægtes i forhold til størrelsen af landenes økonomier. USA har ud fra disse kriterier 16,7 % af stemmerne, Japan 6 %, Kina 3,6 % og de seks medlemmer, som grundlagde EU, 18,49 %. Hvis eurolandene imidlertid gjorde fælles front i IMF, ville de have 23 % af stemmerne, og alle EU-landene ville tilsammen have 32 % af stemmerne, dvs. dobbelt så mange som USA.

Det er den reelle magtbalance i verden. EU er imidlertid stadig opdelt og kan derfor ikke udnytte sin fulde gennemslagskraft. Kan vi acceptere det længere? Det mener PPE-Gruppen ikke. Det er på tide, hr. Van Rompuy, at eurolandene får øjnene op for denne situation og tager ved lære af den. De ville da være rustet til det, som de snart er nødt til at gøre af nødvendighed, nemlig for alvor stå sammen i stedet for at klamre sig til denne falske økonomiske uafhængighed, som ikke er andet end en farlig forestilling.

Stephen Hughes, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Siden den økonomiske og sociale krise startede, har over 7 mio. mennesker i Europa stillet sig op i arbejdsløshedskøen. Det er ret sandsynligt, at over 25 mio. mennesker vil være arbejdsløse ved udgangen af året. Vores økonomiers og offentlige financers sunde tilstand, som vi siden starten af 1990'erne har kæmpet så hårdt for at sikre, er blevet ødelagt på under to år. Vi har trods dyre genopretningsforanstaltninger foreløbig kun formået at forhindre systemet i at bryde fuldstændig sammen.

Den økonomiske vækst er stadig utrolig svag, og mange har mistet troen på et hurtigt opsving. Frygten for fremtiden plager vores samfund, uligheder af alle slags er blevet mere udbredte, og nogle af medlemsstaterne har desperat brug for solidaritet og beskyttelse på EU-plan efter at være blevet mål for hensynsløs og ukontrolleret spekulation. Krisen har alvorligt undergravet Europas internationale konkurrenceevne og svækket vores politiske indflydelse.

Det er den dystre situation, hvorfra Europa nu skal finde en ny vej frem med henblik på at beskytte sin model for økonomisk og social udvikling.

På forårstopmødet vil De, hr. Barroso, spørge Det Europæiske Råd, hvor vi ønsker, at Europa skal være i 2020. Det er et meget vigtigt spørgsmål, men kan vi tillade os at drøfte en fjern fremtid uden først at finde en løsning for de millioner af europæere, som lige nu mærker konsekvenserne af krisen på deres liv, og som bekymrer sig om, hvad der vil ske i morgen – vil de stadig have et arbejde, vil de kunne finde et nyt arbejde? Hvilke svar kan De give dem?

Jeg kan ikke tage tilbage til min region i morgen og fortælle folk, at de ikke behøver at bekymre sig, for vi har en plan for 2020. Jeg har behov for løsninger på deres umiddelbare bekymring og frygt, og jeg vil gerne kunne fortælle dem, at de kan beholde deres arbejde, at der snart vil blive skabt nye arbejdspladser, og at disse arbejdspladser vil være anstændige job med en anstændig løn.

Den eneste politiske dagsorden med et mellemlangt sigte er i øjeblikket den, som Det Europæiske Råd fastsatte i december, nemlig konsolideringen af de offentlige finanser. Medlemsstaterne forventes at påbegynde konsolideringen inden 2011 og inden for to år bringe deres offentlige underskud ned under grænsen på 3 %. Arbejdsløsheden vil samtidig stadig stige, og væksten vil være for svag til at nedbringe arbejdsløsheden.

Der er andre måder at få Europa ud af krisen på, nemlig ved at gøre befolkningen til centrum for vores politiske dagsorden – navnlig dem, som har været hårdest ramt af krisen. Jeg vil gerne opfordre hr. Van Rompuy og hr. Barroso til at genoverveje karakteren af den såkaldte exitstrategi. Europa bør vælge en moralsk anstændig vej ud af krisen, en human vej, der er baseret på vores grundlæggende værdier – hvilket faktisk også er en klogere vej ud fra et økonomisk synspunkt.

Det vil ikke blive tilfældet, hvis den makroøkonomiske politik udelukkende fokuserer på en hurtig konsolidering. Det ville betyde nedskæringer i de offentlige investeringer, inden for almen og erhvervsfaglig uddannelse og på social- og sundhedsområdet. Konsolideringen kan ikke ske gennem skattestigninger alene. Europas vækstpotentiale ville lide endnu større skade, end det allerede har gjort, og opsvinget ville som følge heraf blive meget langsomt, og en stor del af de nuværende arbejdsløse ville blive langtidsledige.

Europæerne fortjener en mere afbalanceret og socialt ansvarlig politisk tilgang. Vi mener, at denne tilgang bør omfatte en strategi, der skal få folk ind på arbejdsmarkedet, og som bør udgøre en integreret del af 2020-strategien og være retningsgivende for denne strategi i årene frem til 2015.

Den bør kombinere den makroøkonomiske politiske dagsorden med strukturpolitikker på det økonomiske, sociale og miljømæssige område med henblik på at skabe mindst 5 mio. nye arbejdspladser netto inden 2015,

særlig i den grønne økonomi. Det Europæiske Råd bør på topmødet i marts klart melde ud, at det har til hensigt at gøre dette til et vigtigt mål i den nye strategi.

En passende koordinering af den økonomiske politik, der rækker et godt stykke ud over stabilitetspagten kontrollerende rolle, bør sikre, at en gradvis finanspolitisk konsolidering i de forskellige medlemsstater kombineres med fastholdelsen af vigtige offentlige udgifter på vækstområder og vigtige socialpolitikker.

Det vil kræve et politisk tankespring med hensyn til den økonomiske styring i EU og i særdeleshed i euroområdet.

På topmødet i marts eller juni bør Det Europæiske Råd give sin formand mandat til i tæt samarbejde med Kommissionen at fremlægge en ambitiøs plan for styrkelse af den økonomiske styring i EU, som kan vedtages på Det Europæiske Råd i december 2010.

Vi er nødt til at udfordre den gamle måde at gøre tingene på, hvis vi vil lære af den aktuelle krise og hurtigst muligt lægge den bag os. Dette er en chance for at gøre EU relevant for befolkningen og ikke kun for markederne. Det kan kun blive en realitet, hvis 2020-strategien reelt handler om mennesker og om beskæftigelse – dvs. hvis den omfatter en ambitiøs dagsorden for det sociale område og for anstændige arbejdspladser.

Jeg opfordrer Dem på vegne af min gruppe til at gøre alt i Deres magt for at sætte befolkningen og ikke mindst de mest udsatte i centrum for det europæiske projekt.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Lad mig først og fremmest gå direkte til det, som jeg vil sige, er det mest akutte problem i dag. Vi kan tale nok så meget om 2020, men vi har et mere akut problem nu, nemlig euroområdet og Grækenland. Vi bliver nødt til at finde en løsning på dette problem.

Efter min mening skal Parlamentet tage initiativet på dette område. Det er vigtigt at finde ud af, hvad der reelt skete i Grækenland. I dag har vi fået modsigende oplysninger. Grækenland siger, at det har givet alle oplysninger til EU og EU's institutioner. Samtidig siger Kommissionen og Eurostat, at de ikke har modtaget alle de nødvendige oplysninger. Og på samme tid bagatelliserer investeringsbankerne, Goldman Sachs, Morgan Stanley og Deutsche Bank, også deres handlinger med hensyn til Grækenland.

Jeg mener derfor, at det er Parlamentets opgave at arrangere høringer med det relevante udvalg hurtigst muligt, således at vi kan høre alle de relevante parter i denne sag og finde ud af, nøjagtig hvad der foregår med hensyn til Grækenland. Vi kan ikke kaste os ud i drøftelser om afhjælpende foranstaltninger, om løsninger eller om reformer i EU, hvis vi ikke først har kortlagt, hvad der faktisk skete i Grækenland i 2008 og 2009 og tidligere, og jeg mener, at det er absolut nødvendigt, at de forskellige parter høres af Parlamentet.

Det andet punkt er, at vi også skal håndtere Grækenlands gældsproblem. Efter min mening er der kun én god løsning på dette problem. I går læste jeg artiklen af George Soros i *Financial Times* om emnet, og for et par dage siden læste jeg Joschka Fischers artikel i tysk presse. Han siger det, som mange mennesker siger, nemlig at den bedste løsning på det græske gældsproblem er en europæisk løsning – euroobligationer eller en europæisk monetær fond – der ikke skal koste de europæiske skatteydere penge, men som er en fremtidssikret løsning. Jeg mener også, at det er Parlamentets opgave at anmode Kommissionen og Rådet om at overveje denne mulighed og tilsidesætte EU's nuværende medlemsstaters nationale interesser for at undersøge denne mulighed.

For det tredje mener jeg, at det væsentligste element i disse forhandlinger naturligvis er, hvad vi skal gøre med hensyn til 2020. Efter min mening er Grækenland et meget godt eksempel på det, der gik galt i forhold til Lissabonstrategien. Lissabonstrategien var for svag. Kløften mellem den tyske økonomi og den græske økonomi er blevet udvidet i løbet af de seneste ti år, og den blev større, ikke mindre, efter Lissabonstrategien. Det, der er nødvendigt, er, at Kommissionen og Det Europæiske Råd som deres første beslutning anerkender, at den åbne koordinationsmetode ikke var en god metode, at den var en for svag metode. Vi har brug for et stærkere instrument i EU. Dette stærkere instrument er økonomisk styring i EU.

Jeg håber, at De om få dage, i begyndelsen af marts, jeg tror, det er den 3. marts, fremlægger et dokument herom, hr. Barroso. Jeg håber, at dette dokument indeholder en mere ambitiøs strategi end indholdet af det, der blev konkluderet eller ikke konkluderet på det uformelle topmøde. Det er fortsat en mellemstatslig metode med åben koordination. De gør det lidt bedre og lidt hurtigere, men i sidste ende er det stadig en åben koordinationsmetode, der bygger på foranstaltninger på det mellemstatslige plan. Vi anmoder om, at De stiller Dem i spidsen for dette, altså for denne økonomiske politik og for denne økonomiske styring, og om at De i samarbejde med Olli Rehn, fremlægger et ambitiøst forslag om indførelse af økonomisk styring

i EU. Det giver ingen mening at have en monetær union på den ene side, men ingen økonomisk, social og politisk union på den anden side. Problemerne i Grækenland er et lysende eksempel herpå.

(Bifald)

Jeg mener, at tiden er inde til, at vi må forvente et ambitiøst forslag fra Kommissionen, og jeg håber, at Kommissionen den 3. marts vil fremlægge et forslag, der er langt mere ambitiøst end de efter min mening skuffende konklusioner på det uformelle topmøde.

(Taleren indvilgede i at besvare et spørgsmål, jf. proceduren med blåt kort i henhold til forretningsordenens artikel 149, stk. 8).

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg ønsker at spørge Guy Verhofstadt om, hvorvidt han slår til lyd for, at lande uden for euroområdet skal komme lande i euroområdet til undsætning? Er det, hvad De slår til lyd for?

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Måske vil det i den nærmeste fremtid blive nødvendigt at komme Det Forenede Kongerige til undsætning, for jeg har konstateret, at Det Forenede Kongeriges underskud på statsbudgettet er endnu højere end Grækenlands.

(Bifald)

Hvis jeg ikke tager fejl udgør statsunderskuddet for øjeblikket 12,9 % af BNP. Jeg mener derfor, at det vigtigste for øjeblikket er, at vi har en troværdighedsstrategi i forhold til euroområdet, og jeg er meget sikker på, at Det Forenede Kongerige en dag, måske ikke i morgen, men i overmorgen, vil blive medlem af euroområdet. Vær vis på det.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg håber, at den britiske børnehaven vil være høflig nok til at lytte et øjeblik.

(Afbrydelser)

Jeg ville egentlig have indledt mit indlæg med EU's 2020-strategi, men nu vælger jeg i stedet at tage udgangspunkt i Grækenlands situation, navnlig i lyset af indlægget fra Parlamentets højrefløj. Efter min mening er det, der er til mindst hjælp i tvisten om situationen i og fremtiden for Grækenland, en antigræsk, nationalistisk eller antieuropæisk holdning. Som jeg ser det, bliver fejl, som er blevet begået over lang tid, nu afsløret i Grækenland, og der sker ofte det, at mere kommer for en dag i krisetider end i fremgangstider.

Jeg vil gerne fortsætte, hvor Guy Verhofstadt slap. Hvis vi ikke ønsker en antieuropæisk udvikling, bliver vi nødt til at drøfte, hvem der her i EU's hovedkvarter er ansvarlig for, at disse ting kunne skjules i Grækenland gennem så mange år, og muligvis sågar i hele den forberedelsesperiode, der gik forud for den monetære union. Jeg mener, at De bærer en meget stor del af ansvaret i denne forbindelse, hr. Barroso. Dette er noget, som De bliver nødt til at afsløre, for på nuværende tidspunkt har vi kun set toppen af isbjerget med hensyn til ansvar, men vi har ikke set den struktur, som er baseret på uansvarlighed, der gemmer sig nedenunder.

For det andet er der også meget, der skal ændres i Grækenland. Vi bliver nødt til at tage en, helst venskabelig, drøftelse med Grækenland om dette inden for euroområdets rammer. Hvis denne hjælp er nødvendig, og det tror jeg, at den bliver, og hvis det er nødvendigt at aktivere den europæiske solidaritet endnu engang, og det vil jeg ikke på nogen måde udelukke på nuværende tidspunkt, skal Grækenland gennemføre nogle mærkbare forandringer. Et eksempel er den alt for store offentlige sektor. Hvis jeg skal tro de grækere, som jeg har talt med, er 25 % af de græske arbejdstagere offentligt ansatte, og det er ikke engang en god offentlig sektor. Det er så afgjort nødvendigt med en reform af den.

Det er imidlertid ikke kun på udgiftssiden, ændringerne skal foretages, da der tydeligvis også er noget helt galt på indtægtssiden. Jeg tror, at Papandreou er på rette spor med sin hensigt om at offentliggøre de højestlønnedes selvangivelser i Grækenland. Det er ikke nødvendigt at købe cd'er fra Schweiz. Man kan gøre tingene på en helt anden måde. Dette vil meget hurtigt kaste lys over det forhold, at indtægterne, også i Grækenland, kan øges betragteligt, hvis skatteunddragelse i sidste ende forebygges, og hvis de personer i Grækenland, der lever i sus og dus, betaler deres skat som almindelige hæderlige borgere.

Min kollega, Sven Giegold, vil sandsynligvis komme nærmere ind på eurobonds senere. Jeg ønsker lige at kommentere EU's 2020-strategi med en enkelt sætning. Hr. Barroso nævnte ikke Lissabonstrategiens fiaskoer med et eneste ord. Efter min mening lover den manglende evaluering af Lissabonstrategien overhovedet ikke

godt for den nye strategis succes eller mulige succes. Strategien er i princippet ikke dårlig som en integreret strategi, men ...

(Formanden afbrød taleren)

Timothy Kirkhope, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Verhofstadt for, at han erindrede os alle om venstrefløjens forføjede økonomiske politik i Det Forenede Kongerige. Vi er meget taknemmelige for hans råd, og jeg håber, at mine kolleger og jeg vil være i stand til at afhjælpe det efter det kommende parlamentsvalg.

Allerede inden den nylige krise var de europæiske økonomier ved at tabe terræn til vores største rivaler og konkurrenter. Vores væksthiveau var lavere, vores arbejdsløshed højere, vores relative handelsposition var faldende, og dette gjaldt også vores del af den globale produktion. Vi havde lanceret Lissabonstrategien, men uden tilstrækkelig overbevisning eller engagement, og det er ingen overraskelse, at den ikke er blevet en succes. Europa 2020 må ikke gå samme vej. Det glæder mig meget, at min gruppe var blandt de første til at fremlægge forslag, som kan bidrage til dette fremskridt.

Det, der er nødvendigt nu, er at udstikke en ny kurs for vores økonomier. Vi skal anerkende, at det ikke er regeringerne, der skaber produktive arbejdspladser eller højner levestandarden. Det er kun konkurrencedygtige virksomheder og succesrige iværksættere, der kan gøre dette. Vores medlemsstater og EU's institutioner skal således støtte dem ved at mindske deres byrder. Vi kan ikke forvente at få en dynamisk økonomi, hvis vi stiller endnu større krav til dem, der skaber vækst og arbejdspladser, ved at indføre høje skatter og bureaukratisk lovgivning. Vi skal tilskynde til mere forskning og udvikling, bedre videregående uddannelser og bedre erhvervsuddannelser, som netop fremhævet af formanden, hr. Barroso. Det indre marked skal køres i stilling igen og udvides til at omfatte nye områder.

Vi har sat alt på spil. I næsten tre århundreder har de stærkeste økonomiske magter i verden også været dem med de mest liberale og mest demokratiske forfatninger, hvor tanken om frihed og økonomisk velstand har gået hånd i hånd. Vi indleder nu en ny æra. Inden udgangen af dette århundrede kan en væsentlig del af den økonomiske kraft have skiftet hænder, nemlig til stater med udemokratiske regeringer. Det er langt fra sikkert, at den form for autoritære kapitalisme udvikler sig nænsomt til den demokratiske og ansvarlige kapitalisme, som vi oplever i dag i Europa og i Vesten.

Vi håber, at disse stater vil gennemføre liberaliseringer. Vi vil venligt opfordre dem til at gøre det, men vi kender risikoen. Det er i vores borgeres interesse, at det med 2020-programmet lykkes os at stimulere skabelsen af gode arbejdspladser og højere levestandarder, og det er i den frie verdens interesse, at 2020-programmet viser vejen til en stærkere økonomisk fremtid for alle vores borgere.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Ifølge ordsproget er det i nødens stund, man kender sine venner. 27 regeringer i EU forsøger, hver på sin måde, at redde deres egne banker og storindustrier. Dette har indtil videre resulteret i en større gældssætning for hvert af disse lande og i katastrofale opsparinger for borgerne. Den eufemistiske løntilbageholdenhedspolitik, nedbringelsen af de indirekte lønomkostninger og privatiseringen af livsrisci, såsom alder, familie, sygdom og ønsket uddannelse, er alle blevet nævnt.

Bankerne bruger nu de statslige redningspakker til at spekulere mod statsbudgetterne. Bankerne har allerede opnået større fremskridt end staterne. Hypo Real Estate og Commerzbank, der i Tyskland blev reddet ved hjælp af milliarder af euro af skatteydernes penge, ligger helt i spidsen med hensyn til handelen med statsobligationer til overpris i Grækenland. Skatteydernes penge bruges til spekulation, og det drejer sig om penge fra almindelige, ærlige lønmodtagere, der ikke har en bankkonto i Schweiz som dem, de rige flygter til.

(Afbrydelser)

I må tro mig, når jeg siger, at jeg ikke på nogen måde finder det behageligt at bruge negative eksempler fra Tyskland. Et af de tyske regeringspartier opfordrer imidlertid uophørligt til skattelettelser, mens den græske regering samtidig opfordres til at indføre skatteforhøjelser. Hvem skal så finde disse penge? Jeg frygter, at det hovedsagelig bliver dem, der allerede har svært ved at få tingene til at hænge sammen. Var det ikke verdens tidligere største eksportør, Tyskland, der for år tilbage adskilte lønstigninger fra produktivitet, hvilket resulterede i social dumping?

I det antikke Grækenlands teater betød en krise en mulighed – ja, udfordringen ved et vendepunkt. For at finde sådan et vendepunkt må vi kræve, at der endelig fastsættes en lovpligtig minimumsløn. Samme arbejde udført på samme sted skal udløse samme løn. Der er behov for en harmonisering af skattetyperne i EU, men

først og fremmest er det nødvendigt med en egentlig europæisk lovgivning og kontrol af finansmarkederne og en reel EU-politik på økonomi- og finansområdet, som samordnes på grundlag af solidaritet med bindende sociale mål og miljømål.

Nigel Farage, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! EU's formand, denne dag er længe ventet. Vi fik at vide, at vi, når vi fik en formand, ville se en kæmpe stor, global politisk figur, nemlig manden, der ville blive den politiske leder for fem hundrede millioner mennesker, manden, der ville repræsentere os alle på den globale scene og manden, hvis stilling var så vigtig, at han selvfølgelig ville få en højere løn end præsident Obama. Jeg er imidlertid bange for, at vi må nøjes med Dem. Jeg beklager, men efter Deres optræden tidligere... Jeg ønsker ikke at være uforskammet, men De har faktisk karisma som en fugtig karklud og ligner en andenklasses bankmand.

(Protester)

Det spørgsmål, som jeg ønsker at stille, og som vi alle vil stille, er, hvem er De egentlig? Jeg havde aldrig hørt om Dem, og ingen europæere havde nogensinde hørt om Dem. Hr. rådsformand! Jeg vil gerne vide, hvem der stemte på Dem?

(Højlydte protester)

Jeg ved godt, at folk af Deres type ikke er vilde med demokrati, men hvilke muligheder har EU's borgere for at fjerne Dem? Er dette den europæiske form for demokrati?

Jeg har dog en fornemmelse af, at De er kompetent og dygtig og farlig, og jeg slet ikke i tvivl om, at De har til hensigt at blive det europæiske demokratis og de europæiske nationalstaters stille snigmorder. De synes at nære en afsky for selve nationalstaternes eksistens, men måske skyldes dette, at De kommer fra Belgien, der selvfølgelig mest af alt er et ikke-land.

(Reaktioner)

Siden De tog roret, har vi imidlertid været vidne til, at Grækenland er blevet reduceret til intet andet end et protektorat. De har overhovedet ingen legitimitet til at bestride denne stilling, og jeg kan med overbevisning sige, at jeg taler på vegne af flertallet i Det Forenede Kongeriges befolkning, når jeg siger: Vi kender Dem ikke, vi ønsker Dem ikke, og jo hurtigere, De bliver sendt på porten, jo bedre.

Formanden. – Som De selv sagde, Nigel Farage, ønskede De ikke at være uforskammet.

Jeg foretrækker, at vi går videre. Indvilger gruppeformanden i at besvare et spørgsmål jf. proceduren med blåt kort?

Joseph Daul, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Ønsker Nigel Farage at anvende traktatens artikel 9 og simpelthen anmode om udmeldelse af EU? Det ville gøre Nigel Farage lykkelig.

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg er meget skuffet over Dem. Det er uacceptabelt for en gruppeformand at kalde EU's præsident for en "fugtig karklud" her i Parlamentet i stedet for at fremkomme med politisk kritik.

(Bifald)

Jeg forventede af Dem, at De ville reagere på det og kalde til orden. Det er ikke acceptabelt, at denne mand frit kan træde Parlamentets værdighed under fode. Til Joseph Daul ønsker jeg at sige, at dette ikke er et spørgsmål om, hvorvidt Det Forenede Kongerige skal melde sig ud af EU. Det ville måske være bedre for Nigel Farage, at han stillede sit mandat til rådighed, hvis han virkelig mener, at EU og Parlamentet er så forkasteligt.

(Bifald)

Formanden. – I dag gentager jeg det, som jeg sagde til Nigel Farage for to måneder siden, nemlig, at indlæg af denne art, hvor der rettes personlige angreb mod bestemte personer, ikke er acceptable i Parlamentet. Jeg påpegede dette over for Nigel Farage, da jeg talte med ham derom. Jeg vil sige, Martin Schulz, at jeg har gjort og gør nøjagtig, som De har foreslået.

Nigel Farage (EFD). – (EN) Hr. formand! Det kan godt være, at De ikke kan lide at høre det, jeg siger, men prøv lige at tænke over Deres adfærd. Efter den irske befolknings "nej" i en folkeafstemning sagde De, at vores

gruppe ved at støtte dette "nej" havde åbnet døren på vid gab for fascisme. De sagde, at vi som gruppe i Parlamentet havde opført os som Hitler og nazisterne i den tyske rigsdag. Daniel Cohn-Bendit har kaldt os psykisk syge. De ved godt, at det i sidste ende... Det kan ikke kun gå den ene vej...

(Formanden afbryder taleren)

Formanden. – Jeg beklager, Nigel Farage. Det var ikke en personlig erklæring. Vi skal opretholde orden og overholde alle Parlamentets forretningsordensbestemmelser.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Hr. formand! Lad mig først og fremmest stille og roligt fastslå, at disse forhandlinger foregår i dette parlament, i Bruxelles, i Belgien. I den aktuelle økonomiske situation kan vi uden nogen overdrivelse beskrive Belgien som værende Nordsøens Grækenland, da Belgien næst efter Grækenland og Italien har den største statsgæld målt i procenter i hele Europa. Vi er grundlæggende et sygt land i Europa, og, hvis jeg må sige det sådan, skal dette på ingen måde opfattes som en ros til en af de tidligere talere, Belgiens forhenværende premierminister, hr. Verhofstadt. Han kunne sågar lære grækerne et eller flere tricks, hvad angår svindel og kunstig oppustning af budgettet!

Lad os imidlertid ikke hidse os alt for meget op over det. Lad os især ikke påstå, at vi vil være i stand til at afværge krisen ved at forøge statsgælden gennem det berygtede forslag af Guy Verhofstadt om et europæisk statslån, som er en lov, nogen skal betale regningen for før eller senere. Vi har tværtimod flere gange oplevet, at det er EU-beslutninger, der har ført os ind i krisen, nemlig EU's beslutninger om at kyle Maastrichtkriterierne og stabilitets- og vækstpakten ud af vinduet, for blot at holde facaden, fordi det skulle se ud, som om Europa var på vej frem.

Det er ligeledes den samme eurokratiske stædighed, der nu påtvinger os Tyrkiets tiltrædelsesstrategi. Den økonomiske og geografiske virkelighed bliver nu skubbet til side, og de europæiske borgere skal betale i dyre domme for den potentielle tiltrædelse af et land, der ikke engang er europæisk. Løsningen er ikke "mere Europa". Løsningen er nationalt ansvar og den enkelte medlemsstats forpligtelse til at sætte tæring efter næring.

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Hr. formand, hr. kommissionsformand og naturligvis hr. formand Van Rompuy! Vi glæder os over Deres tilstedeværelse her i dag. Deres bemærkninger ved forhandlingernes begyndelse afspejlede klart Deres ønske om at gribe arbejdet ambitiøst an, men ligeledes Deres ønske om at udøve Deres funktion i overensstemmelse med hensigten i Lissabontraktaten. Jeg vil på forhånd lykønske Dem med dette.

Deres tilstedeværelse er vigtig i forbindelse med den kommende 2020-strategi, da det er af afgørende betydning for genetableringen af Europas rolle i verden. De kender vores prioriteringer, hr. rådsformand og hr. kommissionsformand Barroso! De centrerer sig om en grøn, social markedsøkonomi. Dette betyder, at vores første opgave bør være at få de små og mellemstore virksomheder, der fungerer som kraftcentret for vores jobskabelse, på fode igen. Her mener vi ikke bare handels- og servicefagene, men ligeledes den europæiske industri, som vi skal gøre konkurrencedygtig igen på verdensplan. Vi mener også EU's landbrugssektor og produktionen af fødevarer af høj kvalitet, der ligeledes er konkurrencedygtig på verdensplan. Dette betyder, at vi har brug for SMV'er, der bygger på viden, innovation og bæredygtig teknologi.

2020-strategien skal baseres på et sådant grundlag. Et sådant grundlag er ensbetydende med en strategi for at overvinde krisen, som vil kunne kombineres med en stærk stabilitets- og vækstpakt og med den nødvendige reform af medlemsstaternes offentlige udgifter. Den tidligere Lissabonstrategi indeholdt for mange uklare målsætninger og var et tydeligt bevis på den åbne koordinationsmetodes fiasko, hr. formand for Rådet. Mit spørgsmål til Dem er derfor, hvilke konkrete målsætninger, De vil fastlægge for derved at tvinge medlemsstaterne til endelig at udvise et ægte engagement i forbindelse med denne nye strategi i overensstemmelse med Lissabontraktatens bestemmelser om nærhedsprincippet?

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Hr. formand! I henhold til Kommissionens egne tal lever 80 millioner EU-borgere for øjeblikket under fattigdomsgrænsen. Det er uværdigt, og det er ligeledes en hindring for enhver anden form for udvikling. Samtidig står en mand som Nigel Farage her i Parlamentet og lader det flyde om sig med fornærmelser på et tidspunkt, hvor Europa er i krise, og vi har virkelig mange emner på dagsordenen. Han burde afbrydes og burde ikke få lov til at deltage i næste uges møder i Strasbourg. Det ville være en mild straf for den adfærd, han har udvist.

Vores opgave nu består i at udarbejde en ny Lissabonstrategi, med andre ord, EU 2020-strategien. I denne forbindelse er det væsentligt at gøre sig klart, at social samhørighed og bæredygtig udvikling er af afgørende

betydning for den økonomiske vækst. Den første, der slipper vores afhængighed af f.eks. fossilt brændsel, lægger sig i spidsen for skabelsen af nye, grønne arbejdspladser. Vi har imidlertid brug for midler, hvis dette skal lykkes. Mindst 50 % af den finansiering, som EU og medlemsstaterne har lagt til side for at få os ud af krisen, skal investeres i en ny grøn aftale, der kan skabe disse nye grønne arbejdspladser. Det syvende og ottende rammeprogram skal være rettet mod forskning og udvikling vedrørende vedvarende energi.

Kommissionen skal ligeledes gøre en ihærdig indsats for at hindre den sociale udstødelse, der for øjeblikket sker forskellige steder i Europa, og styrke arbejdsmarkedets parter. I de senere år er EU med rette begyndt at blive anset for at udgøre en trussel mod fagforeningsbevægelsen. Dette skal der sættes en stopper for. Det første skridt kunne være en revidering af det kontroversielle direktiv om udstationering af arbejdstagere, eller, som det nu kaldes i Europa, "løndumpingdirektivet", der skaber så meget vrede og så mange konflikter. Det har vi haft nok af her i Parlamentet i dag.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Hr. formand! Målet med EU 2020 bør være at frigive de europæiske borgeres potentiale. Alt for ofte glemmer vi, at vores vækststrategier udarbejdes til gavn for borgerne og vores børns fremtid.

Der hersker ingen tvivl om, at Lissabonstrategien blev til en fiasko, da man forsøgte at gøre den altomfattende. En dagsorden, der var så bred, medførte, at man mistede fokus og mulighederne for at nå de ambitiøse mål, der blev fastlagt

For at gøre 2020-strategien mere effektiv skal formatet ændres fuldstændigt. Arbejdet skal målrettes de få konkrete områder, hvor de grundlæggende forudsætninger for bæredygtig vækst skal berøres.

Som EU's eneste direkte valgte organ og med sine ubegrænsede beføjelser til fælles beslutningstagning får Parlamentet et ord at skulle have sagt i 2020-strategien. For at sikre legitimitet og åbenhed vil det derfor være klogt af Kommissionen og Rådet at inddrage Parlamentet i det igangværende arbejde med 2020-strategien.

Ligesom åbenhed og gennemsigtighed er af afgørende betydning for skabelsen af et borgernes Europa, er disse faktorer ligeledes centrale instrumenter til at undgå kriser i de offentlige finanser, såsom dem, der for øjeblikket rammer lande i hele EU.

Alle peger fingre ad Grækenland, men der er også andre medlemsstater, der har undgået at opfylde standarder, ført EU bag lyset med hensyn til deres underskud og snydt med deres finansielle statistikker. Den åbne koordinationsmetode har forvandlet sig til et hemmeligt spil og offentlig ydmygelse.

Det skal erindres, at det samme gælder for regeringerne som for borgerne. Frihed indebærer ligeledes ansvar. Det er nu på tide, at medlemsstaternes regeringer tager dette ansvar alvorligt, fordi de problemer, som vi står over for, er alvorlige.

Philippe Lamberts (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er enig i forslaget om at mindske antallet af mål i EU 2020-strategien til et begrænset antal, forudsat at disse i det mindste er ambitiøse. De skal først og fremmest være ambitiøse, for så vidt angår vores miljøpåvirkning. Det handler derfor ikke blot om klimaet, og efter vores mening ligger målet på 20 %, for lige at vende tilbage til det, langt under det, der reelt er behov for. Ikke engang 30 % kan siges at være ambitiøst.

For det andet skal der fastlægges et ambitiøst mål om en reduktion af ulighederne f.eks. en mindskelse af fattigdommen i Europa på 50 % inden 2020, og dette ville bestemt ikke være for meget at bede om. Der skal ligeledes fastlægges et ambitiøst mål med hensyn til uddannelse, forskning, udvikling og innovation og naturligvis et ambitiøst mål med hensyn til jobskabelse.

Disse mål er allerede blevet nævnt, men de skal kunne måles og skal være bindende. Det er lige meget, om det er en bonus-malus-ordning eller noget andet, men det er nødvendigt med resultater. Vi kan imidlertid ikke opnå disse resultater uden komponenter af absolut altafgørende betydning.

Den første komponent er en effektiv markedslovgivning, og i denne forbindelse vækker udviklingen vedrørende overvågningen af de finansielle markeder samt Rådets udtalelser stor bekymring, hr. Van Rompuy.

For så vidt angår den anden komponent, vil jeg gerne fremhæve Joseph Dauls udtalelse. Det er sandt, at medlemsstaterne bliver nødt til at afgive mere af deres suverænitæt, især på finansområdet, hr. Daul. Jeg er spændt på at høre, hvordan Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) forholder sig til dette. Uden en stærk finanspolitisk konvergens vil vi ikke være i stand til at genskabe stabiliteten i de offentlige

finansier og basere vores beskatningssystem på et bæredygtigt grundlag. Vi tænker på energiområdet, og vi tænker naturligvis på beskatningen af finansielle transaktioner.

Kay Swinburne (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg støtter retningen i EU's 2020-strategi, især i disse tider med økonomisk krise, og opfordrer kraftigt EU til at fokusere på Europas eksisterende komparative økonomiske fordele og konkurrencefordele og benytter alle de tilgængelige værktøjer og ressourcer, især inden for F&U, til at skabe ægte EU-merværdi.

Jeg vil søge at opnå en prioritering af færdiggørelsen af det indre marked for varer og tjenesteydelser og en ambitiøs tilgang til oprettelsen af et indre marked for innovativ forskning. Der bør tilskyndes bredt til forskning og udvikling både på universiteterne og i det private erhvervsliv i Europa, således at vi kan lægge os i helt frem spidsen med hensyn til nye bæredygtige industrier og teknologier.

Vi skal imidlertid være på vagt over for lovgivning, der har til formål at hindre disse udviklingsprocesser. Det er nødvendigt, at vi styrker forbindelsen mellem den private sektor og den akademiske forskning og gør en indsats for at fremme omsætningen af viden i job- og velstandsskabende aktiviteter. Vi bliver nødt til både at øge adgangen til finansiering af innovation og at sørge for, at den administrative byrde mindskes for især SMV'erne og mikroenhederne. I kølvandet herpå vil SMV-fremmende indkøbspolitikker og adgang for SMV'erne til at deltage i offentlig-private partnerskaber være en begyndelse.

En EU 2020-strategi, hvori der fokuseres på innovation inden for områder med eksisterende ekspertise...

(Formanden afbrød taleren)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! I dag gennemfører arbejdstagere i den private og offentlige sektor i Grækenland enorme massemøder vedrørende arbejdsløshed.

Vreden har bredt sig som en løbeild, og arbejdstagerne er ophidsede over de strenge foranstaltninger, som den græske regering træffer efter krav fra EU, og især efter krav fra det nylige møde i Det Europæiske Råd, hvor Rådet i stedet for at træffe foranstaltninger til fordel for de svage økonomier, i stedet for at træffe foranstaltninger, der kan sætte en stopper for spekulationerne og fremme beskyttelse i form af økonomisk og social solidaritet, i stedet for at acceptere, at stabilitetspagten ikke eksisterer, og at en genoplivning heraf vil forværre recessionen, og i stedet for at acceptere, at Lissabontraktaten har fejlet fælt, forbereder 2020-strategien som en udvidelse og fortsættelse af traktaten.

De behandler Grækenland som det sorte får ved at diktere foranstaltninger, der rammer arbejdstagerne, som ikke kan bebrejdes krisen, og som indvarsler tilsvarende foranstaltninger i forhold til andre lande.

Den græske befolkning og den europæiske befolkning vil om kort tid behandle jer, som Argentinas befolkning behandlede Den Internationale Valutafond.

Rolandas Paksas (EFD). – (LT) Hr. formand! Det er symbolsk, at vi i dag, 20 år efter faldet af den mur, der delte Europa, taler om Europa 2020. Jeg vil først og fremmest tilslutte mig de grundlæggende prioriteringer Europa 2020-strategien, nemlig viden og innovation, et samfund med høj beskæftigelse og en konkurrencedygtig og bæredygtig økonomi. Jeg foreslår, at vi tilføjer yderligere to prioriteringer, nemlig udvikling af infrastruktur og en effektiv energipolitik. Selv om vi fremhæver styrkelsen af energisikkerheden som en af de væsentligste prioriteringer i EU's energipolitik og sigter mod at sikre en diversificering af energikilder og -forsyningsveje, skal vi huske de vigtige projekter *Rail Baltica* og *Via Baltica*, der ikke blot er af stor betydning for Litauen. Efter min opfattelse skal vi i forbindelse med udarbejdelsen af en ny strategi foretage en vurdering af årsagerne til, at vi ikke nåede målene i Lissabonstrategien. Vi skal ikke blot fastlægge nye strategiske mål og opgaver, men omsætte de drøftelser, der ofte bruges for meget tid på, i konkrete tiltag med præcise frister.

FORSÆDE: Dagmar ROTH-BEHRENDT

Næstformand

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Fru formand! Efter min mening giver denne krise mulighed for, at vi målrettet og med overbevisning kan arbejde os hen imod skabelsen af et stærkt Europa. I dette stærke Europa bliver vi sandsynligvis nødt til at undvære udtrykket "forbedret koordination", da dette betyder, at alt afhænger af de områder, der skal koordineres, og uundgåeligt fører til stilstand og manglende klarhed.

Vi er klar over, at de europæiske landes finanser og offentlige underskud vil stå for skud, indtil vi bevæger os frem mod en europæisk finansiel integration, og indtil der udstedes eurobonds.

De europæiske institutioner kan under alle omstændigheder allerede træffe konkrete tiltag, og her vil jeg ikke fokusere på alle de tomme ord om koordination. For det første er det Den Europæiske Centralbanks opgave at samordne den finansielle overvågning, og for ...

(Resten af indlægget er af tekniske årsager ikke tilgængeligt)

Werner Langen (PPE). – (DE) Fru formand, hr. Barroso, hr. Van Rompuy! En vellykket 2020-strategi forudsætter, at den, i modsætning til Lissabonstrategien, faktisk gennemføres. Målene var ikke, som anført af tidligere talere, forkerte. Hovedårsagen for strategiens fiasko var, at medlemsstaterne ikke overholdt reglerne og opfyldte deres forpligtelser. Desuden var Kommissionen ikke tilstrækkelig modig, hr. Barroso. Den udviste ikke tilstrækkelig mod i forbindelse med gennemførelsen ved at stille krav om reformer eller håndhæve sin egen strategi.

De har nu et bredt flertal bag Dem med den nye Kommission i deres anden embedsperiode, og jeg håber, at De vil forbedre alt, at De vil genskabe dynamikken i Europa, at De vil fremme teknologien, og at omfordelingen ikke blot skal blive ved snakken, men at vi kommer til at konkurrere med verdens øvrige økonomiske regioner. Disse regioner er ligeglade med, om europæerne er indbyrdes enige, eller om de gennemfører nye omfordelingsprogrammer. De har deres egen dynamik, og vi skal have et modstykke hertil. Det er denne opgave, som denne strategi skal gøre det muligt for os at løse.

Der er indtil videre kun blevet fremlagt udkast, og jeg håber, at de bliver forbedret, da disse udkast i høj grad synes at afspejle en "plejer"-mentalitet. De indeholder ikke for alvor nogen nye tilgange. Der er ikke engang rigtig noget nyt fra Rådet og den nye formand for Det Europæiske Råd. Vi har imidlertid brug for denne strategi for at kunne holde trit med resten af verden. Det er derfor nødvendigt at fastlægge nye rammebetingelser. Vi skal tænke grundigt over tidligere tiders klimamål. Vis skal fremme teknologien og ikke fortsætte med at lægge hindringer i vejen herfor.

Som et kollegialt organ opfordres Kommissionen til ikke at forsvare de enkelte kommissærers interesser, men at indtage en ledende rolle i Europa. De kan være sikker på vores ubetingede støtte. Først når dette sker, vil 2020-strategien blive en succes. Den vil ikke blive en succes med regeringernes kujonagtige adfærd og den stædige insisteren på, at nogen skal betale for det, som den relevante partner i Europa ikke selv klarer.

Stéphane Le Foll (S&D). – (FR) Fru formand, hr. Barroso, hr. Van Rompuy! For det første vil jeg sige, at alle er enige i målene i 2020-strategien. Europas nuværende problem består i at kæmpe sig ud af en alvorlig krise, og denne situation er kendetegnet ved, at vi har en utrolig svag eller sågar negativ vækst på verdensplan.

Det er derfor nødvendigt med politisk opmærksomhed, og der er efter min mening to mål med denne. Det er først og fremmest nødvendigt at finde ud af, hvordan vi skal organisere os politisk. I de udtalelser, der udarbejdes, skal der tages højde for to aspekter: Det er vores ansvar og af absolut afgørende betydning at tilskynde til koordinering af de økonomiske politikker, og det er vores ansvar at fastlægge mål og tilvejebringe værktøjer til at nå disse mål.

Dette fører mig til det andet mål, som efter min opfattelse er centralt, og som samtidig udmønter sig i et spørgsmål. Det er nødvendigt med et budget for at nå forvaltningspolitiske mål. I dag konfronteres Europa med det dilemma, der består i, at jo større underskud, medlemsstaterne har, jo mindre vil de smide i Europas fælleskasse, og deres underskud er allerede af en anseelig størrelse. Vi har således en ringere mulighed for at sætte blus under væksten igen.

Hvad er løsningen på dette dilemma? Det er mit spørgsmål til Dem. Det afhænger af to elementer. For det første, hvilke retningslinjer vil De lægge vægt på under drøftelserne af de finansielle overslag med medlemsstaterne? For det andet, vil De kunne gå i retning af en innovativ tankegang, der vil gøre det muligt for både Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling at påtage sig et meget større ansvar – og hvorfor ikke – at gøre det muligt for Europa at optage lån til finansiering af sine behov, som er en fremtidig vækst?

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Fru formand, hr. formand! Efter Lissabonstrategien har vi nu 2020-strategien. Er det blot en navneforandring eller er det en kursændring? Dette spørgsmål er især møntet på hr. Barroso. Da jeg læste Deres bidrag til det uformelle rådsmøde, og da jeg hørte Deres indlæg i dag, som på passende vis omhandlede antallet af fattige i EU og nødvendigheden af at udvikle den finansielle regulering, sagde jeg til mig selv, at det var ærgerligt, at hr. Barroso ikke havde fungeret som en rigtig kommissionsformand de

seneste par år! Hvis det havde været tilfældet, ville De have kunnet gøre alt det, som De foreslår i dag. I dag hævder De, at krisen var årsagen til, at De blev hindret i at gøre det, men det er for let at skyde skylden på krisen. Når alt kommer til alt, kan alle synder tilgives, så lad os ikke spille mere tid.

Jeg henvender mig derfor håbefuldt til hr. Van Rompuy for som det første at give ham en varmere velkomst end den, han tidligere fik af et andet medlem, ikke af de andre. Vi sætter vores lid til Dem. Det er lettere paradoksalt, men vi sætter vores lid til, at De kan relancere Europa, et rigtig europæisk samfund, og De kommer fra et land, der ved, hvad ordet "samfund" betyder i forbindelse med den almene interesse, hr. Van Rompuy.

Hvis De kan håndtere dette, vil De få Parlamentets støtte, og jeg mener, at vi, for så vidt angår 2020-strategien, ikke må lade os besnære af ord. Hvis ord overhovedet skal have en mening, skal vi frem for alt tænke på mellemlang sigt, tænke globalt og tænke længere end til nationale interesser. Jeg er enig i hr. Lamberts udtalelse om, at Rådets medlemmer lige nu ikke formidler store europæiske visioner om finansiel overvågning til os. De står med begge fødder på bremsen.

Jeg foreslår derfor et enkelt mål, som De faktisk nævner i Deres dokument til Rådet, og det består i at udfolde ethvert aspekt af den økonomiske og monetære union, at konsolidere de forskellige områder og, naturligvis, at konsolidere solidariteten. Jeg erindrer ligeledes Rådet om, at Grækenlands problemer dels kan henføres til grækerne selv og dels til den manglende solidaritet.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Det er let at fastlægge forkromede mål. Det er noget, vi alle gør, når vi tager hul på et nyt år. Vi sætter forkromede mål, men spørgsmålet om, hvorvidt de forbliver en drøm, en prædiken, eller hvorvidt de udvikler sig til en dagsorden afhænger af, om vi kommer med konkrete svar på spørgsmålene om, hvem, hvad, hvordan, hvor meget og hvornår. Det er netop dette, vi skal se med hensyn til Europa 2020-dagsordenen. Efter min mening ramte hr. Daul sømmet på hovedet i begyndelsen af disse forhandlinger. Spørgsmålet er, om vi er indstillet på at afgive national suverænitet med hensyn til den økonomiske politik, eller om vi hellere ville undvære EU's samhørighed eller euroen eller det, som vi har brugt flere årtier på at bygge op? Alternativet er faktisk så dramatisk, som skildret her. Jeg ville også gerne have hørt nogle tydelige erklæringer fra repræsentanten for Tysklands Kristelige Demokratiske Union (CDU), da det som bekendt er de tyske konservative, der så ofte har stået i vejen for dette.

Jeg ønsker ikke blot at høre, at formanden for Det Europæiske Råd stille forsikrer os om, at Rådet ønsker at fastlægge retningslinjer på dette område, for jeg vil også gerne se, at Kommissionen og Parlamentet aktivt påtager sig denne opgave og energisk arbejder for at udarbejde disse retningslinjer for en fælles europæisk økonomisk styring. I denne forbindelse bør hånden ikke blot føres af fru Merkel og hr. Sarkozy, men der bør gøres en ihærdig indsats for at samle Europa inden for rammerne af en fælles økonomisk politik.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Mens vi drøfter resultaterne af det Det Europæiske Råds uformelle møde, strejker hver og en i hele den græske arbejdsstyrke i protest mod netop disse foranstaltninger og mod netop disse resultater. De protesterer over selve EU og over den politik, som centrum-venstre- og centrum-højre-regeringerne enstemmigt har vedtaget, og som indebærer, at der træffes foranstaltninger til skade for græsrodder og til skade for arbejdsmarkedet for at opnå en ren og skær beskyttelse af monopolernes fortjeneste.

EU, regeringerne og Kommissionen forsøger at terrorisere arbejdstagerne i hele EU i et forsøg på at få dem til at bukke sig ved udsigten til lavinen af foranstaltninger til bekæmpelse af græsrodderne. I denne krig reagerer arbejdstagerne imidlertid med massestrejker, demonstrationer og massemøder, som jeg slet ikke har hørt hr. Barroso kommentere, og disse demonstrationer og strejker organiseres af de klassebevidste fagforeninger i adskillige EU-lande.

Det eneste svar, som arbejdstagerne kan give som modspil til den front, som de pengestærke partnere har trukket op, til EU's ensretning, til de kompromissøgende fagforeningsledere, til regeringens brede angreb på løn og pension, er en udvikling i deres interesse.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Der er formelt blevet udvist solidaritet over for Grækenland, men i realiteten var formålet blot at trække en stram og restriktiv politik ned over hovedet på EU's medlemsstater.

På den afsluttende pressekonference anførte hr. Van Rompuy med al ønskelig tydelighed, at målet er at etablere en form for EU-diktatur og omdanne Rådet til en imperiejunta med endnu større magt over medlemsstaterne.

Avisen *Independent* afslørede, at han før topmødet sendte et brev til stats- og regeringslederne, hvori han i et af bilagene skrev, at Rådets medlemmer var ansvarlige for deres regerings økonomiske strategi, og at de også bør holdes ansvarlige for den i EU-sammenhænge. Uanset om man vælger at kalde det politisk koordinering eller økonomisk styring, er det kun Rådet, der er i stand til at affatte og opretholde en europæisk strategi. Han tilføjede ligeledes, at Det Europæiske Råd er meget ambitiøst, at det ønsker kontrol og ønsker at fungere som en leder, om end inden for rammerne af høringsbestemmelserne, og at dette var årsagen til, at han havde foreslået, at Rådet skulle mødes hver måned.

Dette er EU's arkitekters imperieperspektiver, og de fremgår også af et projekt, der cirkulerer i Kommissionens gange, hvori der opfordres til at gøre 80 % af EU-medlemsstaternes gæld til EU-gæld.

Den kampagne for en økonomisk superstat, der er blevet lanceret de seneste dage, er tilbøjelig til at forvandle ikke blot Grækenland, men alle EU's 27 medlemsstater til protektorater.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! EU har nu vedtaget en post-Lissabonstrategi, som det har været forsigtig nok til at støvsuge for enhver form for målbare mål. Et fokus på en grøn økonomi vil i sig selv ikke være tilstrækkeligt til at sikre Europas konkurrenceevne som et produktionscentrum. Ud over kravet om en velfungerende energiforsyning og -infrastruktur vil dette efter min mening forudsætte veluddannede arbejdstagere og ikke bølge efter bølge af vandrende arbejdstagere, der oversvømmer arbejdsmarkedet med billig arbejdskraft.

Hvis det er nødvendigt at gøre de nationale arbejdsmarkeder mere fleksible, må det ikke føre til, at man lister en ophævelse af overgangsperioderne for de nye medlemsstater ind ad bagdøren. I krisetider, hvor stadig flere personer bliver arbejdsløse eller er nødt til at skaffe smør på brødet ved at udføre deltidsarbejde eller lavtlønnet, usikkert arbejde, er tiden ikke inde til, at EU giver fornyet drivkraft til nutidens nådesløse konkurrence på arbejdsmarkedet.

EU bør generelt ikke opføre sig despotisk. EU må ikke straks tilbagetrække økonomisk støtte fra strukturelt set svage regioner, fordi der ikke er blevet gennemført reformer, og det bør ikke engang true med at gøre dette. Vi har bestemt ikke brug for et nyt rådgivende udvalg til at foretage en vurdering af målene, som sandsynligvis vil ende i en skuffe igen. I stedet for en øget centralisme, bliver vi nødt til at flytte tilskuddene tilbage til det nationale plan igen. Europa 2020 må ikke blive startskuddet til en ny konkurrencemaratone og privatiseringsflugt. Denne strategi skal i stedet sikre de europæiske borgers velstand.

EU har en chance nu for at få status som et værn mod globalisering, og dette vil sandsynligvis være EU's eneste chance.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer, hr. rådsformand! Det kan godt være, at De, som hævdede af hr. Farage, er relativt ukendt, men jeg ved, at Deres idealer er dybt rodfæstet i den europæiske tradition og kultur, og dette beundrer og respekterer jeg Dem for.

Netop af denne årsag tillader jeg mig at kommentere Deres meget rationelle indlæg ved at trække paralleller fra fodboldens verden. De tanker, De har gjort Dem om Deres rolle, synes at svare til rollen for en halback, en midtbanespiller, der har til opgave at skabe orden i spillet på et hold, som efter de regelændringer, der blev indført med Lissabontraktaten, måske synes, at det er vanskeligere at score mål, dvs. at nå sine mål.

På baggrund af dette eksempel mener jeg, at det er op til Parlamentet at sætte mere på spil end de andre medspillere, altså at være en angriber, der gang på gang finder på nye indgangsvinkler til spillet med inspiration fra de nye regler for at styrke holdets angrebsevne og for at gøre det muligt for vores hypotetiske centreforward, dvs. Barroso-kommissionen, at score.

Hvad vil der ske, hvis vi ikke følger denne strategi, som jeg støtter helhjertet? Vi kommer til at trække os tilbage til en defensiv position, og vi kommer til at score et selvmål til skade for vores medborgers interesser.

Netop derfor anmoder jeg hr. Van Rompuy om at støtte Parlamentets nye, ledende rolle og se den som en mulighed i stedet for en hindring. Vi er alle nødt til at gribe denne historiske mulighed, at spille en historisk rolle og udføre en historisk opgave, og jeg er overbevist om, at De er den rette person til at lede os.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) (Begyndelsen af indlægget er af tekniske årsager ikke tilgængeligt) ... Når vi taler om 2020-strategien, taler vi ikke blot om post-Lissabonstrategien, men derimod ligeledes om strategien til anerkendelse af fiaskoen med hensyn til at gennemføre Lissabonstrategien, eller sagt på en hårdere og mere grov måde, strategien til anerkendelse af Lissabons fiasko. Denne strategi blev udformet

med henblik på at sikre vækst og bæredygtighed, men den er ikke blevet gennemført, da det ikke i kraft af denne er lykkedes at sikre hverken økonomisk, miljømæssig eller social bæredygtighed.

På det finansielle plan har Europa opbygget den monetære union, men er milevidt fra ikke blot at have opbygget den økonomiske union, men sågar også fra at have koordineret den økonomiske politik og de skattemæssige incitamenter, der burde ledsage den monetære union.

På energiområdet mangler der stadig at blive udviklet en fælles europæisk politik. På det sociale område hersker der i hele Europa utilfredshed blandt arbejdstagerne, fagforeningerne og de mest ugunstigt stillede grupper, der er bekymret over bæredygtighedsaspektet i den model, der stillede os bedre, da vi blev europæere, altså netop den vellykkede model, der sikrede velfærd og social samhørighed.

I lyset af det uformelle rådsmøde, der blev afholdt den 11. februar, ønsker jeg at vide, hvilke tilsagn Rådet, Kommissionen og alle de europæiske institutioner vil afgive for at styrke engagementet med hensyn til den sociale pagt, der blev nævnt i indlægget af den nuværende formand for Rådet for de kommende seks måneder, den spanske premierminister, José Luis Rodríguez Zapatero?

En social pagt, hvori det tydeligt kan fastslås, at Europa denne gang vil forpligte sig til at sikre finansiell og miljømæssig bæredygtighed og ligeledes til at bevare den sociale model, der stillede os bedre, da den gjorde os til europæere.

Jean Lambert (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Hr. Barroso talte tidligere om, at han ønskede en ambitiøs strategi, og det er korrekt, at dele af EU 2020-dokumentet er ambitiøse, men målet for drivhusgasemissionerne er bestemt ikke ambitiøst – det er derimod ynkeligt, og det fører os ikke frem til vores mål. Vi bør sigte mod 40 % inden 2020. Problemet er naturligvis ikke blot klimaet, men ligeledes tilgængeligheden af ressourcer og en øget ressourceeffektivitet.

Der er samtidig meget i denne strategi, som det lader til, at vi tidligere har set, og det gælder ikke mindst, at den økonomiske vækst i stadig højere grad skinner igennem som et mål i stedet for som en indikator. Økonomisk vækst bør ikke være målet med en strategi. Der er mange områder i EU, hvor vi har forsøgt at adskille vækst og transport, energiforbrug osv., og vækst har længe været adskilt fra arbejdspladser. Så lad os nu ikke tale, som om vækst på en eller anden måde kan skabe arbejdspladser?

Det er også nødvendigt, at vi ikke blot ser på, hvordan vi kan reducere fattigdommen, men ligeledes, hvordan vi kan mindske ulighederne, da dette påviseligt indebærer konkrete fordele, og vi bliver også nødt til at sikre os, at vores finansielle institutioner ikke underminerer de ambitiøse mål, som vi måtte fastlægge.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. van Rompuy! For det første ønsker jeg at takke hr. Van Rompuy for det brev, som De har sendt os. Jeg kan informere Dem om, at jeg støtter de principper, de værdier og den kurs, som De beskrev i brevet. Jeg glæder mig over, at De i dag har sagt, at De ønsker at mødes cirka hver måned, da det er Deres opgave at få stats- og regeringslederne og medlemsstaterne ind på det europæiske spor igen. Lissabonstrategien var i sig selv ikke forkert, men metoderne var forkerte, og den politiske vilje manglede, før målene kunne gennemføres i medlemsstaterne. Det må være Deres opgave at koordinere blandt medlemsstaterne inden for områder, hvor Kommissionens og EU's beføjelser er utilstrækkelige.

De sagde meget præcist, at markedet ikke er tilstrækkeligt. Vi ønsker så afgjort en social markedsøkonomi. Den monetære union er utilstrækkelig. Vi har brug for en politisk union. Den første test for os alle bliver 2011-budgettet, der allerede skal baseres på Europa 2020-strategien. Europa 2020 er ikke målet, men det er det instrument, som vi vil bruge til at gøre det, som vi bliver nødt til at gøre som reaktion på den finansielle og økonomiske krise. Der er behov for en øget koordination i budgetpolitikken, finanspolitikken, den økonomiske politik, forskningspolitikken og uddannelsespolitikken, for vi kan ikke forbedre vores konkurrenceevne baseret på økonomiske mål alene. Small Business Act skal derfor gennemføres i medlemsstaterne. Vores motto bør være "små virksomheder først", da dette vil skabe arbejdspladser i regionerne.

Der er tre ting, som jeg gerne ville se sker. Det er nødvendigt med en analyse af virkningerne af alle Kommissionens forslag vedrørende den virkelige økonomi, og ikke kun banksektoren, hr. Barroso. Det er nødvendigt med en gennemgang af vores finanser, hvori der også tages højde for de demografiske ændringer og den sociale sikkerhed og pensionssystemerne. Det er ligeledes nødvendigt med en fælles pakke, der omfatter koordinering, proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, strategien for at overvinde krisen, og Europa 2020, således at disse elementer ikke modsiger hinanden.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Fru formand, hr. Van Rompuy, hr. Barroso! Jeg synes virkelig godt om det, der er blevet sagt i dag. Jeg håber, at teksten vil være den samme næste uge, for som vi alle har forstået, og som De har forstået, vil dette betyde, at vi kan og skal fastlægge mål for os selv, og at vi kan vælge vores fremtid.

Det vil betyde, at der ikke er nogen økonomisk determinisme, at der er en politisk stemme, en stemme for borgerne og en stemme for fremtiden i vores egne hænder. Det vil betyde, at økonomien begrænser os og tilvejebringer midler til os, men at vi sætter målene, og at økonomien er til for samfundet i stedet for omvendt.

Det vil betyde, at vi, som det tidligere blev sagt, har behov for en langsigtet strategi og ikke blot en kortsigtet strategi, for jeg mener, at det er det, vi kan lære af tidligere tiders fejltagelser. Det, vi kan lære fra tidligere tider, er at vi har oplevet en betydelig økonomisk vækst, men at dette er sket på spekulationsbasis, hvor der ikke er taget højde for retfærdighed, ærlighed, miljøet, fremtiden eller de fremtidige generationer.

Jeg håber derfor inderligt, at vi næste uge vil være i besiddelse af dokumenter, der indeholder en ambitiøs dagsorden, som går i retning af bæredygtighed, og som forener økonomiske, sociale og miljømæssige hensyn, fordi disse er indbyrdes afhængige.

Jeg vil nu gerne sige et par ord om dagsordenens sociale dimension, for det er her borgernes krav, drømme og frygt kommer til udtryk, nemlig de drømme og den frygt, som præger personer på og uden for arbejdsmarkedet, og personer, der er ofre for finansmarkedernes arrogance, som har taget styringen over den virkelige økonomi og ødelagt den.

Netop her ligger håbet om, at vi vil sætte en stopper for dette, og at vi vil udarbejde en politik for fuld beskæftigelse, for kvalitetsarbejdspladser, for arbejdspladser, der kan rumme alle, og at vi omsider vil fremme de positive aspekter i Europas mål i stedet for at kæmpe en kamp om at sænke den sociale standard.

Sven Giegold (Verts/ALE). – (DE) Fru formand, hr. Barroso, hr. Van Rompuy! Krisen i den europæiske økonomi er så dyb, at vi bliver nødt til at forvente meget konkret forslag i denne situation, nemlig specifikke forslag, der er i overensstemmelse med dem, som forskellige talere har fremlagt. Parlamentet har på mange måder anmodet om økonomisk styring i Europa.

Der skal fremlægges et forslag om, hvordan de risici, som vedrører et højt gældsniveau, kan fordeles, således at Grækenland og andre lande ikke bukker under som følge af høje rentesatser. I overensstemmelse med Økonomi- og Valutaudvalgets anmodning i går er det nødvendigt at fremlægge et forslag om, hvordan vi kan afhjælpe ubalancen. Det er ikke kun de lande, der har underskud, som skal straffes og foretage ændringer. Det er ligeledes nødvendigt at gennemføre reformer i de lande, der har for store overskud. Det er nødvendigt med europæiske statistikker, der er uafhængige, og vi skal træffe effektive foranstaltninger for at hindre skattekonkurrence. Parlamentet har fået forelagt forslag omhandlende disse emner. Nu er det op til Dem endelig at føre dem ud i livet.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Fru formand, hr. Van Rompuy, hr. minister, hr. Barroso, mine damer og herrer! Endelig er formanden for Rådet til stede her sammen med os, og jeg ønsker ham velkommen! Indledningsvis skal jeg imidlertid gentage, at jeg i høj grad beklager, at Deres første politiske skridt var at undlade at komme og præsentere Dem for de europæiske borgeres repræsentanter efter den 1. december, som var den dato, hvor De officielt tiltrådte.

De er politiker, ligesom vi er, og politik kan ikke udøves uden demokrati, hr. Van Rompuy. Den demokratiske lærestreg efter den franske og nederlandske folkeafstemning i 2005 og efter mange andre befolkningers mening, hvis disse var blevet hørt, er at borgerne siger, at de ikke er EU-modstandere, men at de føler, at EU opbygges uden dem og nogle gange mod dem.

Det er derfor takket være fru Merkel, der sad på Deres post i 2007, og hr. Sarkozy, der lige var blevet valgt til Frankrigs præsident, at borgerne igen blev placeret i centrum for den europæiske integration med Lissabontraktaten, hvori Deres høje stilling blev oprettet.

De må forstå, hr. Van Rompuy, at man intet kan gøre uden borgerne og deres repræsentanter, ligesom dette Parlament må forstå, at man intet kan gøre uden medlemsstaterne og således stats- og regeringslederne.

Lad os gå til sagens kerne. De europæiske borgere lider, da de ikke længere forstår den enorme, globale ødelæggelse, der foregår om ørerne på dem. De har til opgave at give det mening, at udstikke kursen, at overbevise Rådet om, at Europa ikke er et problem, men en løsning. Europa udsætter ikke for farer, det beskytter. Europa lider ikke, det handler.

Hvilke tanker har De gjort Dem om verden og om EU's placering heri? Kan De fortælle os, hvilken rolle mellemstatslighed spiller i Deres europæiske strategi, herunder især med hensyn til den økonomiske styring, som vi mangler, og oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil?

EU har to ben at gå på, hr. Van Rompuy. Medlemsstaterne og regeringerne og borgerne. Vi leder efter chefen, og De er netop chefen! De bør endvidere ikke sidde på passagersædet, men derimod på førersædet, og EU's fremtid vil afhænge af Deres evne til at styre medlemsstaterne i retning af en politisk union. Tak for deres tilstedeværelse, hr. Van Rompuy. De er en yderst kompetent person. Frygt ikke borgerne eller deres repræsentanter. Elsk Dem, og de vil gengælde Deres kærlighed.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! I forbindelse med fastlæggelsen af midtvejsstrategien, er det nødvendigt, at EU tager højde for virkningerne af den økonomiske krise, der i dag går hård ud over denne del – og også andre dele – af verden, og naturligvis de mangler, der udmøntede sig i de beskedne resultater af den tidligere strategi, Lissabonstrategien fra 2000.

Krisen giver os nogle konkrete fingerpeg med hensyn til udvikling og fuld beskæftigelse, hvis vi ønsker at indarbejde dette mål i vores tiltag, hvilket efter min mening er nødvendigt.

For det første er det nødvendigt med lovgivningsinstrumenter og overvågning af det finansielle system og af bankerne for at sikre, at de negative forhold, som vi betaler den skyhøje pris for i dag, ikke bliver gentaget.

For det andet skal vi foretage massive investeringer i innovation, forskning og undervisning, især hvis vi ønsker at bevæge os i retning af en grøn økonomi. For at muliggøre betydelige investeringer skal EU imidlertid indføre eurobonds og et bonus- og sanktionssystem, således at de økonomiske mål kan nås. Disse faktorer er de væsentligste mangler i Lissabonstrategien.

Vi bliver nødt til at indføre ensartede omfordelingspolitikker med hensyn til såvel beskatning og lønninger. Desuden er det nødvendigt med en koordineret industripolitik for sektorer med henblik på at beskytte den historiske produktionsstruktur i denne af verdens regioner. Afslutningsvis bliver vi nødt til at omstrukturere og relancere den sociale dialog for at styrke samhørigheden og begrænse risiciene ved langtidsledighed, som vi skal finde os til rette med.

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Fru formand, hr. Van Rompuy, hr. Barroso, der ikke er til stede, men som jeg også henvender mig til! Det må siges at have været godt at se jer samlet, og det er efter min mening, fordi vi har set, at vi er på vej fremad, og at der fokuseres på det, der burde være grundlaget for en fælles strategi i de kommende ti år, og det, synes jeg, er utrolig vigtigt.

Det, der vakte min største interesse med hensyn til det forslag, vi har set på skrift, og det, som De har sagt, er at det kun er nødvendigt at fastlægge få mål, nemlig kun de højest prioriterede mål, som skal være håndgribelige og målbare, og de skal vurderes konstant, således at vi kan se, om vi gør fremskridt i den retning.

Efter min mening er dette af afgørende betydning, og det er en væsentlig ændring i forhold til Lissabonstrategien.

Jeg vil fremhæve et mål, nemlig det indre marked. Europas indre marked blev undfanget for mere end 20 år siden. I dag, 20 år senere, er der stadig en lang vej, før vi opnår et ægte indre marked inden for størstedelen af områderne. Dette skyldes i et vist omfang, at der er tale om meget nye sektorer, såsom det digitale marked, men i andre tilfælde er der tale om en sådan splittelse og hindringer i et sådant omfang, at vi berøver den europæiske økonomi den omfattende ramme, der er nødvendig for at kunne udvikle konkurrenceevnen i det omfang, det er nødvendigt i denne økonomi, og dermed fremme vækst, der igen vil fremme beskæftigelsen.

Vi har brug for kraftige politiske impulser, for "plejer" er død, hr. Van Rompuy og hr. Barroso. Vi har brug for en stærk ledelse, og De har et stort ansvar. Jeg giver Dem naturligvis min fulde støtte til at gøre dette muligt.

Udo Bullmann (S&D). – (DE) Fru formand, hr. rådsformand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil kort berøre to punkter. For det første vil jeg gerne vide, om vi allerede har en Europa 2020-strategi, der er den sikre vej til en succes?

Nej, det har vi indtil videre ikke. Og jeg skal sige Dem, hvorfor vi ikke har det. Hvis De i Kommissionen og medlemsstaterne siger, at der først skal foretages en hurtig konsolidering af budgetterne, og at man først derefter skal kaste blikket på økonomien og beskæftigelsen, har De forregnet Dem. Hvis man ikke tror på

det, så læs Den Internationale Valutafonds erklæring fra i går. Efterspørgslen i den private sektor er langt fra genoprettet. Vi er bekymrede over de offentlige investeringer. Hvis man ikke følger en integreret strategi, der er centreret om konkrete beskæftigelsesmål, er det udelukket, at vi kan håndtere krisen.

For det andet vil jeg gerne vide, om vi har en løsning på gældskrisen i de lande, der er under mest pres? Nej, det har vi indtil videre ikke. Det er ikke kun ét land, der har begået fejl. Hvis man imidlertid læser oplysningerne grundigt og lytter til analytikerne, ved man også, at mindst halvdelen af det græske overforbrug kan tilskrives spekulation, dvs. den form for spekulation, som Kommissionen i fem år ikke ville regulere, nemlig hedgefondene. Nu regulerer vi endelig disse forretninger, men hvad betyder det egentlig i praksis?

Vi har behov for en europæisk valutafond, der kan hjælpe disse lande. Vi skal kunne tilbyde lån til fornuftige rentesatser, ikke blot uden for euroområdet, men også inden for, og gøre disse betingede. Vi skal imidlertid udarbejde en europæisk politik for løsning af krisen, og det skal vi gøre lige nu.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Fru formand, mine damer og herrer! I min egenskab af medlem af trioformandskabet og som ungarsk parlamentsmedlem har jeg med stor glæde fulgt det stærke europæiske engagement og den tro, som hr. Van Rompuy har lagt for dagen i forbindelsen med udøvelsen af sit nye embede. Det er helt korrekt, at tiden nu er inde til at fastlægge, hvordan rådsformandskabet skal håndteres. Jeg er overbevist om, at Europa i krisens kløer har brug for en stærk hånd og retningssans ved roret. Det er også et troværdighedsspørgsmål for det nye program at undgå sin forgængers, Lissabonstrategiens, skæbne. Dette siger jeg også i kraft af, at jeg er fra et tidligere kommunistisk land. I denne fjerne krog af Europa er der, måske forståeligt nok, en naturlig modvilje mod bombastiske langsigtede planer.

Jeg har en bemærkning vedrørende institutionerne og en indholdsmæssig bemærkning. Med hensyn til bemærkningen vedrørende institutionerne skal vi beslutte, hvem denne strategi er målrettet. Hvis den er rettet mod EU's ledere, er det, der er blevet gjort hidtil, tilstrækkeligt, og den stramme tidsplan er fornuftig. Hvis vi imidlertid tror, at den er rettet mod EU's borgere, som vi ønsker at få over på vores side, som vi ønsker at samarbejde med og ikke imod for at forme et stærkere, mere konkurrencedygtigt EU, der giver borgerne flere fordele, end det er tilfældet i dag, skal vi fortsætte i overensstemmelse med Lissabontraktaten og reelt inddrage Parlamentet og, hvad vigtigere er, også de nationale parlamenter. Dagens forhandlinger udelukker ikke en behandling af spørgsmålet her i Parlamentet på almindelig vis, eller af ordførerens erklæring i udvalgene og i de politiske grupper.

På indholdssiden må det væsentligste mål være jobskabelse. Det skal være udgangspunktet for enhver ny strategi. Hvordan opnås dette? Det ved vi meget lid tom på nuværende tidspunkt. Det, vi ved, er færre prioriteringer, kortlægning af flaskehalse, strammere koordinering af den økonomiske politik. Det er alt sammen meget fint, men lad os nu tage i betragtning, at vi ikke skal kaste det over bord, som har fungeret godt. EU er blevet styrket i kraft af de nuværende fællesskabspolitikker, og det er i strid med de grundlæggende traktater at kassere samhørigheds- og landbrugspolitikker, der fungerer godt for EU-borgerne. For det andet er formålet med den nye strategi at tjene alle regioners og ikke blot visse virksomheders eller landes interesser. Samhørigheden vil medvirke til, at EU's konkurrenceevne også bliver forbedret. For det tredje skal strategien skræddersys til landene. Dette vil gøre hele projektet troværdigt.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Fru formand! Dagens forhandlinger om 2020-strategien er meget interessante, men vi er alle fuldt ud klar over, at Rådets uformelle møde den 11. februar var domineret af det såkaldte græske spørgsmål. Vi er også klar over, at det uformelle topmøde kulminerede i stats- og regeringschefernes erklæring, hvori de gav politisk støtte til Grækenland og udtrykte vilje til at iværksætte tiltag for at stabilisere euroen samt påpegede, at Grækenland ikke har anmodet om økonomisk støtte fra EU.

Jeg vil benytte lejligheden til at erindre om Parlamentet om, at den græske regering og den græske premierminister gentagne gange har fremhævet, at Grækenland ikke beder om penge, at landet ikke beder de tyske eller østrigske eller svenske eller andre europæiske skatteydere om at betale sin gæld, som Grækenland vil håndtere og begrænse ved egen hjælp med udgangspunkt i de foranstaltninger, der allerede er blevet offentliggjort.

Mens vi er ved det, er det ikke sandt, at Grækenland har sagt, at det har givet alle oplysninger om Goldman Sachs-obligationsbeholdningen, men derimod at Grækenland omgående vil give oplysningerne, hr. Van Rompuy. Jeg kan ikke at kommissionsformanden er til stede, men jeg vil endvidere udtrykke undren over, hvorfor det kun var de græske myndigheder og Grækenland, der blev anmodet om oplysninger om en praksis, som blev anvendt til fulde i adskillige medlemsstater i euroområdet i løbet af ti år fra 1998 til 2008, hvilket fremgår af adskillige nylige artikler i den udenlandske presse.

Grækenland beder ikke om penge. Grækenland beder om noget andet. Noget, der bør give sig selv, ikke blot som følge af Grækenlands deltagelse i euroområdet, men ligeledes mere generelt som følge af Grækenlands medlemskab af EU, nemlig politisk støtte, solidaritet og grundlæggende og uforfalsket tillid. Denne støtte skal ikke blot udtrykkes med ord, den skal have substans og indhold og skal ikke blot trækkes væk og undermineres, lige så snart vi er kommet uden for de lukkede døre.

Grækenland anmoder sine partnere om ikke at gøre eller sige noget, der kan sætte gang i spekulationerne, og at undlade at så tvivl om, hvorvidt Grækenland vil være i stand til at opnå resultater med de foranstaltninger, det har offentliggjort, da dette i sidste ende ville underminere Grækenlands indsats.

Vi må ikke stikke hovedet i busken. Vi ved alle, at spekulanter med Grækenland som dække har rettet skytset mod euroområdet og euroen. Lad os derfor træffe alle de fornødne foranstaltninger for at beskytte euroområdet og euroen.

(Bifald)

Paolo De Castro (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! På egne vegne og på vegne af hele Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, som jeg er formand for, må jeg dybt beklage, at landbrugsfødevarersektoren ikke er nævnt med et eneste ord i 2020-strategien.

Det er absurd, at Kommissionens foreslåede strategi for de kommende 10 år ikke omfatter den væsentlige udfordring, som fødevarer sikkerhed, vækst og fastholdelse af arbejdspladser i landdistrikterne udgør.

Hvordan kan man forestille sig et grønt og bæredygtigt Europa uden at tage højde for, at 45 % af hele EU's område forvaltes af landbrugere? Hvordan kan man undlade at tage højde for de næsten 30 mio. personer, der arbejder inden for dette område? Disse arbejdstagere skal sikres og beskyttes. Inden vi retter blikket mod nye arbejdspladser, skal vi beskytte de nuværende.

Jeg erindrer om, at landbruget er synonymt med en lang række centrale tjenesteydelser, der bl.a. vedrører fødevarer, biologisk mangfoldighed, landskabet og miljøet, og at disse opgaver udføres for at fremme det sociale og økonomiske liv i landdistrikterne.

Det spanske formandskab har ligeledes stædigt fastholdt, at det er nødvendigt med en stærk fælles landbrugs politik. Jeg er derfor bekymret over denne meget alvorlige udeladelse, som jeg håber, at Parlamentet vil være i stand til at bringe i orden.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Fru formand! Dette er tigerens år, og Kina er økonomisk set en tiger.

På nuværende tidspunkt er Indien en byggeplads af kolossale dimensioner, og jeg tror, at udviklingen i Indien vil få en enorm indvirkning på Europa. Netop derfor er det nødvendigt med en ny rytme, nemlig den nye begyndelse, som EU 2020 symboliserer. Vi har behov for en fælles økonomisk politik, en intelligent skattepolitik og mod til at anerkende vores strukturelle svagheder, som er forskning og produktudvikling. Disse emner er blevet fremlagt meget tilfredsstillende her.

Jeg har to spørgsmål. Hvordan skal vi fremover overvåge gennemførelsen af stabilitets- og vækstpakten på baggrund af denne græske tragedie og den lærestreg, vi har fået i forbindelse hermed? Mit andet spørgsmål går på, hvilke gulerødder og piske, vi skal anvende for at sørge for, at EU's 2020-strategi bliver mere vellykket end Lissabontragedien, som medlemsstaterne var inderligt ligeglade med?

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Fru formand, hr. formand for Rådet! Jeg glæder mig over, at De er til stede her i dag. Jeg forstår ikke, hvorfor Rådet forsøger at træffe en beslutning med sådan et hastværk uden en foregående seriøs høring af Parlamentet. Vi har brug for 2020-strategien, da Lissabonstrategien har vist sig ikke at være effektiv. De dokumenter, der cirkulerer, er imidlertid generelle og indeholder ingen klare erklæringer om de fremtidige udfordringer.

Et eksempel er det sociale aspekt. De væsentligste sociale problemer i Europa er befolkningens stigende aldring og arbejdstagernes manglende høje kvalifikationer.

På denne baggrund er bevillingen af mindre end 2 % af BNP til forskning, udvikling og innovation den første fejl, som skal rettes hurtigt. Forskning og udvikling kunne baseres på offentligt-private partnerskaber og på en tilskyndelse til forretningsfolk til at investere i forskningslaboratorier og -institutter for at hindre hjerneflugten til USA eller Japan.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Fru formand! Jeg vil forsøge at gøre det kort, så jeg kan holde mig inden for tidsbegrænsningen. Jeg er skuffet over, at kommissionsformanden ikke længere er til stede, men jeg mener, at den hovedansvarlige for det interinstitutionelle samarbejde er her.

Som et væsentligt skridt i retning af at gøre 2020-strategien vellykket vil jeg derfor især fokusere på, hvor afgørende det er, at de forskellige EU-institutioner stopper med at konkurrere mod hinanden, og at vi reelt samarbejder om de instrumenter, som er altafgørende for, at vi kan nå målene i 2020-strategien.

Det er derfor af meget stor betydning, at national egoisme fuldstændig omdannes til en national ansvarsfølelse og ligeledes en europæisk ansvarsfølelse, for medmindre vi berører harmoniseringen af socialpolitikken og harmoniseringen af skattepolitikken hurtigst muligt, vil det ikke være muligt at opfylde de mål i den økonomiske politik eller i vores fælles europæiske økonomi, som vil forvandle os til en virkelig konkurrencedygtig region i en globaliseret verden.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg er særdeles taknemmelig over, at hr. formand Van Rompuy gengav sin jobbeskrivelse, men jeg forstår stadig ikke helt, hvorfor han afslår at besvare min parlamentariske forespørgsel. Jeg anmoder ham om at tage hans tilgang til parlamentariske forespørgsler op til fornyet overvejelse.

Jeg ønsker ligeledes at undskylde Nigel Farages skandaløse opførsel over for hr. formand Van Rompuy. Jeg kan forsikre ham om, at langt størstedelen af de britiske parlamentsmedlemmer vil udvise stor respekt over for ham.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru formand! Hele Europas og ikke kun Europas øjne har, som adskillige talere allerede har sagt, hvilet på Grækenland på det seneste.

På baggrund af den verdensomspændende økonomiske krise, er det naturligvis ikke kun Grækenland, der har alvorlige økonomiske problemer. Vi ved alle, at der også er flere lande.

Vi er vidner til et angreb fra spekulanter af et hidtil uset omfang, som på det sidste desværre har været i form af bagvaskelse af værste skuffe i nogle medier.

Hvorom alting er, kan jeg forsikre alle de tilstedeværende om, at Grækenland ikke er gået bankerot, og at Grækenland ikke kolliderer. Grækenland har heller aldrig anmodet om økonomisk støtte. Det, som Grækenland har anmodet om og anmoder om nu, er politisk støtte. Det, som Grækenland har anmodet om og anmoder om nu, er, at de øvrige medlemmer i ØMU'en udviser reel solidaritet, da det er det, der i sidste ende står på spil.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Fru formand! Ved årets begyndelse nåede arbejdsløshedstallet op på 10 %, mens adskillige medlemsstaters underskud er vokset. EU's borgere venter på omgående løsninger på de aktuelle grundlæggende udfordringer, nemlig de demografiske ændringer og klimaændringerne samt den økonomiske og finansielle krise.

EU skal prioritere investeringer i skabelse og bevarelse af arbejdspladser inden for uddannelse, sundhedspleje, landbrug og transport- og energiinfrastrukturer. EU har behov for en bæredygtig energistrategi og en moderne, sikker og effektiv transportinfrastruktur. Vi skal investere i energieffektivitetsforanstaltninger til fordel for såvel private boliger som for moderniseringen af industrianlæg, hvilket vil gøre det muligt for os at skabe mere end to mio. nye arbejdspladser inden 2020.

Desuden er en reduktion i forurenende emissioner ensbetydende med en modernisering af industrifaciliteterne i hele EU og ikke en flytning af EU's industri til tredjelande. Til sidst, men ikke mindst, gør den aldrende befolkning og den faldende fødselsrate det nødvendigt at gennemføre reformer af de sociale systemer, således at enhver borger i EU kan sikres et værdigt liv.

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

Maroš Šefčovič, medlem af Kommissionen. (EN) – Hr. formand, mine damer og herrer! Mødet kom til at vare lidt længere end beregnet, og kommissionsformanden blev nødt til at forlade det pga. andre forpligtelser, men jeg vil med glæde besvare spørgsmålene på vegne af hr. formand Barroso og på vegne af Kommissionen.

Til at begynde med vil jeg gerne takke alle de tilstedeværende for en fascinerende forhandling, for mange interessante idéer og for den entusiasme og støtte, De viser i forbindelse med 2020-strategien. Uden Deres

støtte hverken kan eller vil EU's 2020-strategi blive en succes. Jeg kan forsikre Dem om, at Kommissionen vil være meget modig, og omdrejningspunktet i EU's 2020 vil være borgerne, beskæftigelse og fattigdomsbekæmpelse. Jeg kan ligeledes forsikre Dem om, at vi har fået en lærestreg af Lissabonstrategien, og at vi derfor vil fokusere på et mindre antal mål, og at vi så afgjort vil opnå forbedringer inden for styreformer.

I Kommissionen glæder vi os meget over den store interesse og over Parlamentets forhåbentlig store støtte. Vi glæder os også meget over det høje aktivitetsniveau i Rådet, hvor det er særdeles tydeligt, at atmosfæren i dag adskiller sig i væsentlig grad fra atmosfæren for fem år siden, da vi drøftede parametrene i Lissabonstrategien.

Vi er imidlertid ikke færdige. Vi bliver nødt til at sikre lokal og regional støtte til denne strategi og, frem for alt, bliver vi nødt til at få borgernes opbakning til den. Vi skal sørge for, at borgerne ikke opfatter strategien som endnu en administrative øvelse, men at de opfatter den som en strategi til forbedring af levevilkårene i Europa og i de europæiske lande og regioner. Jeg anmoder medlemmerne om at hjælpe os med at udføre denne opgave. Lad os ikke konkurrere institutionerne imellem, lad os derimod samarbejde, lad os fokusere på prioriteringerne, og lad os levere de konkrete resultater.

I EU's 2020-strategi ønsker vi at indføre en indbyrdes forbundet ordning bestående af tre søjler, der bygger på en intelligent, mere miljøvenlig og rummelig økonomi, og disse søjler skal danne grundlag for fleksible initiativer, der skal være målrettet flaskehalsene og de problemer, som får den europæiske økonomi til at miste pusten, og som hindrer, at økonomiens potentiale kan udnyttes fuldt ud. Vi ønsker at fokusere mere på uddannelse og undervisning, således at de europæiske arbejdsstyrker kan beholde den konkurrencemæssige fordel, som Europa fortjener. Vi vil sørge for, at EU's 2020-strategi fortsat vil være knyttet til stabilitets- og vækstpagten, da en solid finanspolitisk situation er af afgørende betydning for den økonomiske stabilitet.

I dag har vi talt meget om Grækenland, og jeg ønsker at gøre det klart, at der var bred enighed om, at euroområdet medlemsstater om nødvendigt skal iværksætte målrettede og koordinerede tiltag for at beskytte den finansielle stabilitet i euroområdet. Kommissionen vil samarbejde tæt med Grækenland og føre tilsyn med, hvordan Grækenland gennemfører henstillingerne. En delegation under ledelse af Kommissionen i samarbejde med ECB og med teknisk bistand fra IMF er nu taget til Athen for at vurdere, om det er nødvendigt, at Grækenland træffer yderligere foranstaltninger.

Lad mig gøre det helt klart. Vi har værktøjerne til at sikre den finansielle stabilitet i euroområdet, hvis der bliver behov for det. Disse omfatter navnlig euroområdet medlemmer, Kommissionen og Centralbanken, og vi er parate til at fastlægge en europæisk ramme for koordinering af tiltaget. Alle faser i denne proces skal imidlertid have tid til at udvikle sig, og det er nu op til Grækenland at tvinge reformerne igennem og træffe de nødvendige foranstaltninger. Efter min mening er vi klar til at iværksætte modige tiltag med hensyn til både EU's 2020-strategi og situationen i Grækenland.

Herman Van Rompuy, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg glæder mig over disse forhandlinger, og jeg er glad for, at jeg takkede ja til indbydelsen til at deltage i dette møde, allerede på dette tidlige tidspunkt i processen forud for 2020-strategien, for drøftelserne er kun lige begyndt. Vi afholdt drøftelser for nylig, den 11. februar, vi har et forårsmøde i Rådet i slutningen af marts, og vi færdiggør 2020-strategien, dvs. strategien for beskæftigelse og økonomisk vækst, ved udgangen af juni måned. Vi har derfor et godt stykke tid til at udveksle synspunkter og fastlægge kursen en gang for alle.

Jeg glæder mig derfor over de europæiske ambitioner, som jeg har observeret i dette forum her i eftermiddag, og jeg glæder mig over den utålmodighed med hensyn til at komme i gang, som jeg har fornemmet. Et af indlæggene har jeg ikke andet end foragt tilovers for, men jeg vil ikke kommentere det nærmere.

For så vidt angår den økonomiske strategi, vil jeg opdele den i tre perioder. Den første periode er den periode, som vi stadig befinder os i, nemlig den, der er præget af finanskrisen og alle konsekvenserne heraf. Jeg vil bruge en anden retorik end den, der er blevet anvendt her i eftermiddag gennem hele forhandlingen. Jeg må hellere forklare mig nærmere. Jeg ønsker at bruge en retorik, der også afspejler det positive ved EU, for selv om det kan komme som en overraskelse for nogen, er der også sket positive ting for nylig. Vi har taget konsekvensen af og fået indtil flere lærestreger af krisen i 1930'erne. I dag er det et år siden, den store krise fandt sted, og i dag, i 2010, har vi faktisk positiv vækst i de fleste lande igen. Det skete ikke i 1930'erne. Dengang varede krisen faktisk til slutningen af 1930'erne.

Hvorfor oplever vi denne positive vækst nu? Fordi vi har truffet foranstaltninger. Vi har truffet foranstaltninger for at redde finansinstitutter, og det er ikke, fordi vi som sådan holder specielt meget af dem, men fordi der

ikke findes nogen økonomi uden dem. Vi har ført en intelligent valutapolitik. Vi har tilført økonomien likviditet, hvilket ingen gjorde for 70 år siden. For mindst 16 lande har vi oprettet et valutastabilitetsområde på trods af alle problemerne. I 1930'erne blev der foretaget konkurrerende devalueringer. Det er der ikke sket i dag. Vi har ført en risikobehæftet budgetpolitik, hvor vi har anvendt budgetunderskud til at stimulere økonomien. Vi gjorde ikke det, man gjorde i 1930'erne, nemlig at genskabe budgetlige vægten så hurtigt som muligt. Derfor har vi beskyttet vores indre marked, som ikke er fuldendt. Vi skal forbedre det, og hr. Monti vil udarbejde nogle konkrete forslag til os. Vi har imidlertid ikke fået tilbagefald til 1930'ernes protektionisme. Vi har derfor fået en lærestreg af den omfattende krise, som vi lige har gennemlevet.

Jeg vil sågar gå videre end det og sige, at G20 eksisterer takket være EU. Vi var dem, der tog initiativet til at oprette denne globale styring, der er i sin vorden. Det er første gang, de såvel nye som gamle stormagter har samarbejdet om at bekæmpe krisen, om end ufuldstændigt, men vi vil fortsat arbejde i den retning, der er fastlagt. Europa og EU bør således ikke altid sættes i den defensive position. Der er også kommet nogle meget positive ting ud af det.

Nu skal vi forlade denne strategi, den såkaldte strategi for at overvinde krisen. Vi skal finde en balance mellem at gå for hurtigt væk fra de finanspolitiske stimulanser og på mellemlang sigt finde tilbage til den budgetlige vægt, der er absolut nødvendig for at finansiere vores pensionssystem, vores socialsikringssystem og vores sundhedssystem. Det er således en vanskelig balance, vi skal finde, og stabilitets- og vækstpakten indeholder redskaberne hertil, da pakten ikke indeholder krav om en omgående tilbagevenden til budgetlige vægt. Den kræver en trinvis strategi, hvor vi først skal nå et trin på 3 % og herefter på mellemlang sigt budgetlige vægt. Vi har efter min mening ført og fører fortsat en klog politik.

For så vidt angår Lissabonstrategien, er vi bekendt med svaghederne heri, men vi må imidlertid heller ikke glemme, at den finansielle og økonomiske krise fuldstændig har spændt ben for gennemførelsen af Lissabondagsordenen. Der har selvfølgelig været undtagelser, som jeg ikke vil nævne her, fordi de er velkendte. Jeg vil imidlertid sige, at vi har behov for omfattende reformer eller vigtige reformer, og at disse vigtige reformer på europæisk og nationalt plan vil forudsætte budgetmæssige prioriteringer. Som jeg har gentaget i de skriftlige konklusioner, som medlemmerne har læst, er det ikke et tilfælde, at vi ønsker at knytte budgetdrøftelserne, der faktisk foregår inden for de juridiske rammer i stabilitets- og vækstpakten, til økonomiske reformer. Dette skyldes, at hvis vi f.eks. siger, at vi bliver nødt til at gennemføre mere forskning og udvikling, bliver vi nødt til at bevilge midler hertil i de nationale budgetter og i EU's finansielle overslag. Dette betyder, at det er nødvendigt at foretage nogle budgetmæssige prioriteringer.

En anden konsekvens af de valg, vi foretager i forbindelse med Lissabonstrategien, er at de mål, vi foreslår, ikke altid vil være bløde mål. Det kan sagtens være, at det drejer sig om hårde mål. Det er i disse situationer, det bliver vanskeligt. På den ene side har vi kravet om reformer og på den anden side gennemførelsen af reformerne. Jeg siger ikke, at det er tilfældet her, men uden for Parlamentet, på europæisk plan, kræver borgerne kraftige foranstaltninger, omfattende reformer, hårde reformer, og når borgerne rejser tilbage til deres hjemland igen, ser jeg få resultater af dette. Det er derfor nødvendigt med en konsekvent holdning. Det er ikke kun EU, der vil gennemføre reformer. Vi kan tilskynde til dem, stimulere dem og skabe de bedste rammer for dem, men det er på nationalt plan, en lang række reformer skal gennemføres, og det er derfor et spørgsmål om at vise betydelig politisk vilje, og politisk engagement er det vigtigste.

Det siges ofte, at vi har brug for flere bindende foranstaltninger. Vi bør imidlertid overveje dette. Jeg har udarbejdet en hel del forslag, som efter min mening er mere intelligente end bindende foranstaltninger. Dog har selv stabilitets- og vækstpakten, der indeholder mange bindende foranstaltninger, forsømt at få nogle lande tilbage på sporet. Metode er derfor ikke alt, metode løser ikke alt og uden politiske aftaler og uden engagement er metoder værdiløse.

Med hensyn til den økonomiske strategi er det meget nemt for nogle at sige, at vi skal indføre flere strenge foranstaltninger. Lissabontraktaten indeholder imidlertid ingen bestemmelser om økonomiske retningslinjer. Det var ikke mig, der egenhændigt udarbejdede Lissabontraktaten. Det var der andre, der gjorde, men den indeholder ikke bestemmelser om sanktioner, bøder eller negative foranstaltninger, for så vidt angår gennemførelsen af de økonomiske retningslinjer. Hvis De nøje gennemlæser artikel 121, vil De være fuldstændig klar over dette. Politisk engagement på såvel europæisk som nationalt plan er derfor af afgørende betydning, og uden dette politiske engagement, vil alt forblive status quo.

Til sidst et enkelt ord om Grækenland. Jeg er overbevist om, at vi har udsendt det rigtige budskab. Vi har udsendt budskabet om, at ansvaret ligger hos den græske regering, der skal håndtere en utrolig vanskelig situation, som er gået i arv. Det kræver nogle modige foranstaltninger. Den 11. februar fortalte den græske regering, at den ville træffe supplerende foranstaltninger, hvis de nuværende foranstaltninger ikke var

tilstrækkelige til at opnå en reduktion på 4 % af BNP i 2010. Vi har forpligtet os til at gennemføre mere tilsyn, ikke kun på Kommissionens initiativ, men ligeledes med bistand fra Centralbanken og sågar fra eksperter fra Valutafonden. Jeg mener derfor, at vi virkelig har konkretiseret og defineret ansvaret meget tydeligt. Om nødvendigt er der naturligvis et solidaritetsredskab. Grækenland har sagt, at det ikke ønsker at gøre brug af dette, men vi har lagt os fast på to budskaber, nemlig et budskab om ansvarlighed og et budskab om solidaritet, hvis dette bliver nødvendigt.

Vi skal naturligvis drage konklusioner af det, der er sket i Grækenland i de senere år. I euroområdet skal vi ligeledes være mere proaktive med hensyn til både dataindsamling og selve politikken. Denne krise var også en udfordring forstået på den måde, at vi i højere grad skal gennemføre koordinationspolitikken. Enhver krise er faktisk en udfordring. Vi skal tage ved lære af alle kriser. Vi skal nok komme til at tage ved lære. På samme måde, som vi tog ved lære af krisen i 1930'erne, skal vi nu også tage ved lære af finanskrisen, nemlig mere lovgivning, øget tilsyn med bonusordninger og en mere vidtrækkende bankvirksomhedspolitik. Vi skal også tage ved lære af alle Grækenlands og andre landes erfaringer.

Jeg er af den opfattelse, at jeg har mærket de samme ambitioner her i Parlamentet, at jeg har mærket den samme politiske vilje til at føre en økonomisk politik og strategi, der kan afhjælpe de vanskeligheder, som vi står over for i dag. Jeg er enig med det, som mange af medlemmerne har sagt, nemlig at ansvaret ikke kun påhviler en eller to personer, men at alle de europæiske institutioner og alle medlemsstaterne skal påtage sig et kollektivt ansvar. Hvis ikke, kan vi ikke redde vores sociale model. Hvis ikke, vil vi miste vores position i verden. Det er derfor med dette for øje, jeg har besøgt Parlamentet her i dag, og det er med dette for øje, jeg vil fortsætte mit arbejde.

(Bifald)

Formanden. – Mange tak, hr. rådsformand. Deres tilstedeværelse her på Deres første plenarmøde har bestemt været en stor fornøjelse. I Grækenland har vi et udtryk for nogen, som påtager sig nye, tunge forpligtelser. Vi siger: *σδηпокέφαλος*, som betyder, at man ønsker den pågældende et hoved af jern, så vedkommende kan modstå alt, der vil ramme ham i et vanskeligt forløb. Jeg synes, at De har bevist, at De er ved at udvikle det, hvis ikke De allerede har det. Mange tak for Deres besøg.

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Den økonomiske krise har sat et dybt, negativt spor i EU-landenes potentiale for økonomisk vækst. Vi har fulgt drøftelserne om dette emne og har konstateret, at opmærksomheden har været rettet mod foranstaltninger til at overvinde krisen og sætte gang i den økonomiske vækst på finansmarkederne igen. Det er utvivlsomt en god idé at håndtere de alvorligste problemer først. Det er imidlertid vigtigt, at vi indser, at situationen ikke længere er den samme som før krisen. Det er faktisk den økonomiske model, der skal ændres. Den skal i højere grad baseres på innovation og ikkeforurenende energikilder samt fokusere på borgernes sundhedstilstand. Vi kan ikke få en dynamisk økonomi, hvis ikke vi har motiverede arbejdstagere. Vi kan heller ikke få en bæredygtig økonomi, hvis vi kun støtter miljøbeskyttelse med halvhjertede foranstaltninger. For at genskabe potentialet for økonomisk vækst skal vi efter min mening begynde med at ændre selve den økonomiske model, og deri skal der fokuseres på det, der skaber innovation og personlig motivation. At overvinde krisen er i bund og grund ikke et problem, der vedrører den økonomiske politik eller finanspolitikken.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Europa har allerede taget ved lære, i og med at vi ikke har været i stand til at gennemføre de mål, der er fastlagt i Lissabonstrategien, og jeg håber, at Europa vil lære af de fejl, der forårsagede den økonomiske og finansielle krise. Jeg anmoder Dem derfor om i fremtiden først og fremmest at være mere opmærksom på jobskabelse og ikke bare skabe enhver form for arbejdspladser, men forsøge at sikre fuld beskæftigelse af høj kvalitet under hensyntagen til arbejdsmarkedets behov og sikre social integration. For det andet er det meget vigtigt at kæmpe for ligestilling og udryddelse af fattigdom, især for så vidt angår personer i de mest sårbare grupper, da de rammes hårdest af fattigdom i disse hårde tider. Jeg ønsker ligeledes at henlede opmærksomheden på uddannelsessystemerne og betydningen af at erhverve nye kvalifikationer. Da EU's medlemsstaters arbejdsmarkeder undergår en dynamisk forandring, er det nødvendigt at sørge for, at arbejdstagerne har de kvalifikationer, der er nødvendige på fremtidens arbejdsmarked. Det er således absolut nødvendigt at investere i intern personaleuddannelse og livslang læring. Vi burde være mest opmærksomme på et af samfundets alvorligste problemer, nemlig den stigende ungdomsarbejdsløshed. Hvis unge mennesker ikke får mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet, risikerer vi, at Europa taber en hel generation af unge på gulvet. På EU's stats- og regeringslederers uformelle

møde den 11. februar om Europa 2020-strategien, blev det meget væsentlige emne om styring taget op. Selv om Rådet har store ambitioner på dette område, opfordrer jeg Dem imidlertid til at sikre, at Parlamentet, de nationale parlamenter og forskellige rådsområder kommer til at deltage endnu mere aktivt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I disse forhandlinger holder de ansvarlige i EU sig langt væk fra borgernes reelle problemer. De eksempler, som vi fortsat finder i forbindelse med vores besøg og i vores kontakt med arbejdstagere, landbrugere, fiskere og ejere af mikro- og småvirksomheder, viser, at EU's strategier og politikker udelukkende gør beskæftigelsessituationen endnu mere ustabil og medvirker til øget arbejdsløshed og udnyttelse.

På et tidspunkt, hvor arbejdsløshedstallet er nået så langt op som til 23 mio., og mere end 85 mio. borgere er ramt af fattigdom, er det ikke acceptabelt at videreføre de politikker, der var årsagen til denne situation.

Vi fastholder derfor, at det er nødvendigt at sætte en stopper for stabilitetspagten og erstatte den med en udviklings- og beskæftigelsespagt, som indeholder en prioritering af oprettelse af arbejdspladser med rettigheder og en produktionsforøgelse.

Det er nødvendigt, at vi river os løs fra den såkaldte Lissabonstrategi og i stedet bakker op om en strategi for socialt fremskridt, som prioriterer bekæmpelsen af fattigdom, støtter offentlige tjenesteydelser af god kvalitet og sociale ressourcer samt fremmer ligestilling og kvinders rettigheder. Dette betyder, at vi skal udvikle en budgetpolitik, som indebærer en hurtigere bevilling af fællesskabsstøttemidler og en hurtigere og lettere overførsel af midlerne til medlemsstaterne...

(Stemmeforklaring forkortet i henhold til forretningsordenens artikel 170)

Kinga Göncz (S&D), skriftlig. – (HU) EU's 2020-strategi kan kun blive vellykket, hvis medlemsstaterne viser tilstrækkelig engagement til at føre den ud i livet. Ud over en utvetydig accept af det nationale ansvar er det af afgørende betydning for strategiens succes, at fællesskabspolitikkerne gennemføres sammen med de ledsagende ressourcer, der er tilvejebragt for at indhente det forsømte, til regionaludvikling og landbruget, der alt sammen vil bidrage til økonomisk vækst og jobskabelse. Den ledelsesstyrede arbejdsmetode, der er ved at tage form nu, og som bygger på statsledernes øgede politiske ansvarlighed, indeholder også en stærkere garanti for en vellykket gennemførelse, end det var tilfældet i forbindelse med Lissabonstrategien. 2020-strategien indeholder ligeledes en angivelse af den næste budgetperiodes prioriteringer, men indeholder ikke oplysninger, der kan lægges til grund for en detaljeret drøftelse på nuværende tidspunkt. Følgelig skal man lige nu fremhæve betydningen af en fælles landbrugs- og samhørighedspolitik for den næste syvårsbudgetperiode, som vi tager hul på i 2014. Uden en økonomisk, social og territorial samhørighed er der intet stærkt, konkurrencedygtigt Europa. Konvergens regionerne imellem styrker EU's konkurrenceevne.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) En af de væsentligste udfordringer, som EU står over for, er revurderingen af Lissabonstrategien og den dertilhørende bekæmpelse af fattigdom og udstødelse samt styrkelse af den sociale samhørighed. 2020-initiativet, der udgør et af fundamentene i det spansk-belgisk-ungarske trioformandskab, skal modsvare de langsigtede demografiske og sociale udfordringer, som EU står overfor. Dette er ensbetydende med ikke mindre end en omstrukturering af det europæiske arbejdsmarked og uddannelsessystem. I lyset af EU's nuværende beskæftigelsesstrategis fiasko skal 2020-programmet så afgjort medføre oprettelse af flere og bedre arbejdspladser, og der skal hovedsagelig fokuseres på en højere andel af kvinder og dårligt stillede grupper på arbejdsmarkedet. Det er prisværdigt, at der på både Kommissionens dagsorden og i det kommende trioformandskabs handlingsplan er lagt vægt på faktorer, der er af altafgørende betydning for programmets succes, f.eks. foranstaltninger til bekæmpelse af sort arbejde, den sorte økonomi og reduktion af antallet unge, der forlader skolen i utide, samt forbedring af vilkårene for selvstændige. Da den samfundsøkonomiske udstødelse skyldes adskillige indbyrdes afhængige faktorer, kan den kun afhjælpes gennem en mere omfattende handlingsplan, der berører alle områderne samlet, end gennem de projektbaserede idéer, der hidtil har været i overtal. For at strategien kan blive en succes, skal isolerede initiativer tages af bordet til fordel for foranstaltninger, der er indarbejdet i en afbalanceret politisk pakke, hvori der fokuseres på tidlige indgreb, og hvori der kan sikres reelle forbedringer af alle de virkelige foranstaltninger til bekæmpelse af social udstødelse, som fremgår af Laeken-indikatorerne.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Den nuværende økonomiske krise er den alvorligste i de seneste årtier, og følgerne af den afspejles ved, at vækstpotentialet i hele EU er blevet halveret. Denne økonomiske nedtur ledsages desuden af en stigning i befolkningens aldring, hvilket hæmmer indsatsen for at bringe EU's økonomier på fode igen. På baggrund af denne tilbagegang skal 2020-strategien, som forventes at videreføre Lissabonstrategien, skabe de nødvendige betingelser for bæredygtig vækst og finanspolitisk konsolidering. Det skal være meget lettere at få adgang til livslang uddannelse, og universiteterne skal være meget mere

åbne for at modtage atypiske studerende. Bedre sammenhæng mellem udbud og efterspørgsel og større mobilitet på arbejdsmarkedet vil give arbejdstagerne flere muligheder der, hvor efterspørgslen efter deres kvalifikationer er størst. Moderne socialsikrings- og pensionssystemer skal kunne reducere fattigdom og udelukkelse. Beskæftigelsespolitikken skal fokusere på fleksibilitet på arbejdsmarkedet, hvor de ansatte skal påtage sig ansvaret for deres arbejdsliv gennem videreuddannelse samt tilpasning til forandring og mobilitet. Det er vigtigt at tilpasse sig det nuværende økonomiske klima og den aldrende europæiske befolkning, så vi kan tilbyde dem, der er midlertidigt arbejdsløse, den rette støtte.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg er enig med dem af mine kolleger, som har rejst spørgsmålet om landbrugets fravær fra EU 2020-strategien. Jeg mener, at landbruget er et område, der kan bidrage til EU's udvikling og samtidig en vigtig sektor, fordi det er selve hjertet i den europæiske levevis. Sidst, men ikke mindst skal der rettes særlig stor opmærksomhed mod landbruget, fordi det er blevet ramt utrolig hårdt af den økonomiske krise. For at se omfanget af følgerne behøver vi bare at se på faldet i realindtægt pr. arbejdstager inden for landbruget, som er helt oppe på 35 % i nogle af EU's medlemsstater.

Ioan Mircea Pașcu (S&D), *skriftlig*. – I lighed med hr. Van Rompuy's udtalelse vil jeg koncentrere mig om gennemførelsen af Lissabontraktaten. I teorien ser den højtstående repræsentants dobbeltfunktion godt ud, men i praksis skaber det på grund af dens enestående karakter problemer, som traktatens forfattere ikke havde forudset. Fordi der ikke findes en næstformand, også med to funktioner, skal den højtstående repræsentant i stigende grad vælge mellem at blive i Bruxelles og f.eks. være til stede i Parlamentet eller flyve til en fremmed hovedstad, hvor EU også har brug for at være repræsenteret på højt plan. Naturligvis kan Lady Ashton fungere som næstformand, men hvis hun gør det, bliver det på ad hoc-plan på bekostning af enten Rådet eller Kommissionen. Og hvis det roterende formandskab griber ind for at genskabe balancen, ender vi med mere bureaukrati, ikke mindre bureaukrati.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Europa 2020 skal ikke gentage fejlene fra forgænger, Lissabonstrategien. Den nye strategi er i vid udstrækning skabt af den økonomiske krise, hvis følger den skal håndtere. Samtidig skal vi kompensere for vores manglende indsats. Da bestemmelserne i stabilitets- og vækstpagten er så stramme, hvordan kan det da være, at EU har et underskud på 7 % og gæld på 80 % af BNP? Hvem er ansvarlig for det? Det, vi mest af alt ønsker for EU, er at komme tilbage til hurtig vækst, og det er primært det, strategien skal føre til. De nuværende bestemmelser i strategien viser ikke, hvordan det skal lykkes, og heller ikke, hvordan vi skal forene Europas sociale velfærd med de demografiske problemer, med sundheds-, social- og pensionssystemernes dårlige resultater. Og hvad med arbejdstiden? Og endelig, hvad med indførelsen af et system til kontrol med og overvågning af banker og andre finansielle institutioner? Eller hvordan ønsker vi at øge produktiviteten? Vi har brug for en ny tilgang til disse nye udfordringer.

Bogusław Sonik (PPE), *skriftlig*. – (PL) Prioriteringen inden for den nye Euro 2020-strategi er, at den skal være en mere intelligent og miljørigtig videnbaseret markedsøkonomi. For at nå dette mål skal vi frem for alt koncentrere os om at styrke det indre marked og øge den fri udveksling af tjenesteydelser. EU's rolle bør være at fremme iværksætteri og ligeledes at lempe virksomhedernes administrative byrder ved at fjerne juridiske og økonomiske barrierer. Støtte til navnlig små og mellemstore virksomheder er vigtig. At ophæve kravet om, at mikrovirksomheder skal indgive årsregnskaber og at forbedre adgangen til låntagning kan være vigtige skridt i denne retning. Resultaterne af Eurobarometerundersøgelsen om iværksætterånd viser, at EU stadig halter bagefter USA, men også, at over halvdelen af alle unge i EU gerne vil være iværksættere inden for de kommende fem år. Jeg mener også, at det er vigtigt, at vi koncentrerer os om at skabe økonomisk vækst baseret på viden og på at skabe en konkurrencedygtig, sammenhængende og mere miljøvenlig økonomi. Derfor bør vi også rette opmærksomheden mod og afsætte flere midler til udvikling og forberedelse af unge til at håndtere de langsigtede udfordringer.

EU bør gennemføre en europæisk digital dagsorden så hurtigt som muligt for at bidrage til etableringen af et ægte fælles marked inden for internethandel, så forbrugerne kan udnytte fordelene ved konkurrencedygtige pristilbud i andre medlemsstater, og SMV uden hindringer kan arbejde på det europæiske marked.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), *skriftlig*. – (HU) EU 2020-strategien skal stå på to søjler. På den ene side solidaritet blandt medlemsstaterne, så vi sikrer, at ingen medlemsstater sakker agterud på grund af krisen. På den anden side skal medlemsstaterne også udvise solidaritet med Fællesskabet ved at påtage sig de i fællesskab besluttede forpligtelser. Under debatten om EU's fremtid må vi ikke glemme de politikker, som fungerer. Den fælles landbrugspolitik og samhørighedspolitikken er ægte resultater af europæisk integration og symboler på solidaritet mellem medlemsstater og lande. Som ungarsk medlem af Parlamentet og politiker fra en ny medlemsstat mener jeg, at de prioriteringer, som Kommissionen har formuleret, har samme vægt.

Dvs. opbygning af et videnbaseret samfund, der skaber innovation, styrker social integration, skaber nye job og en mere konsekvent holdning til klimaændringer inden for rammerne af en bæredygtig udvikling.

Svækkelsen af de foregående fælles politikker må ikke være prisen for et stærkere samarbejde på ovennævnte områder. Fødevarersikkerhed ved hjælp af den fælles landbrugspolitik bliver stedse vigtigere i det 21. århundrede, da fødevarer og drikkevand får samme strategiske betydning som olie havde i det 20. århundrede. Hvis vi virkelig ønsker at styrke EU's globale konkurrencedygtighed, kan det ikke nytte noget, at nogle af regionerne sakker agterud på grund af en forældet infrastruktur og dårlige uddannelsesmæssige, sociale og sundhedsmæssige ydelser. Derfor skal vi stadig have en stærk samhørighedspolitik baseret på solidaritet.

Traian Ungureanu (PPE), skriftlig. – (RO) EU 2020-strategien skal markere et gennembrud. Ellers bliver EU 2020 bare Lissabon 2, en strategi, vi er nødt til at skifte ud om ca. 10 år med en anden strategi. EU 2020 skal helt tydeligt markere starten på post-Lissabon-fasen. Vi skal fastlægge prioriteringer for den strategi, vi iværksætter, så de reformer, der følger i kølvandet på EU 2020, overlever på mellemlang og lang sigt.

Der er tre prioriterede områder, der skal med i EU 2020. Det første er aktiv støtte til SMV baseret på samspil mellem fællesskabsprogrammer og makroøkonomiske politikker. Denne tilgang vil sikre et sundt økonomisk miljø for private virksomheder. Det andet er et uddannelsessystem, der forbereder arbejdsstyrken til at opfylde markedets behov. Denne proces vil sikre et bedre beskæftigelsesniveau i medlemsstaterne. Endelig skal Parlamentet spille en større rolle. Det kan sikre udveksling af de korrekte oplysninger fra medlemsstaterne, som kan bruges til at hindre en udvidelse af kløften mellem medlemsstaternes økonomier. En EU 2020-strategi baseret på klare prioriteringer vil hurtigt igen skabe økonomisk vækst i EU, navnlig i denne situation med finansielt og økonomisk pres.

14. Parlamentets prioriteringer for FN's Menneskerettighedsråd (Genève, 1.-26. marts 2010) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om Parlamentets prioriteringer for FN's Menneskerettighedsråd (Genève, 1.-26. marts 2010).

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! EU forbereder sig i Genève, i Bruxelles og i hovedstæder i tredjelande på det første møde i år i Menneskerettighedsrådet.

Menneskerettighedsrådet er et forum til drøftelser af menneskerettighedssituationen i alle dele af verden og af det internationale samfunds indsats for at forbedre menneskerettighedssituationen, som er et af de principper, et af de elementer, et af de essentielle karakteristika for ånden i EU, det, der giver EU sin sande identitet i verden.

Rådsformandskabet har taget sin rolle meget alvorligt. Det har taget de udfordringer, som EU skal håndtere under møderne i Menneskerettighedsrådet, meget alvorligt. Dette fremgår af, at den spanske vicepremierminister, María Teresa Fernández de la Vega – der her handler som repræsentant for EU's rådsformandskab – deltager i det såkaldte højniveausegment, som indleder Menneskerettighedsrådets 13. møde.

Formandskabet vil derfor være aktivt til stede i Menneskerettighedsrådets arbejde.

Vi vil forsvare EU's holdninger til spørgsmål af særlig betydning for adskillige medlemsstater, og ud over de nationale initiativer vil EU fremlægge landeresolutioner.

Vi mener fortsat, at Menneskerettighedsrådet skal have instrumenterne til at forsvare menneskerettighederne, for at kunne reagere på situationer med alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne, enten i form af et specifikt landemandat – det er f.eks. tilfældet i Burma eller Den Demokratiske Folkerepublik Korea – eller via mandater for bestemte områder i et bestemt land, som vi håber på i Den Demokratiske Republik Congo.

Disse situationer skal overvåges af det internationale samfund og af Menneskerettighedsrådet, hvis vi ønsker, at dette skal bevare sin troværdighed.

Et af de spørgsmål, der kommer på dagsordenen for Menneskerettighedsrådets kommende møder, er noget, vi kommer til at drøfte senere, under et andet af eftermiddagens dagsordenspunkter, nemlig de ekstraordinære møder om Gaza og Goldstone-rapporten. EU mener, hvilket vi også vil sige senere, at denne rapport er en troværdig analyse, og EU har understreget vigtigheden af troværdige undersøgelser af mulige overtrædelser af den internationale menneskerettighedslovgivning og den internationale humanitære lovgivning.

Endelig vil jeg gerne komme ind på problemet med revisionen af Menneskerettighedsrådet.

I år bliver et vigtigt år for forhandlingerne om en revision af Menneskerettighedsrådets arbejde, som nærmere bestemt skal gennemføres i 2011.

EU er begyndt at arbejde på, men vil også konsolidere en klar position, en klar strategi for Unionen, så vi kan bevare en aktiv rolle og vores engagement i beskyttelsen af og respekten for menneskerettigheder.

Under alle omstændigheder ligger det fast, at EU som hidtil fortsat vil være fortalere for et uafhængigt FN-Højkommissariat for Menneskerettigheder sammen med uafhængige, særlige procedurer, ikkestatslige organisationers deltagelse i Menneskerettighedsrådets møder om menneskerettigheder, Menneskerettighedsrådets evne til at håndtere alvorlige krænkelse af menneskerettighederne samt indførelsen af landemandater.

Spanien og det spanske formandskab er bevidste om, at landet har overtaget det roterende formandskab på et vigtigt tidspunkt for EU og for FN med hensyn til beskyttelse og fremme af menneskerettighederne i verden.

Lissabontraktaten har også været indledningen på en ny fase for EU's optræden udadtil som på så mange andre områder, og vi håber, at vores fælles indsats under ledelse af den højtstående repræsentant vil give EU en klarere stemme, når vi forsvare de grundlæggende principper bag arbejdet i Menneskerettighedsrådet. Vi håber også, at denne fase, hvor vi bevæger os i retning af et mere aktivt, gennemsigtigt og effektivt Menneskerettighedsråd, vil have gavn af den overgangsfase, som EU befinder sig i under et formandskab – som jeg repræsenterer i øjeblikket – der vil gøre alt, hvad der står i dets magt for at sikre, at EU's og Menneskerettighedsrådets arbejde fremover fører mod det samme mål, nemlig fremme og beskyttelse af menneskerettighederne i verden.

Kristalina Georgieva, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Efter min mening er det meget hensigtsmæssigt, at jeg står her for første gang i dag og skal tale om menneskerettigheder, der passer så fint ind i prioriteringerne for min portefølje.

Kommissionen tilslutter sig fuldt ud redegørelsen fra det spanske formandskab, og jeg vil gerne tilføje to grupper af bemærkninger til det, der blev fremlagt vedrørende prioriteringerne for den kommende session, og hvordan EU vil forholde sig til disse prioriteringer.

Den første drejer sig om tematiske spørgsmål. EU og gruppen af latinamerikanske lande samarbejder om en fælles resolution om barnets rettigheder med særligt fokus på kampen mod seksuel vold imod børn. Kommissionen er meget bekymret over den stigende seksuelle vold i konfliktområder og krisesituationer og følgerne for de mest udsatte, nemlig børnene. EU vil i henhold til den europæiske konsensus om humanitær bistand sikre, at dette tages op på behørig vis i resolutionen.

EU ønsker også at deltage aktivt i et panel om handicappedes rettigheder. Der er en meget klar sammenhæng mellem vores interne EU-politikker, eftersom vi snart vil afslutte tiltrædelsesprocessen til FN-konventionen om handicappedes rettigheder.

Et andet emneområde af særlig interesse er retten til mad, som er i overensstemmelse med gennemførelsen af millenniumudviklingsmålene, samt menneskerettighederne for internt fordrevne, som til forskel fra flygtninge ikke er tilstrækkeligt beskyttede af internationale konventioner, og vi vil presse på i forbindelse med dette punkt.

Min anden bemærkning vedrører EU's støtte til, at plenarmødet vedtager rapporter om de universelle periodiske revisioner af de stater, der gennemgik denne proces i december. Dette er et meget vigtigt øjeblik, hvor de undersøgte stater kan offentliggøre deres løfter vedrørende en forbedring af menneskerettighedssituationen. Samtidig kan staterne vælge at anmode om international bistand til at opfylde disse løfter. Kommissionen er fortsat meget åben i sine drøftelser med partnerne om, hvordan den kan støtte gennemførelsen af anbefalingerne i disse undersøgelser.

Et meget vigtigt punkt, som allerede er blevet fremhævet af det spanske formandskab, er, at virkningerne af denne proces først og fremmest afhænger af den gennemsigtighed og åbenhed, som EU's medlemsstater udviser, for vi kan kun være effektive ved selv at foregå med et godt eksempel.

Laima Liucija Andrikiienė, for PPE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg er glad for, at Europa-Parlamentet vil vedtage et beslutningsforslag om det kommende møde i FN's Menneskerettighedsråd. Jeg glæder mig også over, at Europa-Parlamentet vil sende en delegation til Menneskerettighedsrådet, idet vores henstillinger til

Det Europæiske Råd normalt vedrører, hvordan vi kan forbedre arbejdet i Menneskerettighedsrådet og styrke EU's rolle i denne forbindelse.

Dette 13. møde er det vigtigste i 2010, og det vil omfatte møder og diskussioner på højt niveau med ministre om vigtige spørgsmål, som kommissæren og ministeren allerede har nævnt, f.eks. den globale finanskrisens indvirkning på menneskerettighedssituationen verden over.

Vi glæder os over, at vores amerikanske partnere er så engagerede i Menneskerettighedsrådets arbejde. Men vi bør se med bekymring på, at nogle lande forsøger at kapre hele processen og undergrave Menneskerettighedsrådets troværdighed. Iran har meddelt, at man overvejer at opstille til valget til en plads i Menneskerettighedsrådet. Det ville være særdeles beklageligt, hvis Iran blev valgt, eftersom dette ville øge antallet af lande med en problematisk menneskerettighedssituation i Rådet. Menneskerettighedsrådet ville så risikere at blive lige så ineffektivt som dets forgænger, Menneskerettighedskommissionen. Det er med andre ord Menneskerettighedsrådets troværdighed som sådan, der står på spil, og derfor bør vi gøre alt, hvad vi kan for at opretholde Menneskerettighedsrådets autoritet.

Richard Howitt, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne glæde mig over Parlamentets engagement i FN's initiativer. I efteråret udførte vi lobbyarbejde i New York for at få udnævnt en ny vicegeneralsekretær med henblik på at få opprioriteret menneskerettighederne i FN, og næste måned vil vi igen være til stede i selve Menneskerettighedsrådet, ikke kun i dialog med vores EU-repræsentanter, men også i samarbejde med tredjelande som led i Europas fælles bestræbelser på at øge respekten for menneskerettighederne i resten af verden. Jeg er stolt af, at vi i Genève kan se, at Europa er førende på menneskerettighedsområdet, og med det arbejde, der efter planen skal indledes i juni i år, siger vi med dagens beslutning, at vi også skal gå i spidsen for at sikre yderligere reformer af selve Menneskerettighedsrådet.

Rådet er fortsat for politiseret, og i vores tekst i dag kritiserer vi med rette de delegerede, der kynisk holdt i kø i deres biler uden for FN i Genève kl. 6 om morgenen for at sørge for, at de kunne komme først og fylde talerlisten for at hjælpe Sri Lanka med landets forslag om, at der ikke skal gribes ind, for at omgå kritikken af krænkelse af menneskerettighederne i landet og for at omgå den ånd, der lå bag oprettelsen af Menneskerettighedsrådet. Vi siger, at det skal arbejde året rundt og tage sig af menneskerettighedskrænkelser, uanset hvor eller hvornår de forekommer. Her i Parlamentet er vi enige i mange af de principper, som det spanske formandskab har nævnt med henblik på at gennemføre yderligere reformer, og jeg vil gerne tilslutte mig min ven, fru Andrikienė, og sige, at det bliver et yderligere dødsstød til Menneskerettighedsrådet, hvis Iran med sin skrækelige historie på menneskerettighedsområdet vælges uden modkandidat næste gang, hvilket nogle frygter.

Den vigtigste prøve for menneskerettighederne i enhver nation er, når den selv anklages for krænkelse af menneskerettighederne. Derfor glæder det mig, at både EU og USA på det organisatoriske møde i Genève den 18. februar gav deres opbakning til den fælles undersøgelse af hemmelige fængsler, der forelægges Menneskerettighedsrådet denne gang. Vi vil ikke altid være enige i kritikken, men vi skal altid være åbne for kritik, hvis vi forventer, at andre skal være det samme.

Kristiina Ojula (ALDE). – (ET) Hr. formand, fru Ashton, hr. kommissær! Hos Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa ønsker vi, at EU skal være synlig på det kommende 13. møde i FN's Menneskerettighedsråd. Som medforfatter til dette beslutningsforslag ønsker jeg navnlig at henlede opmærksomheden på punkt 9 og 13 i beslutningsforslaget, der beskæftiger sig med spørgsmålet om Iran.

Det er uacceptabelt for os i ALDE-Gruppen, at FN's Menneskerettighedsråd er ude af stand til – for ikke at sige uvilligt til – at reagere i tide på menneskerettighedskriserne i Afghanistan, Guinea, Iran, Yemen og Irak. Meningen med Menneskerettighedsrådet, der samler alle verdens lande, er, at det konstant skal overvåge menneskerettighedssituationen på alle medlemmernes område og reagere straks på enhver forværring af situationen.

Den nuværende sjuskede håndtering af situationen er et tydeligt tegn på organisationens svaghed og manglende evne til at overholde de målsætninger, den har opstillet for sig selv. Organisationens svaghed fremgår også med al ønskelig tydelighed af Irans kandidatur til valget til FN's Menneskerettighedsråd, der finder sted i maj 2010, hvilket er nærmest komisk. Selve tanken om dette er absurd i lyset af de hjælpeløse forsøg, som Irans teokratiske regime gør på at undertrykke den folkelige opstand, der har bredt sig til hele landet, ved hjælp af sit undertrykkelsesapparat. Den eneste mulighed er at skyde skylden på hele det internationale samfund.

Vi respekterer den iranske befolknings valg, og formålet med vores kritik er at sikre en bedre fremtid for den iranske befolkning. Vi appellerer til EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og til Kommissionens næstformand om at stå fast i denne sag og lægge et kraftigt pres på FN.

Heidi Hautala, for Verts/ALE-Gruppen. – (FI) Hr. formand! EU har en glimrende mulighed for at støtte et forsøg på at styrke folkeretten på det næste møde i Menneskerettighedsrådet.

Vi har hørt lange lister over vigtige spørgsmål fra Rådet og Kommissionen, men har vi nogen garanti for, at EU rent faktisk vil insistere på, at de bliver taget op? Jeg kan f.eks. nævne, at Goldstone-rapporten om krænkelse af den internationale humanitære lovgivning under krigen i Gaza har fået en meget problematisk modtagelse i medlemsstaterne. Efter min mening har vi ret til at få en redegørelse fra repræsentanten for Rådet om, hvordan de forskellige medlemsstater nu ser på denne vigtige rapport. Denne rapport er af central betydning på et tidspunkt, hvor vi forsøger at sætte en stopper for, at alle, der gør sig skyldige i krænkelse af den internationale humanitære lovgivning, forbliver ustraffede, og at de i stedet vil blive stillet for retten.

For det andet vil jeg gerne som min kollega, hr. Howitt, nævne den nye rapport om hemmelige fængsler. EU skal være mere beslutsom i sin indsats over for tortur og alle former for umenneskelig behandling i fængsler, hvoraf nogle er hemmelige. Vi skal også kunne se i øjnene, at EU's medlemsstater selv gør sig skyldige i den slags. Det kan ikke blive ved. Vi er nødt til også at efterforske disse sager, fordi de også vedrører os selv.

Vi har mulighed for at styrke Den Internationale Straffedomstols beføjelser ved at stå fast på, hvordan vi mener, at domstolens adfærdskodeks bør ændres her til foråret.

Charles Tannock, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Menneskerettighedsrådet har utvivlsomt en prisværdig målsætning, men det bliver alvorligt kompromitteret af nogle af dets egne medlemmer. Mange af dem har en stærkt begrænset respekt for menneskerettigheder og demokrati, bl.a. Cuba, Kina, Pakistan, Saudi-Arabien, Nicaragua og Gabon – og Iran som en mulig kandidat – for blot at nævne et par stykker. Derfor har dette organ kun begrænset moralsk myndighed. Det er det eneste, EU har at forholde sig til på FN-niveau, og det gør trods alt et godt stykke arbejde med hensyn til fødevarer sikkerhed og barnets rettigheder. Men de angriber konstant Israels overholdelse af menneskerettighederne, mens deres egen foragt for menneskerettigheder ofte undgår nærmere undersøgelse.

I Parlamentets beslutningsforslag præciserer man med rette, at man ved det 13. møde undlader at nævne de alvorlige menneskerettighedsproblemer, der forbindes med regimer som Guinea-Conakry, Afghanistan, Iran og Yemen. For det andet henviser man i dette beslutningsforslag til CIA og de ekstraordinære udleveringer. Vi bør tænke os om to gange, inden vi angriber vores amerikanske allierede, som jo stadig bærer en uforholdsmæssig stor del af ansvaret for vores sikkerhed i EU.

Nicole Sinclair (NI). – (EN) Hr. formand! Selv om Kommissionen er meget ivrig i forsvaret af menneskerettigheder, har vi briter siden det 13. århundrede vidst nøjagtig, hvor vi stod. Jeg må desværre sige, at Lissabontraktaten blegner sammenlignet med vores Magna Carta.

Kommissionen vil gerne se sig selv som en global aktør på menneskerettighedsområdet og er ivrig efter at dømme andre og tilbyde hjælp og rådgivning. Men den burde tage et kritisk kig på sig selv. Jeg finder det dybt ironisk, at mens EU helt med rette støtter rettighederne for Kashmirs befolkning, der tålmodigt venter på en folkeafstemning om retten til selvbestemmelse, som FN lovede dem i 1947, søger Kommissionen aktivt at fratage sine egne medlemsstater beføjelser på vigtige politiske områder via Lissabontraktaten. Dette bringer mig videre til spørgsmålet om en folkeafstemning, som blev lovet de britiske vælgere, men som ganske enkelt aldrig blev gennemført. Derfor venter mine vælgere på selvbestemmelse sammen med Kashmirs befolkning.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg mener, at dette er en fremragende mulighed for at bekræfte menneskerettighedernes universalitet, udelelighed og gensidige afhængighed, således som det sker i dette fælles beslutningsforslag, der skal vedtages i morgen.

Parlamentet har ved flere lejligheder givet udtryk for sin holdning, normalt gennem den årlige betænkning om menneskerettigheder i verden og gennem forskellige beslutningsforslag, således som det skete for nylig vedrørende Iran.

Nogle af mine kolleger har henvist til det paradoksale – det er det ord, de bruger – ved, at nogle lande med særdeles ringe resultater på menneskerettighedsområdet er en del af det organ, der er ansvarligt for at overvåge dem, og jeg mener, at tilfældet Iran er et af de mest indlysende. Dette er ikke det eneste eksempel, og jeg

mener, at FN bliver ineffektivt, hvis man baserer sig på disse lande, og vil miste enhver politisk legitimitet og moralsk autoritet til at kunne fordømme disse begivenheder.

I samme forbindelse har et andet af Parlamentets organer i denne uge behandlet udelukkelsen af et medlem, nemlig Cuba. I dag sørger vi desuden over Orlando Zapata Tamayo, en 42-årig bygningsarbejder og politisk fange, der er død efter en sultestrejke og et vilkårligt, umenneskeligt og brutalt fængselsophold.

Formanden for den cubanske kommission for menneskerettigheder og forsoning, Elizardo Sánchez, som er meget tæt på den socialdemokratiske ånd, har udtalt, at dette dødsfald kunne være undgået, og at han anser det for et mord forklædt som retfærdighed. Fru kommissær, jeg vil gerne høre Dem – idet vi allerede kender rådsformandens holdning – om De ud fra et etisk og demokratisk synspunkt og i lyset af de beklagelige begivenheder som hr. Zapatas død mener, og om Kommissionen mener, at forholdet mellem EU og Cuba skal hæves op på et højere plan og prioriteres højere?

15. Velkomstord

Formanden. – Det er mig en stor glæde at kunne byde velkommen til Monsignor Jorge Ortiga, ærkebiskop i Braga, og biskopperne og den biskoppelige delegation fra Portugal, der ledsager ham.

Deres Nåde, jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at udtrykke vores solidaritet og vores kondolencer med Portugals befolkning, navnlig befolkningen på Madeira, der har lidt så meget i de seneste dage. Vores tanker og bønner går til dem.

16. Parlamentets prioriteringer for FN's Menneskerettighedsråd (Genève, 1.-26. marts 2010) (fortsat forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om Parlamentets prioriteringer for FN's Menneskerettighedsråd (Genève, 1.-26. marts 2010).

Vittorio Prodi (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Det 13. møde i FN's Menneskerettighedsråd er fantastisk vigtigt.

Jeg vil blot nævne et par sager, som man ikke hører om så ofte. Med hensyn til fængsler, men ikke fængsler for terrorister, vil jeg gerne pege på de virkelig umenneskelige forhold i fængslerne i Rwanda og Libyen, hvor fuldkommen uskyldige mennesker, der sidder fængslet, dømmes til døden.

Desuden vil jeg også gerne nævne spørgsmålet om befolkningen i Vestsahara, der stadig er uløst efter alle disse år, og jeg vil også gerne nævne rettighederne for klimafllygtninge, der tvinges væk fra deres lande af dramatiske former for klimaændringer. Dette er alt sammen faktorer, som man må tage hensyn til, især fordi de også er grundpillerne i vores samfund.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Hr. formand! Til sin 60-års fødselsdag i 2005 forærede FN sig selv to nye strukturer. Den første var den fredsskabende kommission, og den anden var Menneskerettighedsrådet. Mens den fredsskabende kommission udfører sit arbejde ret effektivt og stort set har levet op til forventningerne, kan man selv med den bedste vilje ikke sige det samme om Menneskerettighedsrådet. Det er blevet sagt her – og det siges også i beslutningsforslaget – at der er hårdt brug for en reform. Menneskerettighedsrådets arbejde er for ensidigt – det har mine kolleger været inde på – f.eks. diskuteres Israel ud fra et ensidigt perspektiv. For at være helt ærlig er jeg ikke tilfreds med, at det eneste spørgsmål, som formandskabet har fremhævet her, er Goldstone-rapporten, som bestemt er værd at diskutere, men den er ikke det centrale.

Hvis hr. Howitt siger, at indvælgelsen af Iran – hvis det lykkes – vil være dødsstødet for Menneskerettighedsrådet, vil jeg gerne vide, hvad det betyder. Jeg vil gerne have, at vores medlemsstater forholder sig ens til dette, og det samme gælder Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, for hvis tingene fortsætter på denne måde, må vi alvorligt overveje at flytte vores fokus for menneskerettighedsarbejdet i FN-regi tilbage til den tredje komité, som i det mindste har en universel repræsentation og større legitimitet.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Hr. formand! De ved det, vi ved det, FN's Menneskerettighedsråd er en stor farce. Menneskerettighedsrådet holdes som gidsel af Den Islamiske Samarbejdsorganisation, der består af lande, der beskytter hinanden, og som forsøger at provokere den fine stat Israel og retter falske beskyldninger mod landet.

Hr. formand, dette såkaldte Menneskerettighedsråd går imod alt, hvad menneskerettigheder drejer sig om, navnlig ytringsfrihed. Det er en skændsel og foragteligt, at Parlamentet skal tage dette forfærdelige Menneskerettighedsråd alvorligt. Hr. formand, hvis Parlamentet virkelig tror på menneskerettigheder, skal det fordømme den stadige strøm af beslutningsforslag, hvor man forsøger at kvæle ytringsfriheden, samt de åbenlyse menneskerettighedskrænkelser, der begås af lande med sæde i Menneskerettighedsrådet. Hr. formand, ud over Saudi-Arabien, Pakistan, Indonesien og Egypten, som hører til de værste krænkere af menneskerettigheder i verden, ønsker Iran nu også at blive medlem af Menneskerettighedsrådet. Jamen, så mangler vi bare at få Nordkorea med i klubben, og så har vi stort set alle slyngelstaterne siddende hyggeligt side om side.

Hr. formand, for mit parti er sagen klar, nemlig at FN's Menneskerettighedsråd er et forfærdeligt organ, som man ikke kan tage alvorligt. Parlamentet skal øjeblikkelig og utvetydigt tage afstand fra Menneskerettighedsrådet og kategorisk afvise enhver dialog med denne bande slyngler.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at minde Dem om, at da Menneskerettighedsrådet blev oprettet som et enestående organ, der skulle forsvare menneskerettighederne som led i FN-systemet, indgød det håb, og navnlig håb om at styrke beskyttelsen af grundlæggende rettigheder på verdensplan.

Indførelsen af mekanismen for en universel periodisk revision, der var blandt de vigtigste nyskabelser inden for FN's nu hedengangne Menneskerettighedskommission, skulle efter planen løse de relevante problemer, den overdrevne politisering og den selektive tilgang til håndteringen af tilfælde af alvorlige menneskerettighedskrænkelser. Denne mekanisme er vigtig, for at Menneskerettighedsrådet kan opfylde sit mandat på alle mulige måder. Men det skal understreges, at de gamle dæmoner ikke er forsvundet helt, og at arbejdet i dette organ fortsat er præget af en overdreven grad af politisering. På den anden side må vi sige, at mekanismen med den universelle periodiske revision ikke er tilstrækkelig til at sikre en effektiv beskyttelse af menneskerettighederne.

Når Rådet ikke reagerer hurtigt nok, således som det skete med Guinea for nu bare at give Dem et enkelt eksempel, har det kolossalt alvorlige konsekvenser. Dette kan betyde, at de, der krænker menneskerettighederne, ganske enkelt føler, at de ikke har noget at frygte. Menneskerettighedsrådets troværdighed afhænger derfor af dets evne til at reagere hurtigt og konsekvent, når der forekommer alvorlige menneskerettighedskrænkelser.

I denne henseende er det vigtigt for EU at fremme oprettelsen af mekanismer inden for Menneskerettighedsrådet, der er specifikt beregnet på at reagere på kriser som dem, vi i øjeblikket er vidne til i Afghanistan, Guinea Conakry, Iran, Yemen og Irak. Jeg mener, at det er i Europa-Parlamentets interesse, at dette organ, Menneskerettighedsrådet, er så vægtigt og effektivt som muligt, for jeg vil sige, at vi har brug for en troværdig partner i dialogen om menneskerettigheder.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne tale om situationen i Gazastriben, der, som De ved, er en konstant kilde til bekymring med hensyn til menneskerettighederne, navnlig på grund af den forværrede situation efter sammenstødene sidste vinter. Jeg mener ikke, at vi kan se, hvem der har lidt mest under denne konflikt. De militære aktioner fra begge sider har desværre betydet, at mange civile lider. Men på grund af situationen på stedet er det utrolig vanskeligt at skelne mellem soldater og civile blandt palæstinenserne. På den anden side har Hamas' raketter terroriseret civile på den israelske side.

Jeg har besøgt området under konflikten og set de problemer og den frygt, der præger begge sider. Jeg tror, at ethvert forsøg på at skyde skylden for de begivenheder, der er sket, på kun denne ene af parterne, strider mod virkeligheden. De blodige sammenstød i Gazastriben og de tragiske humanitære konsekvenser udgør en smertefuld bøn om en koncentreret indsats i alle klodens brændpunkter, især over for årsagerne til, at forsvarsløse civile skal lide, og om et mere omfattende og effektivt engagement fra de internationale organisationers side med henblik på at sætte gang i en fredsdialog. Dette er et område, hvor EU ikke blot har den nødvendige kapacitet og troværdighed, men også en pligt til at handle mere konsekvent på globalt plan.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! En af Parlamentets prioriteringer er også at behandle den alarmerende situation, hvor Menneskerettighedsrådets aktiviteter har ført til en ekstrem grad af politisering. Det er derfor af den største betydning, at EU's medlemsdelegationer står fast på, at der skal indføres kriterier for medlemskab af Menneskerettighedsrådet. Dette gælder navnlig minimumskrav om samarbejde i henhold til særlige procedurer og imødegåelse af forslag om ikke at gribe ind, som har forhindret vedtagelsen af resolutioner om visse stater, der er ivrige efter at undgå kritik af deres menneskerettighedspolitik.

Jeg vil gerne henvise til to andre prioriteringer for Parlamentet. Først Belarus. Menneskerettighedssituationen er mod forventning ikke blevet forbedret, men bliver tværtimod værre. Jeg vil gerne understrege hr. Milinkevichs budskab. EU har nu en reel mulighed for at lægge pres på Lukashenkos regime for at få ham til at gennemføre konkrete forbedringer som en betingelse for fortsat økonomisk bistand og samarbejde fra EU's side.

For det andet vil jeg gerne opfordre til, at vi støtter den offentlige erklæring i sidste uge fra de 18 russiske menneskerettighedsaktivister, herunder vinderen af Sakharovprisen, hr. Kovalev, som er særdeles bekymret over et yderligere angreb mod uafhængige, russisksprogede satellit-tv-stationer, hvilket Kreml har opnået ved at udøve pres.

Det er virkelig skadeligt for EU's værdier at rose menneskerettighedsforkæmpere som hr. Kovalev og samtidig give efter for hr. Putins påstande om, at transmission af alternative informationer på russisk via europæiske satellitter er en fjendtlig handling.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed her ved dagens forhandling på sagen med den israelske soldat Ghilad Shalit, der blev kidnappet i Kerem Shalom i juni 2006 i en alder af bare 19 år. I sidste uge deltog jeg i Europa-Parlamentets officielle delegationsrejse til Israel, og vi holdt bl.a. et møde med Ghilad Shalits far, Noam Shalit. Til trods for artikel 13, 23 og 126 i Genèvekonventionen om krigsfangers rettigheder har man ikke overholdt Ghilads, som også har fransk statsborgerskab, rettigheder med hensyn til besøg af familien og Det Internationale Røde Kors, en human behandling og information om, hvor han helt nøjagtigt holdes fanget. Jeg vil understrege, at man selv i artikel 77 i rapporten fra Goldstone-kommissionen, som ellers er kritisk over for Israel, anbefaler, at Ghilad Shalit bør have de rettigheder, der garanteres i Genèvekonventionen. På den anden side respekterer Israel fangers rettigheder.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! På marts mødet i FN's Menneskerettighedsråd skal EU utvetydigt erklære, at det internationale samfund ikke må forblive tavs over for krænkelse af menneskerettighederne, ikke kun dem, der sker i udviklingslandene, men også krænkelse, der kan iagttages i de udviklede lande. Erklæringen om rettigheder for personer tilhørende nationale eller etniske, religiøse eller sproglige mindretal, som blev vedtaget af FN's Generalforsamling den 18. december 1992 er lige bindende for udviklingslande og udviklede lande, herunder EU's medlemsstater. I det første punkt i erklæringens artikel to hedder det, at personer tilhørende nationale mindretal har ret til at tale deres eget sprog både privat og offentligt uden indblanding eller nogen form for diskrimination. I øjeblikket overtrædes denne artikel også i EU's medlemsstater. EU kan kun være troværdigt, hvis vi finder en løsning på krænkelse af menneskerettighederne inden for EU, så vi kan foregå med et godt eksempel for hele verden.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! De næste to år bliver vigtige for konkretiseringen af FN's rolle på menneskerettighedsområdet, for som De ved, offentliggøres den mellemstatslige gennemgang af Menneskerettighedsrådet i 2011.

Der findes en risiko for, at de lande, som mine kolleger henviste til, og som ikke sætter dette område særlig højt, vil forsøge at begrænse FN's rolle i denne periode.

Jeg vil gerne føje følgende til det, der allerede er blevet sagt. For det første er EU – og jeg har tillid til, at det fortsat vil være – en af de vigtigste faktorer i forsvaret af menneskerettighederne, og derfor bør en af vores prioriteringer være, at vi taler med én stemme og så vidt mulig undgår indbyrdes uenighed på den internationale scene.

For det andet skal vi intensivere vores samarbejde med USA i forsvaret af menneskerettighederne.

For det tredje og sidste skal – og kan – Europa-Parlamentet nøje overvåge de specifikke procedurer, der vil følge efter den universelle periodiske revision af Menneskerettighedsrådet, således at vi kan yde et reelt og væsentligt bidrag til at fremme menneskerettighederne i alle FN's medlemsstater.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Hr. formand, fru Georgieva, hr. López Garrido! Jeg vil gerne henlede Deres opmærksomhed på punkt 13 i denne resolution om Irans kandidatur til FN's Menneskerettighedsråd.

Den 15. februar blev Iran underkastet en universel periodisk revision, hvor man undersøger situationen med hensyn til beskyttelse og fremme af menneskerettighederne i landet. Det iranske regime påstod, at overholdelsen af menneskerettighederne er garanteret der. Jeg vil gerne fremhæve en række punkter vedrørende disse påstande fra det siddende regime.

Så sent som i går gav fru Radjavi os her i Parlamentet en oversigt over de vilkårlige arrestationer og den tortur, som iranske kvinder og modstandere af regimet udsættes for. Vi beklager også de politiske forhold, som fangerne udsættes for, og Ashraf-lejren er blevet et symbol på den manglende overholdelse af menneskerettighederne. Mine kolleger fra Parlamentet kom med adskillige øjenvindneberetninger under sessionen i januar.

I dag kan vi ikke acceptere, at Iran bliver medlem af den højeste myndighed i forsvaret af menneskerettigheder. Derfor spørger jeg, hvilket budskab vi skal udsende til andre stater, der virkelig overholder menneskerettighederne. Europa skal tale med én stemme, udvise konsekvens, og som Baroness Ashton sagde i sin erklæring, må vi sige, at Irans kandidatur for indenværende er helt utænkeligt.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Hr. formand! I vores gruppes fælles beslutningsforslag om FN's Menneskerettighedsråd er jeg særligt glad for punkt 6 og 25, hvor vi gentager EU's stærke støtte til landespecifikke resolutioner. I de tilfælde, hvor menneskerettighederne systematisk krænkes, er landespecifikke resolutioner et utrolig vigtigt instrument, både i Menneskerettighedsrådet og i FN's Generalforsamling. I mange tilfælde, hvor et lands regering længe har undladt at indgå i en dialog eller deltage i programmer for at forbedre situationen, udgør landespecifikke resolutioner den eneste tilbageværende foranstaltning, som det internationale samfund kan indføre over for disse forbrydelser.

Det drejer sig ikke om at hænge bestemte lande ud med navns nævnelse, som nogle kritikere tror, og det skyldes heller ikke, at vi europæere holder af at stikke næsen i andre landes indre anliggender. Det drejer sig simpelthen om at vise, at vi ikke vil acceptere et regimes systematiske misbrug og undertrykkelse af sin egen befolkning. Det drejer sig om at vise, at vi står på frihedens og ikke på undertrykkernes side. Derfor er det vigtigt, at EU-lejren bliver ved med at forsvare eksistensen af landespecifikke resolutioner inden for FN-systemet.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! EU-landene bør feje for egen dør, inden de begynder at pege fingre ad andre. Mange EU-medlemmer forfølger og fængsler folk, der udnytter deres ytringsfrihed på ikkevoldelig vis. De forsøger navnlig at gøre enhver modstand mod indvandring til en strafbar handling. Bogaftændinger lever i bedste velgående. Politiske partier forbydes som i Belgien, eller man forsøger at få dem forbudt på grundlag af konstruerede beviser som i Tyskland, eller man forsøger at indføre et forbud ad bagdøren som i Det Forenede Kongerige, hvor mit eget parti har fået forbud mod at optage nye medlemmer i en ubegrænset periode gennem en retskendelse, som regeringen har bestilt.

Det er ikke tilstrækkeligt, at lande kalder sig for demokratiske, men de skal også respektere ytringsfriheden, de skal respektere foreningsfriheden, og de skal respektere valgfriheden.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Jeg glæder mig over medlemmernes indlæg vedrørende dette absolut væsentlige og vigtige spørgsmål, der, som jeg var inde på i mit første indlæg, er et af de centrale elementer for EU, nemlig forsvaret af menneskerettighederne.

I denne henseende mener vi, at deltagelsen i FN's Menneskerettighedsråd, herunder opbakning til dets eksistens, bør være EU's holdning. EU har altid været fortalere for, at der skulle oprettes et Menneskerettighedsråd som erstatning for den tidligere Menneskerettighedskommission, som jeg var inde på tidligere. Desuden har vi ment, at der bør være et instrument, der kan tage sig af menneskerettighedsproblemer verden over på en hensigtsmæssig måde i situationer, hvor FN og FN's medlemmer må gribe ind, indtage en holdning eller udsende en erklæring.

Formandskabet for EU, formandskabet for Rådet, har altid systematisk deltaget i drøftelserne på de forskellige møder i Menneskerettighedsrådet på EU's vegne, og det vil vi fortsat gøre. Formandskabet for Rådet i EU vil deltage i det næste møde i Menneskerettighedsrådet på Rådets vegne. Dette er naturligvis foreneligt med erklæringerne og synspunkterne hos EU's enkelte medlemsstater og hos Kommissionen som en anden EU-institution.

Derfor jeg gerne sige, at vi er tilhængere af, at dette organ findes, og at vi går ind for, at hele dets potentiale skal udnyttes, hvilket lykkes i nogle tilfælde og ikke i andre. Der findes naturligvis bestemte situationer, hvor EU og EU's medlemsstater som følge af afstemningsresultatet ikke når alle deres mål. Der findes virkelig positive eksempler som f.eks. i forbindelse med Somalia. Der forekommer krænkelser af menneskerettighederne i den region. Der findes andre tilfælde, hvor målene ikke er nået, men det positive opvejer altid det negative.

Jeg vil gerne sige, at vi skal tale om nogle af de lande, der er blevet nævnt i de forskellige indlæg.

Jeg vil også gerne tale om Iran, for man har gentagne gange været inde på spørgsmålet om Irans kandidatur. Som De ved, har man løbende fremsat erklæringer om dette. Her foran mig har jeg tre erklæringer bare fra i år fra EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, Catherine Ashton, om situationen i Iran, hvor hun fordømmer og udtrykker bekymring over tilfælde af menneskerettighedskrænkelser og henrettelser, der har fundet sted i Iran.

Med hensyn til spørgsmålet om kandidaturet skal vi for det første sige, at det er et spørgsmål, som i øjeblikket fortsat hører under den nationale kompetence (holdningen til kandidatur for lande, der ønsker at komme med i Menneskerettighedsrådet). Under alle omstændigheder skal spørgsmålet om menneskerettighedssituationen i Iran og krænkelserne af menneskerettighederne og dermed spørgsmålet om, hvorvidt Irans kandidatur til Menneskerettighedsrådet vil blive accepteret, håndteres forsigtigt for ikke at forårsage den modsatte virkning af den ønskede. Vi forstår derfor, at EU i denne sag skal søge at have den bedst muligt koordinerede position (hvilket vi arbejder på i øjeblikket), idet vi samtidig tager hensyn til de nationale kompetencer og som sagt optræder forsigtigt.

Kort sagt anser vi Menneskerettighedsrådet for at være et sted, hvor vi skal forsvare EU's holdninger, og vi mener, at det er det rette sted at gøre det. Desuden har vi altid bestræbt os på at sikre, at det ikke medfører, at den universelle bevægelse til forsvar af menneskerettighederne går den gale vej, navnlig med hensyn til menneskehedens resultater, hvor menneskerettighederne betragtes som en universel værdi, en universel værdi, der skal forsvares hen over grænser, traditioner og forskellighed, fordi det er noget, der hænger sammen med selve det menneskelige væsens essens.

Kristalina Georgieva, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle Parlamentets medlemmer for deres henstillinger. Vi vil sørge for at bringe dem videre til den højtstående repræsentant.

Jeg har fire bemærkninger som svar på specifikke spørgsmål og kommentarer.

For det første vedrørende Iran og Irans kandidatur. Jeg støtter i høj grad det spanske formandskabs holdning. Jeg kan kun understrege, at alle de medlemmer, der vælges ind i Menneskerettighedsrådet, forventes at efterleve den højeste grad af beskyttelse og fremme af menneskerettigheder i praksis.

Med hensyn til det meget triste dødsfald i Cuba, hr. Orlando Zapatas død, vil jeg gerne på Kommissionens vegne kondolere hans familie og på det kraftigste fordømme den fortsatte fængsling af mere end 200 politiske afvigere i Cuba samt andre former for manglende respekt for de grundlæggende menneskerettigheder. Kommissionen opfordrer Cuba til at ændre sin politik og leve op til sine forpligtelser i henhold til folkeretten. Vi vil fortsat tage menneskerettighedsspørgsmålet op i vores dialog med Cuba, med landets myndigheder, og vi vil benytte denne dialog som et redskab til at presse på for at sikre respekten for menneskerettigheder.

Kommissionen bakker på enhver måde op om opfordringerne fra mange sider til, at EU skal tale med én stemme i spørgsmål om menneskerettigheder.

Det fjerde punkt vedrørende Gaza. Jeg mener, at det vil være mere hensigtsmæssigt at tage dette punkt i den næste forhandling om Goldstone-rapporten.

Formanden. – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽²⁾, jf. forretningsordenens artikel 110, stk. 4.

Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Jeg har mange forbehold vedrørende UNHCR's overordnede troværdighed. Under alle omstændigheder håber jeg, at tilstedeværelsen af en delegation fra Underudvalget Menneskerettigheder på det næste møde i Menneskerettighedsrådet vil give de europæiske institutioner mulighed for at tage det påtrængende spørgsmål om had mod kristne op. Vi er udmærket klar over, at vi ikke behøver at skruer tiden tilbage for at finde alvorlige tilfælde af forfølgelse af kristne. Vi taler ikke om fortiden, men om nutiden, og desværre efter al sandsynlighed også om fremtiden, for hver dag får vi bekymrende og tragiske nyheder om kristne, der angribes, diskrimineres og dræbes i alle dele af verden. Vi ved også, at dette er et følsomt spørgsmål, og selv om det ikke er blevet løst ordentligt endnu, har det ikke kun været på grund af den diplomatiske balance, som deltagerne på møder som i UNHCR er nødt til at

⁽²⁾ Se protokollen.

opretholde, men naturligvis også på grund af den antikristne politik, der føres af lande, som måske ikke ligefrem er fjender af kristendommen, så i det mindste tolererer angreb på kristne.

Det følger heraf, at EU og Parlamentet ved en lejlighed, hvor hele det verdenspolitiske spotlys er rettet mod os, bør kæmpe for en ny tilgang til spørgsmålet om fjendtlighed mod kristne i det internationale samfund, således at dette universelt og øjeblikkeligt anerkendes som en alvorlig krænkelse af menneskerettigheder og religionsfrihed, og så samfundet griber ind for at standse den bekymrende udbredelse af dette fænomen.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg støtter dette beslutningsforslag, hvor vi bl.a. opfordrer EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og medlemsstaterne til at arbejde for en stærk fælles EU-position om opfølgningen på Goldstone-rapporten og kræver, at dens anbefalinger gennemføres, samt fastlæggelse af ansvar for alle krænkelse af folkeretten, herunder påståede krigsforbrydelser, og opfordrer alle parter til at gennemføre undersøgelser, der opfylder internationale standarder for uafhængighed, upartiskhed, gennemsigtighed, beredvillighed og effektivitet i henhold til FN's Generalforsamlings resolution A/64/L.11. Man understreger desuden, at alle parters overholdelse af den internationale menneskerettighedslovgivning og den internationale humanitære lovgivning under alle omstændigheder er en væsentlig forudsætning for at opnå en retfærdig og varig fred i Mellemøsten. I beslutningsforslaget opfordrer man også til, at EU's højtstående repræsentant og medlemsstaterne aktivt skal overvåge gennemførelsen af anbefalingerne i Goldstone-rapporten ved at høre EU's eksterne missioner og ngo'er i marken og opfordrer til, at anbefalingerne og de tilhørende bemærkninger skal medtages i EU's dialoger med alle parter samt i EU's positioner i multilaterale fora.

17. Gennemførelse af Goldstone-rapportens anbefalinger om Israel/Palæstina (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om gennemførelse af Goldstone-rapportens anbefalinger om Israel/Palæstina.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Europa-Parlamentet for muligheden for at tage ordet vedrørende undersøgelsesmissionen på initiativ af FN vedrørende konflikten i Gaza, der fandt sted mellem slutningen af 2008 og begyndelsen af 2009, og som går under navnet "Goldstone-rapporten".

FN tog udtalelsen fra sin generalsekretær Ban Ki-moon til Sikkerhedsrådet den 21. januar 2009 til efterretning, hvor han fortalte om sine indtryk efter et besøg i Gaza og det sydlige Israel lige efter, at kamphandlingerne var ophørt.

Desuden diskuterede man rapporten, som man allerede har henvist til under det foregående punkt, Goldstone-rapporten, der blev offentliggjort midt i september måned sidste år, på det 12. møde i Menneskerettighedsrådet fra den 14. september til den 2. oktober.

Lige fra begyndelsen af denne konflikt har EU insisteret på, at parterne skal overholde menneskerettighederne fuldt ud sammen med deres forpligtelser i henhold til den internationale humanitære lovgivning.

EU gjorde det klart, at man nøje vil overvåge undersøgelserne af anklagerne om menneskerettighedskrænkelser.

I Genève beskrev det svenske rådsformandskab EU's holdning således, at EU for det første anser rapporten for at være alvorlig, eftersom den indeholder beretninger om alvorlige krænkelse af den internationale humanitære lovgivning, herunder bevidste angreb på civile. For det andet understreger EU betydningen af, at der gennemføres hensigtsmæssige og troværdige undersøgelser af de mulige krænkelse af folkeretten begået af konfliktens parter i henhold til folkeretten og dermed sikrer, at missionen retter sine anbefalinger til både israelerne og palæstinenserne.

EU bekræftede sin konstruktive holdning til Goldstone-rapporten, da vi under en debat i FN's Sikkerhedsråd den 27. januar, for bare en måned siden, fremhævede betydningen af at foretage hensigtsmæssige og troværdige undersøgelser af mulige krænkelse af den internationale menneskerettighedslovgivning og den internationale humanitære lovgivning. Jeg kan meddele Dem, at FN's generalsekretær efterfølgende den 4. februar 2010, for nogle få dage siden, offentliggjorde en rapport om FN's Generalforsamlings anvendelse af Goldstone-resolutionen.

Generalsekretæren viderebragte reaktionerne fra Israel, de besatte palæstinensiske områder og Schweiz, og i sine bemærkninger sagde han, at de processer, der var indledt af disse tre parter, var i gang, og at man ikke kan udtale sig om de berørte parters anvendelse af resolutionen.

Så må vi se, hvordan spørgsmålet vil blive behandlet af FN's Generalforsamling.

Det spanske formandskab prioriterer i denne henseende at skabe enighed om EU's position om det resolutionsforslag, som de palæstinensiske myndigheder ønsker at fremsætte på FN's Generalforsamling på dette tidspunkt.

Vi har to målsætninger, idet vi først og fremmest ønsker, at resolutionen skal vedtages med konsensus, og hvis ikke, ønsker vi, at der skal tegne sig en EU-position i denne sag, der er så integreret som mulig.

Under alle omstændigheder gentager jeg, at formandskabet for Rådet støtter det, man beder om i Goldstone-rapporten, nemlig at der gennemføres troværdige undersøgelser, der er uafhængige af parterne.

Kristalina Georgieva, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot støtte det, der er blevet sagt af det spanske formandskab. Selv om EU ikke har støttet alle anbefalingerne, har man gjort det klart, at man tager Goldstone-rapporten meget alvorligt. Man har opfordret alle konfliktens parter til at indlede undersøgelser af de påståede krænkelser – forårsaget af konfliktens parter – af den internationale humanitære lovgivning og af den internationale menneskerettighedslovgivning. Denne undersøgelse skal gennemføres i henhold til internationale standarder.

Hidtil har de skridt, som Israel, de palæstinensiske myndigheder og Hamas har taget, ikke givet konkrete resultater, og ansvaret skal fastlægges. Derfor gentager EU igen og igen vores nøglebudskab om, at konfliktens parter skal gøre en betydelig indsats for at foretage uafhængige og troværdige undersøgelser af alle de påståede krænkelser. Eftersom det direkte vedrører mit ansvarsområde, er det værd at minde om, at Kommissionen yder betydelig finansiell støtte til humanitære organisationer, hvis projekter har til formål at yde vigtig bistand og beskyttelse til palæstinensiske civile.

EU vil bestræbe sig på at sikre, at der følges op på Menneskerettighedsrådets møde i marts måned på en hensigtsmæssig måde, og vil på et tidligt tidspunkt engagere sig i udarbejdelsen af denne konsensusresolution. I denne forbindelse vil jeg gerne her fortælle, at den palæstinensiske delegation den 18. februar forelagde et udkast til Generalforsamlingens resolution efter FN's generalsekretærs rapport, der var en opfølgning på Goldstone-rapporten. Den palæstinensiske side gav udtryk for, at man har til hensigt at bede Generalforsamlingen behandle resolutionsforslaget fredag den 26. februar, at gentage hovedpunkterne i Generalforsamlingens resolution 64/10 af 5. november 2009 og at bede FN's generalsekretær aflægge rapport igen om fem måneder. Mens vi sidder her i salen, er medlemsstaterne og Kommissionen i gang med intensive samtaler om dette spørgsmål med henblik på at nå frem til en fælles holdning til denne resolution.

Jeg vil gerne, også for at bakke det spanske formandskab op, slutte med at sige, at det er meget vigtigt at tilstræbe en fælles EU-holdning og undgå den tidligere opsplitning i tre.

Elmar Brok, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. López Garrido, fru kommissær! Jeg mener, at det er vigtigt med en troværdig undersøgelse af krænkelser af den internationale humanitære lovgivning, og at det er det, vi skal fokusere på. Konklusionen skal undersøges, men det gælder ligeligt for alle de involverede parter, herunder dem, der fører asymmetrisk krig ved at skyde på Sderot og andre byer fra et tæt befolket område, og på den måde vælger slagmarken. Dette undersøges på en retfærdig måde, og der vil ikke blive udledt nogen ensidige konklusioner i denne henseende.

Dette viser også, at i Mellemøsten, men også i andre sammenlignelige regioner, er det kun fredelige løsninger, der vil skabe varige resultater. Så længe der ikke kan findes en fredelig løsning og en varig forståelse, vil vi aldrig kunne løse disse problemer. I den slags tilfælde skal der også tages fuldt hensyn til staten Israels sikkerhed, og disse aspekter skal tages alvorligt, også i lyset af, at der udvikles nye raketter her, hvilket er problematisk.

Men jeg vil også gerne påpege, at det er det rigtige at kræve en international undersøgelse, selv om det ikke er alt, der kan undersøges inden for rammerne af Goldstone-rapporten. Denne rapport drejer sig udelukkende om de besatte områder. Det er blevet påpeget, at ikke en eneste af EU's medlemsstater stemte for rapporten i Menneskerettighedsrådet. Nogle afholdt sig fra at stemme, mens andre som Det Forenede Kongerige og Frankrig nægtede at deltage i afstemningen overhovedet. Det skal vi også tage højde for, eftersom resolutionen blev vedtaget af "repræsentanter for menneskerettigheder og demokrati" som Cuba, Nigeria og Kina. Det

bør vi huske på, når vi evaluerer spørgsmålet. Vi skal kæmpe for menneskerettighederne, men ikke på grundlag af denne rapport for at føre politisk krig mod den ene part.

Véronique De Keyser, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand! I december 2008 resulterede Operation "Cast Lead" i Gaza i omkring 1 500 dræbte, heraf de fleste kvinder, børn og andre civile. Familier blev ødelagt, og skoler blev bombarderet. En befolkning blev kastet ud i panik, var fanget og ude af stand til at flygte.

Jeg var i Gaza under militæroperationen sammen med nogle af de kolleger, der er til stede her, og vi var forbløffede over, at en sådan tragedie kan udspille sig for øjnene af det internationale samfund uden at føre til en kolossal protestbølge. Gaza har ikke ændret sig siden da. Ødelæggelserne og belejringen fortsætter.

Men vi har fået Goldstone-rapporten. Hr. Brok, hvad er forskellen mellem Goldstone-rapporten og den efterfølgende resolution? Goldstone-rapporten, denne modige rapport, der blot kræver, at retfærdigheden skal ske fyldest, er det for meget forlangt? Presset i dag for at nedgøre denne rapport og bringe dommer Goldstone i miskredit er helt utroligt. Hans navn bliver trukket gennem sølet. Han kaldes for en antisemit, selv om der ikke kun peges fingre ad Israel i Goldstone-rapporten. Fatah og Hamas skånes heller ikke for kritik.

Men i dag vil jeg sige det helt tydeligt, og jeg undskylder over for mine kolleger, at den israelske regering er den eneste, der har indført en slags terrorregime og udøvet censur for at blokere for enhver opfølgning på rapporten. Hr. Lieberman, De er ikke her i Parlamentet, men De var her i går, og jeg vil gerne sige til Dem, at Parlamentet ikke vil lade sig true!

Vi ønsker uafhængige undersøgelser i henhold til internationale standarder, ikke militærdomstole, der dømmer deres egne soldater. Hr. Lieberman, jeg vil også sige til Dem, at De ikke er velkommen, ikke fordi De repræsenterer Israel, men fordi Deres racistiske og fremmedfjendske holdninger er uforenelige med europæiske værdier. Ingen demokratisk stat kan krænke folkeretten uden at skulle retfærdiggøre sine handlinger. Parlamentet vil ikke lade sig true. Vi vil fortsat kræve, at retfærdigheden sker fyldest, at der kastes lys over tragedien i Gaza, ikke på en ondskabsfuld, men på en beslutsom måde. I dag trygler jeg Rådet og Kommissionen om at holde sig til dette. Lys og retfærdighed, intet andet.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Goldstone-rapporten forsøger at opfylde det mandat, der blev udstukket. Mandatet er, eller var, at undersøge alle krænkelser af den internationale menneskerettighedslovgivning og den internationale humanitære lovgivning, der måtte være begået til enhver tid i forbindelse med militæroperationerne, der blev gennemført i Gaza i perioden fra den 27. december 2008 til den 18. januar 2009, både før, under eller efter. Og det er præcis, hvad man gør i Goldstone-rapporten, selv om det ikke kun var hr. Goldstone, men også hans to kvindelige kolleger.

De undersøgte, hvad der skete i Gaza og nåede frem til den konklusion, at det var foruroligende for at sige det mildt. Det er særdeles foruroligende, for de har fundet, at de fleste af de hændelser, de undersøgte, omfattede brud på folkeretten og den internationale humanitære lovgivning samt brud på Genèvekonventionerne og blev begået af tropper fra en stat, der hævder at være den eneste demokratiske stat i regionen. Det er virkelig meget foruroligende.

Vi må ikke lade det passere. Så når vi bliver bedt om at tage stilling til denne rapport, er spørgsmålet ikke, om vi er for eller imod Israel, for eller imod palæstinenserne eller for eller imod Hamas, men spørgsmålet er, hvorvidt vi billiger krænkelser af folkeretten, af den internationale humanitære lovgivning og af Genèvekonventionerne, uanset hvem der har begået dem. Det er det, vi skal svare på.

Caroline Lucas, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at det glæder mig meget, at vi endelig skal diskutere Goldstone-rapporten på plenum, for det er et spørgsmål af største vigtighed, og hidtil har EU på skammeligste vis været fraværende i disse spørgsmål. Det er helt uacceptabelt, at Rådet stadig ikke har støttet anbefalingerne i Goldstone-rapporten. Kommissionen siger, at den tager rapporten meget alvorligt, men det er ikke godt nok. Vi ønsker udtrykkelig opbakning. Formandskabet siger, at det støtter rapporten, men så bør det ske offentligt og udtrykkeligt, og man skal sikre sig, at resten af Rådet gør det samme.

På denne baggrund må jeg sige, at det glæder mig, at Parlamentets forslag til beslutning om Menneskerettighedsrådet, som vi skal stemme om i morgen, indeholder to meget stærke punkter, hvor vi beder den højtstående repræsentant og medlemsstaterne offentligt kræve, at rapportens anbefalinger iværksættes.

I beslutningsforslaget opfordrer vi dem endvidere til aktivt at overvåge gennemførelsen af anbefalingerne om høring af EU's eksterne missioner og af ngo'er i marken, for de oplysninger, vi hidtil har modtaget, tyder på, at hverken de israelske myndigheder eller Hamas tager deres ansvar tilstrækkelig alvorligt. I Israel har kommandører i hæren eller militærpolitiet foretaget undersøgelserne af mål og taktik under Operation Cast Lead, og fra Hamas' side har man stadig ikke undersøgt affyringerne af raketter ind i det sydlige Israel tilstrækkelig grundigt. I lyset af disse mangler er det klart, at EU bør lægge pres på FN's generalsekretær for at få ham til at udarbejde en virkeligt uafhængig vurdering.

Endelig opfordrer jeg i lyset af den nuværende humanitære krise i Gaza endnu en gang Rådet og den højtstående repræsentant til at lægge et langt større pres på Israel for at få landet til at ophæve belejringen, der forhindrer genopbygningen og forværrer lidelserne.

Michał Tomasz Kamiński, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Goldstone-rapporten er usædvanlig uafbalanceret og uretfærdig. Den kommer fra FN's Menneskerettighedsråd, hvis medlemmer omfatter lande som Iran, Nicaragua, Somalia og Libyen. Hvilken ret har disse lande, hvor respekten for menneskerettighederne er lig nul, til at vurdere Israel, det eneste demokrati i Mellemøsten?

Rapporten kommer fra en meget tvivlsom kilde, for hvem kritik mod Israel er en besættelse. Ud af de 25 beslutningsforslag om menneskerettigheder, som FN's Menneskerettighedsråd har vedtaget, drejer hele 20 sig om Israel. Ikke ét af dem drejer sig om de lande, der er medlemmer af Rådet, lande, hvor overholdelsen af menneskerettighederne halter alvorligt lige fra kvinders rettigheder til stemmeretten.

Jeg understreger, at rapporten er fuldstændig uafbalanceret. Den forsøger rent faktisk at fritage Hamas for skylden for terroraktiviteter. I rapporten nævner man ikke den grundlæggende kendsgerning, at i de otte år, før Israel i selvforsvar gik ind i Gazastriben, blev der affyret tusindvis af raketter mod uskyldige israelske borgere. Ethvert land har ret til at forsvare sig mod terrorister. Israel har også denne ret. Det skal også siges, at man i øjeblikket er i gang med 150 strafferetlige efterforskninger af handlinger begået af bestemte israelske soldater i Israel. I Israel har man et frit parlament, og der findes en fri presse, der ofte kritiserer landets regering og de væbnede styrker. Ingen af disse træk genfinder man desværre på terroristernes side.

Derfor mener jeg, at denne uafbalancerede og uretfærdige rapport, som efter min mening indeholder skamløse angreb på vores vigtigste allierede i Mellemøsten, ikke bør tages alvorligt.

Kyriacos Triantaphyllides, for GUE/NGL-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Dommer Goldstones rapport leverer det tydeligste bevis for de forbrydelser og krænkelse af folkeretten og af den internationale humanitære lovgivning, som Israel har begået mod den palæstinensiske befolkning. Undersøgelsen indeholder mange indikationer af, at de israelske tropper har begået alvorlige overtrædelser af den fjerde Genèvekonvention. Det skal bemærkes, at mens den palæstinensiske side, selv om den også kritiseres i rapporten, accepterer den internationale lovgivning og kræver den anvendt, afviser Israel på den anden side dette.

Mens visse partier forsøger at undergrave rapporten, opfordrer vi EU's medlemsstater til at stå fast på de principper, der styrer folkeretten og EU, og til at støtte diskussionen af rapporten på FN's Generalforsamling, og at den sendes videre til Sikkerhedsrådet med henblik på ratificering der med de tilhørende foranstaltninger. Rapporten bør sendes til Den Internationale Straffedomstol i Haag, så den kan blive gennemgået der. Hvis EU virkelig er interesseret i at løse det palæstinensiske problem, må vi holde op med at tolerere disse forbrydelser, for tolerance er lig med tilskyndelse og meddelagtighed.

Desuden bør man på grundlag af konklusionerne i rapporten straks undersøge, hvorvidt man bør suspendere udbygningen af relationerne mellem EU og Israel og anvendelsen af bestemmelserne i associeringsaftalen.

Befolkningen i Palæstina og i Israel har al mulig ret til en fremtid og et liv. Vi har pligt til at udøve pres for at nå frem til en retfærdig og fredelig løsning. Goldstone-rapporten bør anvendes til at skabe ny dynamik med henblik på at nå frem til en retfærdig løsning.

Bastiaan Belder, for EFD-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Goldstone-rapporten var i høj grad fokus for vores opmærksomhed i sidste uge under Delegationen for Forbindelserne med Israels arbejdsbesøg i den jødiske stat. Delegationen fik detaljerede oplysninger om Israels juridiske undersøgelser under og efter den militære operation i Gaza fra både militære og civile repræsentanter. Denne grundige undersøgelse af deres egne handlinger fører til en detaljeret tilbagevisning af Goldstone-rapportens fordømmende anklager mod de israelske myndigheder.

Ud over Goldstone-rapporten tager IDF, Israels væbnede styrker, enhver beskyldning, der rettes mod dem, alvorligt og undersøger den grundigt. Her er der tale om en markant forskel mellem IDF og Hamas, denne

terrorbevægelse, der bærer skylden for Gaza-operationen. Hvornår har vi nogensinde oplevet Hamas undersøge sine egne handlinger?

Hr. formand, de tilgængelige oplysninger om Gaza-operationen giver os uden tvivl et svar på dette. Hamas udsatte bevidst de palæstinensiske borgere for en akut krigstrussel, selv på steder som moskeer. Kig derimod på israelernes hensigter og handlinger, tænk på beskyttelsen af jødiske borgeres liv og ejendom mod Hamas' terrorangreb med raketter, der har været ved i årevis, samt Israels reelle omsorg for palæstinenserens liv. Kig på alle de forholdsregler, de tog under operationen.

Hr. formand, på trods af hensigterne med Goldstone-rapporten fører denne forudindtagede undersøgelse til to konklusioner, om Israels militæroperation mod Hamas og om Israel som en demokratisk stat styret af retsstatsprincippet. Man behøver bare at besøge Mellemøsten!

Louis Bontes (NI). – (NL) Hr. formand! Lige fra starten var det klart, at Israel ville blive stemplet som skurken og aggressoren i Gaza-konflikten. Goldstone og hans arbejdsmetoder bakkes op af lande som Egypten og Pakistan, og vi kender jo menneskerettighedssituationen i disse lande. De ligger under enhver acceptabel standard.

I rapporten nævner man ikke de 12 000 raketter, som er blevet affyret mod Israel fra Gaza, og som udgjorde en meget alvorlig trussel mod den lokale befolkning. Israel udøvede sin ret til at forsvare sig selv. Rapporten indeholder ikke et eneste ord om Hamas eller om, at de brugte deres borgere som menneskelige skjolde, eller at de brugte civile bygninger til at skjule våben og affyre raketter fra. Ikke et ord om det. Ikke et ord om, at Hamas' politistyrke en gang var en del af en militær organisation, der førte væbnet kamp mod Israel.

Hr. formand, der er kun en ting, vi kan gøre med denne Goldstone-rapport, og det er at smide den i skraldespanden og det med det samme. Vi bør ikke spilde mere tid på den. Den er en del af en politisk proces. Dette kan ikke blive ved. Stop denne politiske forfølgelse af staten Israel.

Gabriele Albertini (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Den offentlige opinion er delt i spørgsmålet om Goldstone-rapporten.

Især Israels væbnede styrker anklages for bevidst at have forårsaget talrige civiles død under byguerrillaoperationerne. Dette er en meget alvorlig anklage, hvor man tilsyneladende overser visse uomtvistelige fakta som f.eks. uddelingen af løbesedler i hele kampzonen, hvor man forklarede, at huse, der indeholder våben og ammunition, kan blive ramt, samt advarsler via telefon og radio, også på Hamas' frekvenser, før man indledte angreb på bygninger, der kunne identificeres som våbendepoter.

Man anvendte også den såkaldte "roof knocking"-teknik, som betød, at hvis flyvevåbenet efter alle disse advarsler stadig identificerede bygninger fulde af mennesker, affyrede man små og frem for alt højtlødende sprængladninger for hurtigt at få rømmet bygningerne.

Den israelske hær indførte advarselssignaler til civilbefolkningen i Gaza, som ingen havde anvendt tidligere. Enhver, der træffer alle disse forholdsregler, kan under ingen omstændigheder beskyldes for bevidst at gå efter civile.

I går mødte jeg på samme dag to vigtige politiske skikkelser, nemlig den israelske udenrigsminister, Avigdor Lieberman, om formiddagen og præsidenten for Den Palæstinensiske Myndighed, Abu Mazen, om aftenen. I begge tilfælde foregik mødet i en rolig og afslappet atmosfære, og man udtrykte håbet om, at man nu efter alt for mange årtiers krig endelig vil nedlægge våbnene til fordel for fredsprocessen.

Som begge regeringer har ønsket, skal Europa fastholde sin afbalancerede rolle som en upartisk dommer, beskyttet mod ideologiske holdninger, der kun kan opflamme følelserne på begge sider.

FORSÆDE: Pál SCHMITT

Næstformand

Richard Howitt (S&D). – (EN) Hr. formand! Sidste år kom De selv sammen med højkommisæreren for menneskerettigheder, fru Pillay, her til Parlamentet og fortalte os, at Goldstone-rapporten om menneskerettighedskrænkelserne på begge sider af Gaza-konflikten var grundig, objektiv og i overensstemmelse med internationale standarder.

Så vi skal ikke forsøge at nedgøre denne rapport. Lad os handle ud fra den. Som andre deltagere i denne forhandling har jeg personligt talt med repræsentanter for den israelske regering, repræsentanter for Den

Palæstinensiske Myndighed og i selve Gaza med repræsentanter for den kommission, som de facto-myndigheden har oprettet, for at bede dem samarbejde med Goldstone og foretage deres egne troværdige og uafhængige undersøgelser med henblik på at stille de ansvarlige for krænkelserne til ansvar. Jeg talte med den amerikanske viceminister, Michael Posner, da han var her, for at bede Israel gøre det samme.

Til vores kollega fra det spanske formandskab, der forbereder sig til fredagens afstemning i FN, vil jeg sige, at De ikke skal tilstræbe enighed inden for EU for enhver pris. Tanken om, at EU enstemmigt skulle afholde sig fra at stemme, ville være en hån mod alle ofrene for denne forfærdelige konflikt. Vi bør forhandle os frem til den bedst mulige tekst, men så håber jeg, at flere end de fem EU-lande, der stemte for sidste gang, vil stemme for at opretholde presset.

Denne undersøgelse af de påståede krænkelser af den internationale humanitære lovgivning, som Menneskerettighedsrådet gennemfører – på samme måde som Den Internationale Domstols kendelse om adskillelsen fra 2004 – bør behandles i henhold til deres status som retskendelser fra instanser under internationale traktater, hvilket de er.

Jeg fordømmer lederen af PPE-Gruppen i denne forhandling, der kaldte FN for en "tvivlsom kilde". FN repræsenterer vores højeste stræben på denne planet og fortjener vores fulde støtte.

Jeg vil gerne sige, at i en Europæisk Union, der udspringer af krigen, mener vi, at man skal stilles til ansvar for krigsforbrydelser. Så da FN's generalsekretær aflagde rapport til Sikkerhedsrådet om Israels og palæstinenserens overholdelse af lovgivningen og sagde, at "man ikke kan fastslå noget med sikkerhed", var det ikke godt nok. Disse påstande skal undersøges, og Europa skal stå fast på, at de skal undersøges.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Hr. formand! Formålet med denne forhandling er ikke, at vi skal gøre os til anklagere og dømme, hvad vi ikke er kvalificerede til at dømme. Vores mål, som faktisk er et dobbelt mål, er først og fremmest at kaste lys over det ansvar, som de forskellige parter i Gazakrigen bærer, og hvad angår fremtiden, vil jeg sige, at vi skal spørge os selv, hvad vi kan sige og gøre i dag for at hjælpe med at genopbygge dialogen.

Jeg mener faktisk ikke, at Goldstone-rapporten er konstruktiv i den henseende. Endvidere – og det er værd at lægge mærke til, fordi det kun sker sjældent – var dette den konklusion, som alle de europæiske lande nåede frem til, idet ingen af dem har forsvaret den foran så værdige anklagere og forkæmpere for frihedsrettigheder og menneskerettigheder, som f.eks. Kina, Pakistan, Saudi-Arabien, Rusland og Cuba for blot at nævne et par eksempler. Rapporten er kontroversiel, den er partisk, og den vil ikke hjælpe os videre, uanset om vi kan lide det eller ej.

Israel kan på den anden side vælge at påtage sig sit ansvar som en demokratisk stat og kaste fuldt lys over krigen i Gaza. Det drejer sig om dets militære, diplomatiske og mediemæssige interesser – de interesser, som den hebraiske stat ikke tidligere kunne varetage.

Jan Philipp Albrecht (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand! Det glæder mig, at Parlamentet har kunnet udforme en beslutning om Goldstone-rapporten, der har vundet ganske bred støtte uden blot at overføre konflikten i Mellemøsten til Bruxelles. Hvis vi vil bevare chancen for varig fred, skal vi appellere til det, der forener alle de involverede parter, i stedet for – som nogle gør i dag – at understrege kilderne til splittelsen. Kilden til enhed er anvendelsen af international lovgivning, navnlig hvad angår menneskerettigheder i hele verden.

Ligesom konfliktens parter skal tillade og støtte en uafhængig undersøgelse, skal det internationale samfund undgå kun at vurdere sagen fra én side. Vi skal derfor gøre det fuldstændig klart, at den ensidige dæmonisering af Israel ikke kun er upassende under denne forhandling, men er upassende generelt. De kræfter, der arbejder for at så tvivl om legitimiteten af Staten Israel, skal klart tilbagevises af os i Europa. I stedet skal de kræfter i Israel, der kæmper sammen med os for fred, tolerance og menneskerettigheder i Mellemøsten, styrkes. Det skal derfor tydeliggøres her og nu, at vi ikke kan acceptere de hindringer for ngo'er, der indføres af repræsentanter for regeringen, som f.eks. udenrigsminister Avigdor Lieberman. Denne politik er skadelig for Israels befolkning og derfor for freden i Mellemøsten.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Hr. formand! Goldstone-rapporten er udarbejdet på foranledning af FN's Menneskerettighedsråd, som er overfyldt med Israels fjender, så man kunne næppe forvente en afbalanceret analyse. Den amerikanske Kongres betegnede Goldstone-rapporten som uoprettelig partisk og uværdig til yderligere overvejelse eller legitimitet. Den nævner ikke Hamas' terrorisme og ignorerer, at Israel undersøger de 150 påstande om uredelighed fra IDF's side og vil forfølge alle skyldige.

Men bag striden om denne rapport ligger en menneskelig tragedie, tragedien for palæstinenserne, som længes efter moderate og hæderligere ledere, der kan bringe dem fred, sikkerhed og velstand gennem et forlig med Israel. Vi må heller ikke glemme tragedien for borgerne i det sydlige Israel, der konstant var mål for Hamas' jihadfantatikere, der skjulte sig i deres skoler eller affyrede dødelige raketter.

ECR-Gruppen presser stadig på for at opnå en tostatsløsning, som er den eneste vej til at sikre en langvarig bæredygtig løsning på konflikten i Mellemøsten, men Goldstone-rapporten bringer os på ingen måde tættere på det.

Helmut Scholz (GUE/NGL). – (DE) Hr. formand! Israels eksistensberettigelse, beskyttelsen af dets befolkning og indsatsen for at fremme et så tæt samarbejde med Israel som muligt er for mig som tysker og venstreorienteret politiker politiske forudsætninger. Det er dog uacceptabelt, at 1,5 mio. palæstinensere nu i årevis har været anbragt i verdens største udendørsfængsel som gidsler for en misforstået politik. Enhver, der ved, at mere end 44 % af børnene under 14 år, bor på Gazastriben, må indse, hvilken farlig arv denne politik overfører til fremtiden. Det er selvfølgelig meningen, at krigen i 2008 og den umenneskelige politik over for de civile skal gå i glemmebogen. Vi opfordrer derfor til en undersøgelse og til forsoning.

Hvis vi indtager en relativistisk holdning til krænkelsen af den humanitære og internationale lovgivning og fritager forbryderne for straf, vil det kun føre til nye selvmordsangreb og krige, og voldsspiralen vil fortsætte. Europa må ikke blive ved med at se den anden vej. Det er stadig EU's opgave at gennemføre Goldstone-rapporten, herunder i FN's Generalforsamling.

Lorenzo Fontana (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! FN's Menneskerettighedsråd vedtog Goldstone-rapporten med overvældende flertal.

Navnene på for mange af de lande, der udgør dette store flertal – Kina, Saudi-Arabien og Pakistan – giver os dog stof til eftertanke og gør os bekymrede over dets sammensætning. Vi undrer os, når vi læser, at det er disse lande, som ikke ligefrem selv foregår med et godt eksempel, hvad angår menneskerettigheder, der opfordrer til, at Israel og Hamas gennemfører dybdegående undersøgelser af de krænkelse af menneskerettighederne, som blev begået under "Operation Cast Lead".

Vi ønsker ikke at tage nogen af de stridende parter parti, idet vi helst vil fastholde en afbalanceret vurdering og fremhæver behovet for at garantere Israels sikkerhed inden for dets grænser samt den israelske stats og den palæstinensiske stats eksistensberettigelse, og idet vi understreger vores modstand mod brugen af vold, terrorisme og krig med henblik på at løse konflikter.

Vores kristne kultur, vores menneskesyn og vores historie giver os grund til at håbe, at alle de begåede krænkelse vil blive straffet på en fast og afbalanceret måde.

Ria Oomen-Ruijten (PPE). – (NL) Hr. formand! Jeg har ved mere end én lejlighed sagt, at man ikke kan opbygge en fremtid, hvis man ikke kender eller anerkender sin fortid. Det gælder bestemt også for konflikten i Mellemøsten.

Jeg har her hørt udbredt kritik af hr. Goldstones rapport. Jeg kender hr. Goldstone fra den tid, hvor han var en stor mægler, som gennemførte og ledede mange undersøgelser i Sydafrika. Hr. Goldstone er efter min mening det fornemmeste eksempel på en person, som kan lægge kendsgerningerne på bordet for at komme tættere på forsoning. Den måde, som denne rapport er blevet modtaget på, viser desværre, at der ikke er opnået nogen forsoning, men at der i stedet er sket endnu større polarisering. Derfor er rapporten simpelthen blevet ignoreret.

Israel har ignoreret rapportens konklusioner, men samtidig har landet faktisk erkendt, at det begik fejltagelse, ved at udbetale erstatning til FN for de påførte skader og ved at retsforfølge en del af det israelske militær. Den palæstinensiske side har på den anden side ikke truffet sådanne foranstaltninger. Jeg er ikke sikker på, at det undersøgelsesudvalg, der er etableret i Ramallah, overhovedet kan gennemføre en grundig undersøgelse i Gaza.

På fredag afholdes der et møde i FN, og jeg håber inderligt, at vores nye udenrigspolitiske repræsentant kan tilføre den europæiske holdning både enhed og klarhed. Vi skal under alle omstændigheder respektere menneskerettighederne og begge parter rettigheder. Det vil glæde mig meget, hvis vi kan opnå det på fredag, fordi en løsning i Mellemøsten måske så er inden for rækkevidde.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Hr. formand! Det er altid vildledende at sammenligne tal, der dækker over enkelte menneskers skæbner. Operation Cast Lead efterlod mere end tusinde ofre blandt Gazas indbyggere

sammenlignet med 13 ofre blandt Israels væbnede styrker. Behøver vi vide mere for at konkludere, hvem der er den skyldige, og hvem der er ofret i denne krig? Det mener jeg bestemt, at vi gør. F.eks. den kendsgerning, at der efter 2006 blev affyret tusinder af raketter mod civile i israelske byer fra Gazastriben, og at disse blev affyret fra tætbefolkede områder og tydeligvis også fra offentlige bygninger. Vi skal stille flere spørgsmål. Hvordan kan en stat forsvare sine borgere i en sådan situation? Kan en hær kæmpe mod terrorister, der bruger civile som menneskelige skjolde? Hvis det er tilfældet, er det så muligt at undgå, at civile bliver ofre? Hvad gjorde det internationale samfund for at forhindre denne form for terrorisme? Er der bevidst forskellige standarder, hvad angår overholdelse af menneskerettigheder? At finde et svar på disse alvorlige spørgsmål er en udfordring for EU's fælles udenrigspolitik. Formålet med politikken skal være at bistå i dialogen, opbygge tillid og tålmodigt søge efter en varig og fredelig løsning for Mellemøsten som helhed. En fordomsfri undersøgelse af alle forhold i forbindelse med og forud for konflikten i Gaza kan være et skridt i den rigtige retning.

Niccolò Rinaldi (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Goldstone-rapporten vil blive en milepæl, hvis fulde betydning for fremtiden måske endnu ikke er gået op for os, herunder hvad angår bekræftelse af den internationale lovgivning, som vi liberale demokrater lægger særlig vægt på.

Vi glæder os over anmodningen i rapporten om, at der udbetales erstatning til civile ofre for en ulige konflikt, og at alle sager, hvor parterne ikke gennemfører reelt uafhængige og upartiske undersøgelser, bringes for Den Internationale Straffedomstol, hvilket en række israelske menneskerettighedsorganisationer anmodede om sidste år i januar. Disse er kendsgerninger, der kan skade selv en stat som Israel, der tilsyneladende ikke længere inspireres af den ekstraordinære humanisme, der findes i den hebræiske kultur, som vi alle nedstammer fra.

Sandheden er, at vold forbliver en katastrofal politik. Hezbollah er stærkere efter angrebet mod Libanon, og Hamas er i dag stærkere i Gaza. Alle, der har været i Gaza efter konflikten, kan bevidne befolkningens enorme lidelser. Også i dag skal vi europæere navnlig til Gaza sige: Lad os forblive menneskelige!

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Hr. formand! Goldstone-rapporten har efter min mening tydeligt vist, at både Israel og Hamas har krænket menneskerettighederne under krigen i Gaza. FN har allerede to gange opfordret begge parter til at gennemføre uafhængige undersøgelser, men 14 måneder senere fejler de stadig denne opfordring til side.

Jeg spørger også mig selv, hvorfor EU ikke går i brechen for den internationale lovgivning. Hvorfor tillader EU, at straffrihed regerer i denne region? Enhver troværdighed bag vores respekt for international lovgivning vil gå tabt, hvis EU lader disse krigsforbrydelser gå upåtalet hen. Denne rapport handler ikke om Israels sikkerhed. Den handler om alvorlige krænkelser af menneskerettighederne. Der er derfor ingen tænkelig begrundelse for, at anbefalingerne i denne rapport ikke skulle gennemføres.

Jeg opfordrer derfor både den højtstående repræsentant og medlemsstaterne til at yde enhver mulig indsats for at sikre tilstrækkelig opfølgning i marken. Dette er trods alt vores eneste mulighed for at sikre, at genoptagelsen af fredsforhandlingerne kan få en chance for at lykkes.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Denne rapport er ensidet. Den retter betydelig kritik mod Israel, bl.a. fordi landet skød mod økonomiske og civile mål. Men Hamas misbrugte disse faciliteter. Hr. Goldstone har desværre ikke vurderet det passende at undersøge, om dette rent faktisk var tilfældet. Hr. Goldstone har derfor ikke undersøgt, om Hamas handlede forkert, og gav derfor Israel et rap over fingrene. Det vækker ikke tillid til rapporten, fordi der er andre kilder, som beretter, at Hamas faktisk forskansede sig i hospitaler, ambulancer og civile bygninger.

Jeg vil afslutte med en positiv bemærkning. Der fremsættes mange beskyldninger i Goldstone-rapporten, og de skal undersøges. Den israelske regering har korrekt taget initiativet i denne henseende og har iværksat en strafferetlig undersøgelse. Det skal vi glæde os over. Jeg frygter dog, at vi kommer til at vente længe, inden Hamas udviser samme grad af selvundersøgelse.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand! Uanset om vi kan lide det eller ej, så er Goldstone-rapporten blevet godkendt af FN's Generalforsamling, og jeg kan ikke se, hvordan vi kan anvende forskellige standarder, når vi taler om international lovgivning. International lovgivning er international lovgivning, og Goldstone-rapporten bruger termen "krigsforbrydelse", hvilket enhver har kunnet se i fjernsynet. Selv israelske soldater har bekræftet, at de fik ordre til at skyde mod civile.

Under disse omstændigheder skal EU og Parlamentet skabe grundlaget for at sikre, at den israelske regering overholder den internationale lovgivning, ved om nødvendigt at iværksætte en suspension af artikel 2 i associeringsaftalen mellem EU og Israel som en sanktion. I henhold til denne artikel skal forholdet mellem de to parter baseres på respekt for menneskerettighederne og respekt for demokratiet. Så enkelt er det. Det skal blot gennemføres i praksis.

EU skal derfor tydeligt vise sin hensigt om at bringe sagen for Den Internationale Straffedomstol, hvis der ikke gøres noget, i overensstemmelse med anbefalingen i Goldstone-rapporten. Endelig skal Parlamentet træffe beslutning om et grundlæggende spørgsmål: Ønsker vi en harmonisk verden, hvor retfærdighed og fred endelig er enestående, eller ønsker vi junglens lov, som er magtens politik? Vi skal påtage os vores ansvar for Europas befolkninger og hele verdens befolkninger.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Hr. formand! Denne affære – denne rapport – er grundlæggende et pinligt kapitel i FN's historie. Hvem kan anstændigvis overhovedet behandle spørgsmålet om Gaza-krigen uden også at inddrage de tusindvis af Qassam-raketter, som igennem otte år er regnet ned over de fredelige borgere i Israel? Hvem kan anstændigvis overhovedet behandle dette spørgsmål uden at inddrage de hundredvis af tunneller, der findes mellem Egypten, mellem Gaza og andre områder, hvor man smugler våben med det ene formål at skade jødiske interesser i Israel? Hvem kan anstændigvis overhovedet skrive en rapport på denne måde uden at inddrage, at Israel har et velfungerende retssystem, mens ikke én eneste af de mordere, der findes i Palæstina, og ikke én eneste af de terrorister, der findes i Palæstina, nogensinde er blevet draget til ansvar for deres ugerninger? Svaret på alle de tre spørgsmål er, at den person, det er dommer Goldstone. Og det er en skandale! Det er pinligt for FN-systemet, og ved overhovedet at have denne debat i dette parlament gør vi det til en pinlig affære også for EU.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Hr. formand! Når jeg lytter til denne forhandling, er det svært at vide, hvilken rapport nogle af talerne har læst. Det er bestemt ikke den rapport, jeg har læst.

Israel nægter Parlamentet dets demokratiske ret til at møde medlemmer af Det Palæstinensiske Lovgivende Råd i Gaza og nægter at give vores udenrigsministre adgang. Et medlem af Hamas er blevet myrdet sandsynligvis af israelske agenter, der brugte falske europæiske pas og dermed brød irsk, britisk, fransk, tysk og dubaisk suverænitet. Israel behandler os med foragt, hvilket ikke er overraskende i betragtning af den straffrihed, som det fortsat nyder, mens det krænker millioner af palæstinenseres rettigheder.

Den afgørende prøve for vores forpligtelse over for menneskerettighederne og retsstatsprincippet er vores svar på Goldstone-rapporten, der fandt, at belejringen af Gaza er en kollektiv afstraffelse af befolkningen, og at formålet med Operation Cast Lead var at styrke denne politik. Den fandt bevis for overlagt tortur, umenneskelig behandling og overlagt påføring af store menneskelige lidelser. Rapporten anbefaler, at sagen bringes for Den Internationale Straffedomstol, og at Mellemøstkvartetten skal insistere på anvendelsen af retsstatsprincippet.

Jeg støtter hr. Goldstones opfordring til Genèvekonventionernes parter, herunder Irland, må jeg sige, til at iværksætte retsforfølgning ved de nationale domstole mod de påståede krigsforbrydere.

Inden jeg afslutter, har jeg en enkelt rettelse, idet det gentagne gange er blevet påstået, at denne rapport ikke omhandler Hamas' affyring af raketter mod Israel. På side 31 nævner rapporten dog indvirkningen af raket- og morterangreb fra palæstinensiske væbnede grupper mod civile i det sydlige Israel.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Som medlemmer af EU skal vi huske, hvad Europas værdier er. De er demokrati, menneskerettigheder og meningsfrihed, og vi skal overholde dem overalt.

Formålet med Goldstone-rapporten var at gennemføre en upartisk undersøgelse, men det lykkedes desværre ikke for den. Det anerkendes af alle, der har sat sig ind i den, og det fremgår også tydeligt at rapportens kildemateriale.

Vi skal også huske, at alt dette blev startet af lande, som f.eks. Cuba, Pakistan, Ægypten og Saudi-Arabien, som ikke anerkender de samme værdier som EU og Israel.

Jeg er helt chokeret over hr. De Rossas og fru De Keyzers bemærkninger her. Jeg undrer mig over, hvilken rapport De har læst. Hvis De ved, hvilket De jo gør, noget om borgerkrigen mellem Hamas og Fatah, og hvor mange menneskeliv den har ødelagt, så vil De være enige i, at vi skal gribe ind i processen, som kan give palæstinenserne et lederskab, så de kan begynde at opbygge deres eget land og ikke kun ødelægge det og det israelske demokratiske samfund ved at affyre raketter mod det.

Denne rapport er desværre en skamlet på FN's historie. Vi skal som europæere også huske, at Ghilad Shalit, europæer, franskmand og israelsk soldat, stadig er Hamas' fange, og vi skal skubbe på, så han kan blive frigivet. Det er det første skridt, vi skal tage.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Hr. formand! De af os, som er Israels venner, har måske sat spørgsmålstegn ved mange aspekter af den måde, som Israel intervererede på i Gaza, men ikke ved Israels ret til at forsvare sig og til at træffe effektive foranstaltninger mod dem, der planlægger og udfører terrorhandlinger mod landet.

Jeg har enorm sympati for den almindelige palæstinensiske befolkning, men i 60 år er de blevet svigtet af dem, der hævder at lede dem, og af de mennesker blandt dem, hvis profession er terrorisme.

Det var tydeligt fra starten, at en rapport fra FN's tvivlsomme Menneskerettighedsråd – og det er, hr. Howitt, hvad lederen af vores gruppe kritiserede, ikke FN; jeg mener desværre, at Deres smålige partibemærkning var ret nedladende – ville blive en ensidet fordømmelse af Israel. Den stiller vidtgående krav til Israel, men siger kun lidt om Hamas. Den kræver ikke, at terrorismen angrebene mod Israel bringes til ophør, men anmoder blot såkaldte palæstinensiske væbnede grupper om at opgive angrebene mod israelske civile og forøge at undgå skade på palæstinensiske civile.

Jeg kan ikke se noget i den 554 sider lange rapport, der udgør et konstruktivt og positivt forslag til varig fred og stabilitet. I stedet må vi konstatere, at retorikken med menneskerettigheder og Den Internationale Straffedomstols instrumenter bruges til at angribe Israel, og jeg må sige, at en sådan forvrængning ikke taler til FN's ære.

Alexandra Thein (ALDE). – (DE) Hr. formand! Ingen af konfliktens parter har indtil videre opfyldt FN's krav om en troværdig og uafhængig undersøgelse af beskyldningerne i Goldstone-rapporten. Dette er beklageligt, navnlig med hensyn til Israel, fordi enhver stat, der kalder sig en demokratisk stat baseret på retsstatsprincippet, er forpligtet til at underkaste så alvorlige beskyldninger en uafhængig undersøgelse, uanset hvor kontroversiel Goldstone-rapporten er. En intern militær undersøgelse udført af den israelske hær, som selv er under mistanke, er ikke nok.

Hvis EU tager sine egne principper om respekt for menneskerettigheder og international lovgivning alvorligt, skal det øge presset på begge sider, herunder inden for rammerne af sine bilaterale forbindelser, og insistere på, at den krævede undersøgelse af mulige krænkelse af international og humanitær lovgivning gennemføres i overensstemmelse med retsstatsprincippet. Krigsforbrydelser skal straffes i henhold til international lovgivning, som det er blevet sagt her mange gange. Om nødvendigt skal Den Internationale Straffedomstols anklager gennemføre undersøgelserne på grundlag af Romstatuttens artikel 12, stk. 3. Uanset Goldstone-rapporten er der dog aktuelt ingen grund til at fortsætte belejringen af Gaza.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! I Goldstone-rapporten, -konklusionerne og -anbefalingerne, som vi drøfter, ignoreres Israels ret til selvforsvar. Israels intervention på Gazastriben sidste år var en hård foranstaltning, og jeg føler personligt med ofrene og deres familier. Vi må dog ikke glemme, at det var et sidste svar på flere års palæstinensiske angreb mod en tæt befolkning del af Israel.

Hamas bekendtgjorde for nylig, at man var parat til dialog med det internationale samfund, herunder EU og USA. Jeg vil gerne stærkt opfordre til, at vi ikke begynder på noget sådant, før Hamas utvetydigt anerkender Israels eksistensberettigelse og opgiver brugen af vold. Vi har ondt af ofrene for denne langvarige konflikt, men det er afgørende, at vi har en pålidelig palæstinensisk partner i fredsforhandlingerne, og det betyder en legitim, troværdig og ansvarlig repræsentant for den palæstinensiske befolkning. Indtil det sker, vil det være spild af tid at blive ved med at fremstille hundredvis af sider med internationale anbefalinger.

Jeg vil også gerne understrege den rolle, der spilles af Ægypten, som skal handle målrettet for at undgå, at terrorister får hjælp i form af våben, der smugles til Gaza via undergrundstunneller.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Hr. formand! Goldstone-rapporten rammer sømmet på hovedet. Politikken med at behandle begge parter på samme måde hjælper ikke. Der er begået og begås stadig en række forbrydelser i Gaza. Der er fattigdom, elendighed og uhæmmet despekt for den palæstinensiske befolknings menneskerettigheder. Der er vidner til dette. Der er rapporter fra Røde Kors, Den Internationale Bank og Europarådet om forbrydelser mod palæstinensere, om økonomisk forarmelse og om umenneskelige levevilkår i Gaza.

Vi må ikke vende det blinde øje til. Menneskeheden har i flere år været vidne til vold mod palæstinensere. Den israelske krigsmaskine har under påskud af selvforsvar slået nådesløst til. Den palæstinensiske befolkning lider.

Vi fordømmer desuden inderligt mordene på civile i Israel. Det betyder dog ikke, at Israel har ret til i selvforsvar at blive ved med at begå et væld af forbrydelser mod palæstinenserne. Det giver ikke Israel et alibi for at begå sådanne forbrydelser.

Vi er naturligvis ikke offentlige anklagere, og rollen som Pontius Pilatus klæder os heller ikke. Vi kan ikke vaske hænderne og tillade, at blodsudgydelserne fortsætter, og at Israel ikke straffes for sine forbrydelser. Når vi ønsker at være respektfulde og ikke handler, lader vi ansvarsløsheden herske. Vi lader forbryderen gå ustraffet og behandler ofret letsindigt. Vi tillader, at den mægtiges lov får lov at herske.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Hr. formand! Goldstone-rapporten beskriver krænkelser af menneskerettighederne fra begge sider. Over 1 400 ofre på Gazastriben er naturligvis for mange. Jeg er dog også sikker på, at der uden raketangrebene på Israel ikke ville have været en militær reaktion. Under et besøg i landet med Delegationen for Forbindelserne med Israel kunne vi konstatere, at Israel ikke tager tingene let, når det gælder militære aktioner. Hovedbeskyldningen i Goldstone-rapporten, nemlig at Israel bevidst og vedvarende angreb civile, holder ikke vand. Spørgsmålet om den udstrækning, hvori Hamas brugte civile som skjold, er ikke blevet undersøgt tilstrækkeligt. Rapporten nævner dog, at den israelske hær gav advarsler via telefonopkald og flyveblade. Hamas gjorde ingenting i den retning i forbindelse med raketangrebene mod Israel.

Vi skal dog spørge, om FN selv gjorde nok i Gaza f.eks. for at forhindre, at Hamas' raketter blev affyret i nærheden af FN's anlæg. Jeg mener ikke, at Goldstone-rapporten er grundlag for yderligere terrorangreb mod Israel – det retfærdiggør den ikke. Den hjælper dog heller ikke. Det er dog klart, at vi i Parlamentet skal kræve, at menneskerettighederne respekteres, og skal opfordre begge sider til at genoptage fredsprocessen.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! I Israel er dommer Goldstones arbejde blevet demoniseret og fuldstændig miskrediteret i offentlighedens øjne. Samtidig føres der en voldelig smædekampagne mod menneskerettighedsforkæmpere, navnlig New Israel Fund, en fond, der finansierer de vigtigste israelske organisationer, som kæmper for menneskerettighederne, og navnlig dens formand, Naomi Chazan, tidligere medlem af Knesset, akademiker og intellektuel personlighed, der er kendt for sit engagement i kampen for kvinders rettigheder og fred.

13 pacifistiske grupper, herunder f.eks. Betlehem og Breaking the Silence, er ofre for en veritabel heksejagt. EU skal yde ukuelig støtte til menneskerettighedsforkæmpere i alle lande, herunder naturligvis Israel, hvis straffrihed er en fornærmelse mod de demokratiske værdier. EU skal beskytte Israel mod dets egne dæmoner.

Robert Atkins (ECR). – (EN) Hr. formand! Der er tale om skyld på begge sider, men også om en overreaktion fra Israels side, hvad angår denne rapport og bestemt Operation Cast Lead. Goldstone er en velrenommeret og respekteret dommer og jøde. Der er uden tvivl mangler i rapporten, men Israel må anerkende, at kernen i kritikken er baseret på kendsgerninger. Man skal blot lytte til israelske soldater, der ved lejlighed har indrømmet deres tvivlsomme aktiviteter over for organisationen Breaking the Silence.

Israel er som resultat af denne undersøgelse blevet tvunget til at indrømme brugen af hvid fosfor, så hvorfor har man ikke gennemført en reel undersøgelse af de handlinger, der er udført af nogle af deres soldater, som har været involveret i mulige, hvis ikke faktiske, krigsforbrydelser? PLC har indrømmet sine overtrædelser, men Israel skal, hvad angår dette problem og det nylige attentat i Dubai, holde op med at være så arrogant og anerkende den berettigede bekymring, som fornuftige og anstændige mennesker over hele verden nærer.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! De tre nøgleord i denne forhandling er efter min mening "uafhængig", "lige" og "neutral". Der skal gennemføres en uafhængig undersøgelse af de påståede krænkelser af menneskerettighederne. Der skal ske en lige fordømmelse af dem, der har begået disse krænkelser, og der skal frem for alt være en magtfuld neutral stemme, som kan mægle i denne ulykkelige konflikt, hvilket vi desværre mangler i øjeblikket, fordi holdningen hos det store flertal af magtfulde lande er velkendt.

Den højtstående repræsentant eller den nyudnævnte formand for Rådet har nu en fantastisk mulighed for at komme med denne neutrale stemme i stil med det, som George Mitchell gjorde i Nordirland, og som bevirkede, at vi nu har fred, og at mennesker, der tidligere har skudt og dræbt hinanden gennem mange år, nu sidder i regering sammen. Den samme mulighed har den højtstående repræsentant nu for at komme med denne neutrale, uafhængige og retfærdige stemme, som desværre mangler.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Må jeg bede hr. Kelly om at uddybe, hvilket jeg er sikker på, at han vil gøre. Det parti, jeg repræsenterer i Nordirland, sidder ganske vist i regeringen, men mit parti har altid været et helt og aldeles fredeligt parti, som ikke har skudt eller dræbt nogen.

Det har i stedet været IRA og deres politiske repræsentanter.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Vi har haft en forhandling, der har været meget forskelligartet – ikke kun med hensyn til selve Goldstone-rapporten, men også med hensyn til den forudgående situation, der udløste rapporten.

Vi kan endnu en gang sige på formandskabets vegne sige, at Goldstone-rapporten er et referencepunkt, som Rådet har sagt, og som fru Georgieva har sagt på Kommissionens vegne, og jeg takker hende for hendes tale. Det er en pålidelig rapport. Den virker objektiv og giver udtryk for eksistensen eller den mulige eksistens af særdeles alvorlige krænkelse af menneskerettighederne på forskellige sider af konflikten.

EU kan ikke undlade at forholde sig til indholdet af Goldstone-rapporten. EU kan ikke undlade at forholde sig til en rapport, der på objektiv og pålidelig vis omhandler muligheden for meget alvorlige krænkelse af menneskerettighederne.

Vi mener derfor, at forslaget i denne rapport – at gennemføre en uafhængig og troværdig undersøgelse – er den mest passende reaktion på rapporten, som er en vigtig rapport, der bør berøre os alle. Den bør fremprovokere en reaktion hos alle os, der, som tilfældet er i EU og Parlamentet, tror på eksistensen af menneskerettigheder og på forsvaret af dem. Den bør derfor provokere os til at reagere på de særdeles alvorlige krænkelse af menneskerettighederne, der har fundet sted i dette tilfælde.

Denne rapport vil blive drøftet, og vi mener, at denne drøftelse i FN skal støttes. Den vil også blive drøftet i Menneskerettighedsrådet. Vi kan oplyse Dem, at Den Internationale Straffedomstol arbejder på dette og undersøger sagen. EU bør efter min mening derfor fastholde en konstruktiv og koordineret holdning til de meget alvorlige spørgsmål, der rejses i Goldstone-rapporten, og det er netop, hvad formandskabet og Rådet vil gøre.

Kristalina Georgieva, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil først understrege, at Kommissionen vedvarende og i klare vendinger har givet udtryk sin yderste bekymring over den humanitære situation i Gaza. Min forgænger, Louis Michel, rejste til Gaza umiddelbart efter Operation Cast Lead. Han var øjenvidne til krænkelse på begge sider, og han tog kraftigt til orde mod dem.

I Kommissionen er vi meget overbeviste om, at to spørgsmål altid skal stå højt på dagsordenen. For det første nødvendigheden af fuld respekt for den internationale humanitære lovgivning fra alle sider og dernæst nødvendigheden af at sikre, at den humanitære hjælpeindsats rent faktisk når frem til befolkningen i Gaza.

Siden konflikten i januar sidste år har EU gjort det tydeligt, at vi nøje vil følge undersøgelserne af de påståede krænkelse af den internationale humanitære lovgivning, og Kommissionen har understreget og understreger fortsat vigtigheden af ansvarlighed og bekæmpelse af straffrihed for krænkelse af international lovgivning.

Inden for rammerne af fredsprocessen i Mellemøsten er respekt for menneskerettigheder og international humanitær lovgivning lige så vigtig i dag som nogensinde før – og måske endda vigtigere end nogensinde før.

Hvis EU skal være en troværdig aktør i fredsprocessen, skal vi vise, at vi anvender EU's grundlæggende værdier i alle sammenhænge, og at vi i enhver henseende og i ethvert spørgsmål overholder de eksisterende internationale regler. Jeg vil til støtte for formandskabet gentage, at en fælles EU-linje over for Goldstone-spørgsmålet ville være et meget vigtigt skridt i denne retning.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted på det næste møde.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Corina Crețu (S&D), skriftlig. – (RO) Goldstone-rapporten, som vedrører en særdeles kontroversiel situation, der vækker stærke følelser, har svært ved at finde støtte fra de parter, der var involveret, da sammenstødene i december 2008 og januar 2009 mellem den israelske hær og militante palæstinensere i Gaza, et område, der domineres af Hamas, forårsagede lidelser på begge sider. Uanset parternes holdning til Goldstone-rapporten vil den forhåbentlig ikke blive brugt som undskyldning for at obstruere forhandlinger med henblik på for

altid at løse det palæstinensiske problem på en fredelig måde. Prioriteten i regionen er faktisk at genoptage fredsforhandlingerne, der vil inddrage både EU og USA, som det tidligere har været tilfældet. De løsninger, der vil blive opnået, skal sikre den fortsatte eksistens af Staten Israel og garantere palæstinenserne, at de vil kunne leve værdigt i deres egen levedygtige, demokratiske og uafhængige stat. EU skal være parat til at påtage sig et større ansvar i denne proces med henblik på at etablere normale forhold mellem Israel og Palæstina. Vi skal efter min mening huske det vigtigste punkt i Goldstone-rapporten: Intet kan retfærdiggøre forsvarsløse menneskers lidelser, og dialog er den bedste metode til at sætte en stopper for denne situation i stedet for konfrontation og brug af magt.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Den 5. november 2009 vedtog FN's Generalforsamling Goldstone-rapporten og vedtog resolution 64/10. I disse dokumenter opfordres både Israel og palæstinenserne til inden for tre måneder at undersøge de mulige krænkelse under Gazakonflikten. Desværre har hverken Israel eller palæstinenserne imødekommet denne opfordring endnu. Dette er en frygtelig skam, fordi Goldstone-rapporten indeholder en meget omfattende liste over misgerningerne og forbrydelserne på begge sider. I henhold til rapporten begik Israel under de tre uger lange angreb alvorlige overtrædelser af den internationale lovgivning. Civile blev angrebet vilkårligt, og huse blev bombet. Brugen af fosforbomber, som fordømmes af det internationale samfund, nævnes også. Palæstinenserne brugte i henhold til rapporten til gengæld raketter og mortergranater til bevidst at dræbe civile. Beskyldningerne er så alvorlige, at det er tvingende nødvendigt, at de undersøges hurtigt. Da FN's Sikkerhedsråd har afvist Goldstone-rapporten, kan det ikke antages, at rapportens anbefaling om at henvise sagen til Den Internationale Straffedomstol i Haag vil blive fulgt. Jeg opfordrer derfor EU's nye højststående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, Baroness Ashton, til på vegne af EU at lægge alvorligt pres på begge parter i konflikten for at få dem til at undersøge forbrydelserne.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), *skriftlig*. – (PL) Dommer Goldstones rapport fremlægges på den internationale scene som et objektivt dokument vedrørende operationen på Gazastriben i vinteren 2009. I henhold til forskellige kilder er den dog ikke udformet på en måde, så vi kan henvise til den med ren samvittighed. Jeg vil nævne flere forhold, som ambassadør Dore Gold fremlagde under en debat med hr. Goldstone på universitetet i Brandeis, og som er blevet fremhævet af den israelske udenrigsminister.

Medlemmerne af missionen har tilsyneladende givet udtryk for holdninger til konflikten, inden missionen overhovedet blev indledt, og da de befandt sig på Gazastriben, var de ledsaget af repræsentanter for Hamas, og vidner blev udspurgt under deres tilstedeværelse. Dommer Goldstone udviste ikke tilstrækkelig omhu i forbindelse med undersøgelsen af beviserne. Det virker også uretfærdigt, at de udsagn fra de israelske myndigheder, der citeres i rapporten, betragtes som upålidelige, mens holdningen hos Gazamyndigheder, som f.eks. Hamas, ikke vækker tvivl blandt medlemmerne af missionen.

I lyset af ovennævnte kritik af Goldstone-rapporten opfordrer jeg Kommissionen og Parlamentet til at sikre, at offentligheden i Europa kan få kendskab til argumenterne fra begge sider, hvad angår situationen i Gaza. EU sikrer omhyggeligt, at de økonomiske forbindelser med Israel er så gode som muligt. Derfor er det så meget desto vigtigere, at vi kan basere vores forbindelser på gensidig tillid. Hvis vi baserer os på dommer Goldstones rapport alene, vil det ikke bidrage til dette.

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

18. Situationen for civilsamfundet og de nationale mindretal i Belarus (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om redegørelser fra Rådet og Kommissionen om situationen for civilsamfundet og de nationale mindretal i Belarus.

Diego López Garrido, *formand for Rådet*. – (ES) Hr. formand! Tak, fordi De giver mig lejlighed til at tale om situationen for civilsamfundet og de nationale mindretal i Belarus.

EU er bestemt meget bekymret over forværringen af situationen i Belarus, navnlig med hensyn til menneskerettigheder.

Manglen på ytringsfrihed og forsamlingsfrihed, det konstant øgede pres på medierne, lovene mod brugen af internettet og foranstaltningerne mod oppositionsaktivister betyder, at menneskerettighedssituationen i Belarus forringes og forværres.

I sin udtalelse den 16. februar, sidste måned, udtrykte fru Ashton, EU's højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, også sin bekymring over situationen for det polske mindretal i Belarus og over politiets tilbageholdelse af medlemmer af dette mindretal. Denne erklæring, denne formelle holdning fra den højtstående repræsentant, blev også sendt til myndighederne i Belarus gennem de officielle diplomatiske kanaler.

Mandag kunne vi drøfte spørgsmålet i Rådet for udenrigsanliggender, og vi kunne gennemføre en grundig forhandling, som helt sikkert vil blive gentaget i fremtiden. Ved den lejlighed talte i øvrigt den polske minister, som udtrykte sin bekymring og fremhævede, at der var et behov for at reagere og vedtage en holdning til den systematiske chikane mod medlemmer af det polske mindretal. Det skal også siges, at de forskellige elementer i EU uden nogen som helst tvivl er meget bekymrede og overvåger denne situation meget direkte og meget nøje.

Det er efter min mening meget vigtigt, at vi får kommunikeret til myndighederne i Belarus, at de skal overholde de forpligtelser, de har accepteret i OSCE, med hensyn til at respektere menneskerettighederne og beskytte mindretallene som en vigtig del af indsatsen for at respektere menneskerettighederne. På mødet i Rådet for udenrigsanliggender, som jeg tidligere omtalte, blev de europæiske ministre specifikt anmodet om at gøre myndighederne i Belarus opmærksomme på denne situation via de relevante kanaler og i de relevante fora.

Det er i både Belarus', EU's og alle europæeres interesse, at vi opnår en indflydelse, der kan stoppe disse handlinger, som er i strid med menneskerettighederne og rettighederne for mindretal, der er særdeles betragtelige og betydelige i Belarus. Samtidig er det vigtigt, at Belarus arbejder i den rigtige retning, og alle dimensionerne af det østlige partnerskab er en mulighed for at påvirke Belarus i den rigtige retning, herunder det multilaterale aspekt.

Kristalina Georgieva, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Hvad angår EU-formandskabets redegørelse, som faktisk henviste til den særdeles tydelige og direkte udtalelse fra den højtstående repræsentant, Baroness Ashton, om problemet, vil jeg blot tilføje min bekymring om den forringede menneskerettighedssituation i Belarus, navnlig for det polske mindretal.

Det meget beklagelige tilbageskridt for udviklingen af demokrati i Belarus i de seneste år er meget alvorligt, men vi skal alligevel fastholde vores dialog med Belarus, og vi skal holde kommunikationskanalerne åbne, uanset hvor vanskeligt det måtte være, ikke nødvendigvis kun via regeringskanaler – vi kan naturligvis udbygge og udnytte det østlige partnerskab – men også gennem mellemfolkelige kontakter. Disse kontakter kan være de vigtigste at forfølge i Belarus, via udveksling af studerende, via forretningsmuligheder og via kulturelle udvekslinger som en platform for dialog med befolkningen i Belarus og som en metode til at genskabe muligheden for udvikling af demokrati i Belarus.

Til sidst vil jeg sige, at Kommissionen trods de seneste to års tilbageskridt vil bevare sit engagement og via samarbejdet med Belarus søge at sætte skub i en positiv udvikling, der kan bringe dialogprocessen tilbage på det spor, den var på for to år siden.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg takker det spanske formandskab og Kommissionen for deres ord i denne situation.

Der er efter min mening én ting, som ligger helt fast: Det, vi taler om nu, er ikke en enkelt hændelse – det er handlinger begået af et diktatur og et brutalt regime, som fornægter mindretalsrettigheder og individuelle borgeres rettigheder. Sådan er forholdene i Belarus, og det skal efter min mening være udgangspunktet for vores drøftelser af dialogen med regimet.

En dialog skal være gensidig. Når vi udviser åbenhed, skal vi kræve, at regimet i Belarus opfylder sine forpligtelser, og det har ikke leveret de ændringer og reformer, det har forpligtet sig til. Jeg vil gerne sige og tydeligt understrege, at dette ikke er et polsk problem. Belarus ligger i EU's naboskab. Det er med i det østlige partnerskab. Dette er et europæisk problem, og regimet i Belarus distancerer sig nu med sine handlinger fra åben dialog og samarbejde med EU.

Vi skal først og fremmest på en grundlæggende måde kræve respekt for mindretal, respekt for menneskerettigheder, ophør af politiets brutalitet og en vilje til at indgå i en konstruktiv dialog med EU. Dette budskab skal sendes tydeligt til regimet. Vores dialog skal være en dialog for demokrati og menneskerettigheder, og vi skal naturligvis henvende os til civilsamfundet, fordi Belarus er meget mere end blot regimet. Det er de mennesker, der bor i Belarus – de studerende, mændene og kvinderne, samfundet.

Det, som vi har set i den senere tid, har efter min mening bevist, at vi skal videreføre dialogen rettet mod civilsamfundet, så vi kan styrke frihed, demokrati og respekt for menneskerettigheder.

Kristian Vigenin (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil på vegne af Gruppen af Socialdemokrater, udtrykke bekymring over menneskerettighedssituationen i Belarus, navnlig hvad angår den seneste udvikling i situationen for UPB (sammenslutningen af polakker i Belarus). Vi vil også udtrykke vores solidaritet med alle borgere i Belarus, der ikke kan nyde deres grundlæggende borger- og menneskerettigheder. Dette foregår i et europæisk land i det 21. århundrede. Det er efter min mening et problem, som er uacceptabelt, og som vi alle kan blive enige om.

Det er udgangspunktet. Det primære spørgsmål, vi skal stille nu, er for det første, hvor vi vil føre Belarus hen, og dernæst, hvordan vi kan gøre det. Jeg tror, vi alle kan blive enige om det første spørgsmål: Vi ønsker at se et demokratisk Belarus. Vi ønsker at se demokratisk valgte myndigheder i Belarus – parlament, præsident, regering og lokale repræsentanter. Vi ønsker at se disse myndigheder skabe et frit og kreativt miljø i Belarus, og vi ønsker naturligvis at se landet bevæge sig tættere på EU.

Det andet spørgsmål er, hvordan vi kan opnå dette. EU har ændret sin politik over for Belarus fra isolation til dialog, og det ser ud til, at denne politik giver resultat. Det er selvfølgelig ikke nok. Det sker ikke hurtigt nok, og den udvikling, vi har oplevet i de seneste to uger, viser, at vi skal forpligte os endnu mere.

Som formand for Euronestdelegationen og formand for den delegation, der rejser til Belarus i morgen for at opleve situationen på stedet, har jeg konstateret, at vi mangler en fælles strategi mellem de tre hovedinstitutioner, nemlig Rådet, Kommissionen og Parlamentet. Vi har brug for en sådan strategi for at styrke hinandens indsats, og vi har virkelig brug for en politisk dialog. Vi har brug for en køreplan for Belarus, som er meget konkret, dvs. ikke kun anbefalinger, men en handlingsplan – en køreplan – som Belarus skal overholde. Det er den vej, vi skal fortsætte, og det er ikke nok kun at gøre det under det økonomiske samarbejde og det østlige partnerskab.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Hr. formand! Jeg mener også, at aftenens forhandling snarere er et regionalt anliggende. Vi har set hr. Yanukovich blive valgt i Ukraine. Han er tydeligvis en præsident, som hælder mere mod Moskva end mod Bruxelles. Vi må ikke tillade, at han fører os bag lyset under sit næste besøg.

Det, der nu sker i Belarus, og den type foranstaltninger, som hr. Lukashenko har vovet at indføre over for det polske mindretal i landet, er tegn på, at også han hælder mere mod Moskva end mod vesten. I den forbindelse har han øjensynligt ment, at han kunne fratage et mindretal fra en EU-medlemsstat dets grundlæggende menneskerettigheder. Hvordan er det muligt? Det er naturligvis en konsekvens af, at Europa i for høj grad har vendt østlandene ryggen. Vi har ikke været åbne nok for idéen om ægte adgang til disse lande. Vi skal naturligvis fordømme det, som Belarus gør mod det polske mindretal, men vi skal også slække vores politik lidt mere og indføre en mindre restriktiv visumordning. Lad os se på vores energipolitik, og lad os afstemme den mere efter lande, som f.eks. Belarus og Ukraine.

Det er min opfordring: at Europa igen retter en større del af sin opmærksomhed mod disse lande. Det vil have en meget større indvirkning på deres politiske udvikling, end hvis vi fordømmer dem for skarpt nu og overlader tingene til Moskva.

Heidi Hautala, for Verts/ALE-Gruppen. – (FI) Hr. formand! En afgørende grund til, at dette emne nu er på dagsordenen, er uden tvivl den fredelige demonstration, hvor 40 repræsentanter for sammenslutningen af polakker i Belarus blev arresteret, hvilket vi naturligvis skal fordømme.

En anden grund af aktuel interesse er noget, som min kollega, hr. Vigenin, allerede har nævnt, nemlig at Parlamentet i morgen efter en lang afbrydelse sender en undersøgelsesdelegation til Minsk, hvor jeg repræsenterer Underudvalget om Menneskerettigheder som en af de fire i delegationen.

Vi skal være bekymrede over menneskerettighedssituationen i Belarus. Der er problemer i landet med ytringsfrihed, pressefrihed, forsamlingsfrihed og foreningsfrihed.

Vi skal insistere på, at Belarus afskaffer dødsstraffen, og at landet forbedrer menneskerettighedssituationen i landet i alle henseender, hvis forholdet mellem Belarus og EU skal videreudvikles. Ligesom mine kolleger mener jeg, at civilsamfundet spiller en afgørende rolle i denne udvikling.

Ryszard Czarnecki, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! En manglende beslutning er også en beslutning. Det vil være nødvendigt med en beslutning fra Parlamentet om Belarus i marts, men den er endnu mere

nødvendig nu. Forfølgelsen af polakker i Belarus vedrører ikke kun polakkerne. Det er, som talerne før mig har understreget, et symptom på en holdning til europæiske standarder, herunder standarder vedrørende nationale mindretal.

Europa skal trække Belarus ud af den russiske indflydelsessfære, men skal også kræve respekt for de værdier, der er grundlaget for EU, herunder borgerlige friheder, pressefrihed, rettigheder for nationale og religiøse mindretal og foreningsfrihed. Hvis hr. Lukashenko ikke kan forstå de europæiske værdiers sprog, vil han bestemt kunne forstå sanktionernes sprog. Det skal dog ikke være sanktioner, der rammer det belarussiske samfund – det ønsker vi ikke – men sanktioner, som gør livet vanskeligt for de politikere og embedsmænd, der er ansvarlige for forskelsbehandlingen af polakker og den demokratiske opposition.

Der er en skævhed i forholdet mellem EU og Belarus: EU åbner døren for Minsk, men får grundlæggende ikke noget til gengæld. Denne ensrettede vej fører ikke til noget. Tiden er inde til sanktioner af politisk art, om end midlertidige, selv om det sker ved manglende deltagelse af repræsentanter for det belarussiske parlament i Den Parlamentariske Forsamling Euronest og en tilbagevenden til den sorte liste over embedsmænd fra regimet i Minsk, der ikke kan få adgang til EU-territorium.

Kinga Gál (PPE). – (EN) Hr. formand! Som formand for den tværpolitiske gruppe om traditionelle minoriteter og regionale sprog fordømmer jeg kraftigt de belarussiske myndigheders aktioner mod det polske mindretals største organisation og medlemmerne af mindretallet. Som vi hører i dag, var disse primært ældre mennesker.

Kendsgerningerne afslører en klar overtrædelse ikke kun af mindretalsrettighederne, men også af de grundlæggende menneskerettigheder. Disse aktioner beviser det politiske systems udemokratiske natur, og vi, dvs. de medlemmer af Parlamentet, der har oplevet de kommunistiske regimer, genkender tydeligt metoderne.

Siden oprettelsen af den tværpolitiske gruppe har den vedvarende forsvaret rettighederne for nationale mindretal og betegner enhver krænkelse af mindretalsrettigheder som uacceptabel.

Vi anmoder Kommissionen, den højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, om at tage konkrete skridt med henblik på at sende et klart budskab til den belarussiske regering om, at en billigelse af forbindelserne mellem EU og Belarus ikke kan finde sted uden forpligtelse til at respektere menneskerettighederne, herunder mindretalsrettighederne.

Mindretalsrettigheder som et element af menneskerettighederne kan ikke betragtes som et internt anliggende. Dette problem kan ikke betragtes som et internt anliggende mellem Polen og Belarus. Det er et EU-problem, fordi det, som det allerede er blevet sagt, handler om vores naboskabspolitik, om vores østlige partnerskab. Vi anmoder derfor Kommissionen om at sende et klart budskab og træffe klare foranstaltninger.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Hr. formand! Jeg takker Rådet og Kommissionen for en så hurtig reaktion. Dette er bestemt et særdeles godt eksempel på vores europæiske standarder.

Jeg vil første sige, at der er reelt ikke er tale om en etnisk konflikt her. Dette er ikke en polsk-belarussisk eller en belarussisk-polsk konflikt. Der er simpelthen tale om manglende respekt for menneskerettighederne og principperne om ytringsfrihed og en krænkelse af nationale mindretals rettigheder. Det kunne være sket for ethvert andet mindretal. Hvorfor skete det så for det polske mindretal? Fordi det er stort, organiseret og demokratisk, og fordi det bl.a. tæller hr. Milinkevich, som har fået tildelt Parlamentets pris. Derfor begyndte det med os.

Jeg vil gerne spørge, hvad vi skal gøre. Jeg har nu haft lejlighed til at tale med hr. Milinkevich og fru Borys to gange. De har erklæret, at de er loyale borgere i Belarus og ikke ønsker økonomiske sanktioner. De ønsker ikke politiske sanktioner, men en tilnærmelse mellem Belarus og EU. De ønsker balance, og de ønsker samarbejde, der gøres betinget af fremskridt i demokratiseringen af landet. Vi bør fortsætte ad denne vej. Derfor skal vi åbne op for borgerne fra Belarus og gøre det nemmere for dem at få visum. Er der overhovedet behov for visumgebyrer og en visumpolitik? Det er godt, at vores undersøgelsesdelegation i morgen rejser til Belarus. Lad os afvente deres rapport og derefter træffe beslutning om yderligere foranstaltninger.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Hr. formand! Med Lissabontraktaten blev vi alle lovet langt større effektivitet i EU's udenrigspolitik. Det viste sig hurtigt, at vores rolle i Haiti var forsinket og ubemærket, topmødet mellem EU og USA var en fiasko, og oprettelsen af det diplomatiske korps skete under stort kævleri mellem EU-institutionerne, hvilket forringede kvaliteten af korpsset. I dag havde vi igen mulighed for at vise, at EU kan handle. Desværre har Rådet udskudt sin afgørelse, og Parlamentet kan ikke reagere på åbenlyse krænkelse af menneskerettighederne i et land, hvis rolle angiveligt skulle øges i EU's udenrigspolitik.

Til fru Georgieva vil, jeg sige, at politikken om åbne døre og udveksling af studerende er mislykket i forbindelse med Belarus. Den er mislykket i dag, så undlad venligst at gentage de samme ting om udveksling af studerende, som vi har hørt på i fem år. Det er et nederlag, der har belastet EU's troværdighed. EU er i dag en svag og ubeslutsom aktør. Washington ved det, Moskva ved det, og med de tvetydige reaktioner på krisen i Belarus ved Minsk det også.

Jacek Protasiewicz, (PPE). – (PL) Hr. formand! Som formand for Parlamentets delegation for forbindelserne med Belarus er jeg ofte i kontakt med både repræsentanter for oppositionen, civilsamfundet og ngo'er samt repræsentanter for de officielle myndigheder. Jeg hører de argumenter, de bruger, om, hvordan Belarus har ret til at indføre bestemte internationale standarder i sit eget tempo.

I teorien bør EU ikke lægge pres på dette ansvarlige, suveræne land, fordi ansvaret for landets indre anliggender ligger hos dets myndigheder. I teorien ville det være muligt at nå til enighed om et sådant forløb, hvis ikke det var for den kendsgerning, at disse internationale standarder, som Belarus selv accepterede, da det tiltrådte Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa, omfatter menneskerettigheder, som ikke er et internt anliggende.

Som det skete for nylig i Iwieniec, en lille by i det centrale Belarus, da myndigheder brugte, og jeg ville sige misbrugte, politiet mod en gruppe ældre – pensionister, der blev anført af Teresa Sobol, som på eget initiativ havde rejst betydelige midler, primært fra udlandet. Hun brugte disse penge til at renovere en ødelagt bygning i byens centrum. Hun omdannede derefter bygningen til et levende kulturelt og socialt center for det polske mindretal. Politiet blev indsat mod disse mennesker, inden en domstol havde truffet afgørelse om bygningens lovlighed. Derefter fik de mennesker, som aktivisterne havde indkaldt som vidner, ikke tilladelse til at møde i retten for at afgive forklaring, så der kunne gennemføres en retfærdig retssag.

Dette er ikke udgangspunktet for vedtagelse af internationale standarder. Det er en afvigelse fra internationale standarder, som Belarus selv har forpligtet sig til, og som det lover os at overholde som en del af landets dialog med EU. Jeg vil derfor sige endnu en ting. Vi kan tale om sanktioner, og den tid vil også komme. Det vigtigste er dog, at den økonomiske hjælp, der overvejes, gøres betinget af et ophør af sådanne fremgangsmåder og en ægte, reel liberalisering og demokratisering af Belarus.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Hr. formand! Regeringsinstitutioner skal omgående løse alle konflikter og misforståelser vedrørende polske mindretalsorganisationer i Belarus, og de skal gøre dette demokratisk uden brug af magt eller vold. Jeg støtter også kommissærens holdning om, at vi skal fortsætte samarbejdet og opretholde mellemfolkelige kontakter. I morgen rejser den første officielle delegation fra Parlamentet i mange år til Belarus. Vi må håbe på åbne drøftelser både med oppositionen og med regeringen. De indtryk, der bringes med hjem fra Minsk, hvad angår den tidligere nævnte konflikt, og hvad angår Belarus' deltagelse i Den Parlamentariske Forsamling Euronest, kan få EU's forbindelser med Belarus til at gå i en bedre retning. De lokale valg, der afholdes om to måneder, er en endnu vigtigere lakmusprøve, som vil åbne op for udsigterne til samarbejde. Denne gang må valget ikke blive et valg uden valgmuligheder, hvor medierne synger fra den samme sangbog, og opposition ikke har nogen stemme og ignoreres, hvor næsten 100 % af vælgerne efter en uovervåget optælling støttede ét politisk parti, og hvor deputerede praktisk talt blev udpeget og ikke valgt.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Hr. formand! Hr. Liberadzki fra Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet begyndte med at lovprise myndighederne i EU for deres reaktion. Det er på grund af Deres gruppe, at vi ikke vedtager beslutningen i dag, så det kan være, at De virkelig er tilfreds, hr. Liberadzki! Når fru Georgieva, der faktisk arbejder med udviklingen hver dag, i dag fortæller os om det, der er foreslået, ja, så ved jeg ikke, hvem dette kan tilfredsstille. Det kan muligvis tilfredsstille hr. Liberadzki og hans gruppe, men det vil bestemt ikke tilfredsstille belarusserne og heller ikke dem, der ønsker det bedste for belarusserne. Når så fru Georgieva, kommissæren, som har fem minutters taletid, kun bruger to minutter af denne værdifulde tid, betyder det ikke kun, at det, som kommissæren sagde, ikke er særlig tilfredsstillende, men også at kommissæren ikke udnyttede lejligheden til klart at kommentere emnet. Jeg opfordrer derfor fru Georgieva og myndighederne i EU til at udnytte de instrumenter, de har til rådighed til at kæmpe mod krænkelse af menneskerettighederne. Vi taler ikke kun om krænkelse af rettighederne for borgere af polsk oprindelse. Vi taler også om krænkelse af menneskerettighederne.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Hr. formand! Det, som vi har været vidner til i de seneste dage i Belarus, er et frygteligt eksempel på politisk undertrykkelse af den demokratiske opposition og af det polske mindretal. Fængsling af politiske modstandere og chikane mod repræsentanter for mindretal er velkendte fremgangsmåder, der bruges af autoritære regimer. Som borger i Slovakiet og repræsentant for et mindretal har jeg forståelse for det polske mindretals situation og fru Borys' skæbne i Belarus. Behandlingen af mindretal

som fjender og gidsler fra et naboland er en regressiv politisk manøvre, som politiske ledere normalt tyr til, når de er i vanskeligheder. Chikane mod mindretal er en del af de politiske procedurer i udemokratiske regimer. Mindretalsrettigheder er dog en integreret del af de universelle menneskerettigheder, hvilket bekræftes i Europarådets rammekonvention. Krænkelser af mindretalsrettigheder, chikane, intimidering og forskelsbehandling af personer, der tilhører mindretal, kan derfor ikke betragtes som et lands indre anliggende. Derfor er den truende og afpressende meddelelse fra den belarussiske regering, som Belarus' ambassadør overbragte medlemmerne af Parlamentet, fuldstændig uacceptabel. Der er kun ét budskab, som Parlamentet kan sende regeringen i Belarus, nemlig at dens undertrykkelse af den demokratiske opposition og den truende politik mod et mindretal er helt og aldeles uacceptabel.

Ślawomir Witold Nitras (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg lyttede med stor opmærksomhed til det, som kommissæren, fru Georgieva, sagde, og jeg må sige, at jeg havde forventet en lidt mere energisk opførsel. Jeg tror, at fru Georgievas bemærkning ville have været den samme for to uger siden før disse begivenheder. Det er bestemt ikke acceptabelt.

Der er dog én ting, som jeg er enig i. Jeg ville blot forvente klare resultater og lidt andre prioriteringer. Det er korrekt, at dem, der i dag går ind for sanktioner, nogle gange glemmer, at man allerede har forsøgt med sanktioner, og at den belarussiske politik var fuldstændig uændret, trods sanktionerne.

Vi må i dag ikke sige, at vi vil støtte civilsamfundet i Belarus, fordi alle, der har været der, ved, at civilsamfundet først nu er begyndt at dukke på. Jeg forventer i dag fra de europæiske institutioner, at de forpligtelser, som landet har over for dets borgere, og som ikke opfyldes i Belarus, vil blive opfyldt for dette land af EU. Jeg forventer, at vi vil hjælpe med at etablere uafhængige medier i landet, at vi vil støtte den første frie tv-station, som findes der, og som angiveligt indtil videre er blevet finansieret af regeringerne i to europæiske lande. Jeg forventer, at vi vil kunne skabe reelle muligheder for, at et stort antal belarussiske borgere kan studere i Europa, fordi det er dem, der udgør civilsamfundet.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Hr. formand! I den forrige valgperiode vedtog Parlamentet en række beslutninger om Belarus, hvor det i en nøjagtig diagnosticering af situationen opfordrede Lukashenkos regime til at standse krænkelserne af menneskerettighederne.

EU har udvist velvilje i den delvise ophævelse af visumsanktionerne mod belarussiske embedsmænd. Det er med overraskelse og bekymring, at vi har været vidne til den nylige aggressive politik fra de belarussiske myndigheders side mod nationale mindretal, navnlig det polske mindretal. Denne politik skal ses i lyset af forberedelserne til det valg, der skal afholdes i Belarus næste år.

Den ulovlige beslaglæggelse af ejendom, der tilhører det polske mindretal, og den demonstrative undertrykkelse af oppositionsledere, som i øvrigt har fået tildelt Sakharovprisen af Parlamentet, er en åbenbar provokation mod vores institution. Parlamentet skal ikke kun reagere på den traditionelle måde med en passende beslutning, men skal iværksætte specifikke foranstaltninger for at irettesætte de belarussiske myndigheder og skal appellere til fru Ashton om på grundlag af artikel 33 i Lissabontraktaten at udnævne en særlig repræsentant, som skal overvåge krænkelserne af menneskerettigheder i Belarus.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Hr. formand, fru Georgieva! Det er særdeles godt, at vi taler om Belarus her i Parlamentet, men det er ikke nok at tale. I dag skal EU – og det er, hvad jeg forventer af Kommissionen – udforme en strategisk plan, som støtter den demokratiske opposition, civilsamfundet og ngo'erne samt den frie presse. Vi taler i dag om forhold som demokrati og menneskerettigheder, som er noget naturligt for os, og som Europa er baseret på. Det belarussiske samfund består primært af mennesker, der kun kan drømme om sådanne værdier. Vi forventer derfor, at Kommissionen udvikler en strategisk plan, som kan hjælpe civilsamfundet.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Efter disse indlæg kan jeg kun tilslutte mig den fordømmelse, som medlemmerne har givet udtryk for, af de krænkelser af menneskerettighederne i Belarus, der i dette specifikke tilfælde rammer et mindretal, det polske mindretal i landet. De rammer derfor EU, ikke kun fordi de rammer et mindretal, der har et nationalt referencepunkt i et EU-land, men også fordi vi taler om en alvorlig krænkelse af mindretalenes menneskerettigheder, og derfor skal vores holdning være præcis den samme, uanset om det er et polsk mindretal eller et andet mindretal.

Vi taler om en krænkelse af menneskerettighederne, der som sagt er universelle rettigheder, og derfor er dette ikke et spørgsmål, der udelukkende kræver en reaktion fra EU, fordi det i dette tilfælde vedrører et polsk mindretal. Vi skulle sige præcis det samme, hvis det drejede sig om et andet mindretal, fordi alle menneskerettigheder er udelelige og universelle.

At et regime begår fejl og krænker menneskerettighederne, bør efter min mening ikke resultere i en afstraffelse af dets borgere.

Vi mener derfor, det er vigtigt, at Belarus forbliver i det østlige partnerskab. Det, som kommissær Georgieva sagde til os om "mellemløselige kontakter", er vigtigt. Alt dette er vigtigt, og det er naturligvis lige så vigtigt, som mange af Dem har sagt, at vi konstant, klart og direkte formidler vores helt igennem kritiske og fordømmende holdning til krænkelserne af menneskerettighederne til de belarussiske myndigheder.

Dette er i øvrigt, hvad den højtstående repræsentant, fru Ashton, agter at gøre, idet hun overvåger situationen i tæt kontakt med formand Buzek, som i øjeblikket leder mødet. Hun vil også benytte lejligheden til at deltage i den kommende indsættelse af hr. Yanukovich i Kiev, hvor hr. Lukashenko angiveligt også vil deltage, med henblik på at løse dette problem, som også vil blive drøftet på de kommende møder i Rådet for udenrigsanliggender, fordi det er et meget alvorligt problem. Jeg er derfor glad for, at det straks har været muligt at drøfte det i Parlamentet i dag.

Kristalina Georgieva, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil først takke medlemmerne for forhandlingen i Parlamentet og dernæst komme med fire bemærkninger.

For det første er respekt for menneskerettighederne kategorisk en hjørnesten i EU's eksterne relationer, og det er det grundlag, som dialogen med ethvert land, herunder Belarus, baseres på.

For det andet nåede forværringen af demokratiet i Belarus for nylig et særdeles beklageligt lavpunkt, men den startede ikke i sidste uge. Forværringen startede i midten af 2009, og det fik i november 2009 EU's Ministerråd til at anmode Kommissionen om at udforme et forslag til "den fælles interimsplan" til støtte for de reformer, der skal gennemføres i Belarus. Kommissionens tjenestegrene har udarbejdet et udkast til denne fælles interimsplan for reformer. Den ligger nu hos den højtstående repræsentant, og den højtstående repræsentant vil helt sikkert med glæde inddrage de anbefalinger, der udformes af den undersøgelsesmission, som Parlamentet indleder i morgen.

For det tredje vil det være med denne seneste begivenhed i baghovedet, at den højtstående repræsentant vender tilbage til tjenestegrenene med feedback om denne fælles interimsplan med henblik på at færdiggøre den.

Og nu til min fjerde og sidste bemærkning. I anden halvdel af 1980'erne blev perestrojka indledt i den tidligere Sovjetunion, og det resulterede for første gang i manges liv – herunder mit – i en mulighed for at deltage i udvekslingsprogrammer for studerende og erhvervsfolk. I mit tilfælde bragte det mig til London School of Economics. Det ændrede mit arbejdsliv dramatisk. Det gjorde mig helt sikkert mere nyttig og anvendelig for mit eget land.

Det var med denne stærke tro på, at det er ved at åbne de demokratiske kanaler for lande under undertrykkende regimer, at vi som europæere kan hjælpe disse lande, at jeg understregede – og igen vil gentage – vigtigheden og nytten af mellemløselige kontakter, nytten af støtte til virksomheder, nytten – trods de store vanskeligheder, den meget beklagelige despekt for mindretal, som vi fordømmer – af fortsat dialog på en måde, som kan forøge chancerne for, at den belarussiske befolkning kan vælge vejen til en fri verden og have forbindelse til EU, og jeg vil gentage opfordringen til os om at bevare dette engagement.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted på det næste månedlige møde.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Belarus er en af de europæiske stater, hvor deltagelse i EU's østlige partnerskab markerer et vigtigt skridt fremad i udviklingen af bilaterale forhold og i forholdet mellem Belarus og hver enkelt medlemsstat i EU. Når dette partnerskab betragtes som et positivt instrument til at sikre forandring i Belarus, skal dette instrument også omhandle civilsamfundets rolle i dette land på grund af den vigtige rolle, som civilsamfundet spiller for gennemførelsen af retsstaten. Civilsamfundet sikrer navnlig gennemsigtigheden af partnerskabsinstrumentet og bidrager dermed til styrkelsen af samarbejdet mellem Belarus og EU. Civilsamfundet skal desuden garanteres deltagelse i alle centrale processer som en del af partnerskabet (platforme, udvalg osv.) samt offentlig kontrol af disse processer. Det belarussiske civilsamfund skal kunne deltage i udformningen af den offentlige dagsorden, der kan sikre socialt, økonomisk og demokratisk fremskridt i Belarus. Derfor skal hyppige møder mellem repræsentanter for civilsamfundet og regeringen tilskyndes.

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Den undertrykkelse, som aktivister fra det polske mindretal i Belarus for nylig har været udsat for, er en del af et meget bredere problem. De belarussiske myndigheder tolererer ingen uafhængighed. De ønsker og accepterer ikke idéen om et civilsamfund. Ethvert udtryk for uafhængighed betragtes som politisk opposition. Det er derfor ikke en intern konflikt i en ngo, og det er heller ikke en polsk-belarussisk konflikt. Det er i stedet et udtryk for den faste holdning hos de belarussiske myndigheder, som forsøger at forhindre liberalisering og demokratisering. Det er beklageligt, at der i Polen er politiske kræfter, som forsøger at udnytte situationen til at opnå deres egne specifikke mål, og som udnytter begivenhederne i Belarus til at anfægte den polske regerings politik. Politikere, der opfører sig på denne måde, indser slet ikke, at de handler præcis, som hr. Lukashenko forventer. Det er i hans interesse, at den offentlige mening polariseres og splittes i Polen og Europa. Afvisning af den polske og europæiske politik over for Belarus er et misbrug af friheden og er skadelig for effektiviteten af den fælles indsats for frihed og demokrati i Belarus.

19. Beijing +15 – FN's handlingsplan for ligestilling (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandlingen om:

– mundtlig forespørgsel til Rådet om Beijing +15 – FN-handlingsprogram for ligestilling mellem kvinder og mænd af Eva-Britt Svensson for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling (O-0006/2010 – B7-0007/2010); og

– mundtlig forespørgsel til Kommissionen om Beijing +15 – FN-handlingsprogram for ligestilling mellem kvinder og mænd af Eva-Britt Svensson for Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling (O-0007/2010 – B7-0008/2010).

Eva-Britt Svensson, spørger. – (SV) Hr. formand! Spørgsmålet om kvinders rettigheder står altid højt på min dagsorden, og det glæder mig derfor meget, når det også er fokus for vores forhandlinger her på plenarmødet som i dag. Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling har vedtaget en beslutning, der repræsenterer Parlamentets holdning til Beijinghandlingsprogrammet. Jeg vil gerne takke kollegerne i udvalget for det gode samarbejde.

Handlingsprogrammet, som blev vedtaget i 1995 i FN's regi, var et historisk vigtigt skridt. Det vedtagne handlingsprogram var det første globale dokument af sin art. Det omhandlede kvinders forhold og rettigheder fra et overordnet synspunkt. FN har en lang og stolt tradition på menneskerettighedsområdet og vedtog en erklæring så langt tilbage som i 1948.

Den universelle erklæring omfatter 30 artikler, og de citeres ofte. Denne erklæring anførte allerede – i artikel 2 – at alle har ret til alle rettighederne og frihedsrettighederne uden nogen form for skelnen, og køn nævnes udtrykkeligt. Inden for EU er der et klart grundlag for spørgsmålet om ligestilling mellem kvinder og mænd i både traktaterne og chartret om grundlæggende rettigheder.

Udvalget var enigt om betydningen af Beijinghandlingsprogrammet og behovet for at arbejde mere specifikt i EU med henblik på systematisk at overvåge udviklingen og sikre, at vi bevæger os mod øget ligestilling inden for alle områder. Det nye Europæiske Ligestillingsinstitut med base i Vilnius vil give os mulighed for at få hjælp til dette arbejde og vil kunne tilvejebringe undersøgelser, der viser, hvilke politiske foranstaltninger der er mest effektive, for der er mange områder, hvor vi ikke har den nødvendige information eller viden.

Jeg støtter forslaget om en europæisk beskyttelsesordre, som det spanske formandskab til min store glæde har fremsat. Beijinghandlingsprogrammet omhandler en række områder, der er utrolig vigtige, hvis vi skal gøre fremskridt. Disse er områder, som f.eks. fattigdom, der først og fremmest rammer kvinder, utilstrækkelig adgang til sundhedspleje, enhver form for vold mod kvinder og ulighed i økonomiske strukturer og i den økonomiske politik.

Som De er bekendt med, rejser en delegation på otte medlemmer af Parlamentet til New York for at repræsentere Parlamentet. Vi vil følge de drøftelser og forhandlinger, der gennemføres som et led i vurderingen af, hvor langt verden er kommet på 15 år med at opfylde handlingsprogrammets målsætninger. Vi tager den beslutning, som vi vedtager i morgen, med til New York, og det er vigtigt for os, at vi har den med.

Udvalget vedtog et punkt om, at seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder udgør en integreret del af dagsordenen for kvinders rettigheder, og at det er vigtigt at øge bestræbelserne på at forbedre kvinders reproduktive rettigheder og sundhed både i Europa og på globalt plan. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) har anmodet om en separat afstemning om dette punkt. Når medlemmer ønsker at

stemme separat om et punkt, er det, som vi alle ved, fordi det er et særlig vigtigt punkt, og derfor ønsker de ikke, at vi stemmer om det i en blok med resten af beslutningen.

Jeg er helt enig med PPE-Gruppen i, at punkt 9 er centralt. Jeg er dog bange for, at de vil nedstemme dette punkt, hvilket efter min mening ville være dybt beklageligt. Jeg er helt klar over, at medlemmerne af Parlamentet har forskellige synspunkter og værdier, og sådan skal det være. Det er derfor vi forhandler og drøfter. Denne ordlyd er dog et minimum, som bør kunne støttes af alle. Der er ikke forslået en anden formulering til erstatning for punkt 9. Det ville være særdeles uheldigt, hvis vi rejste til New York med en beslutning, der ikke en gang anfører minimum for dette grundlæggende emne, som trods alt er et særdeles centralt emne på globalt plan.

Jeg håber og tror, at alle kan acceptere teksten i dens nuværende ordlyd, fordi den kun anfører det, der er indlysende for os alle. I processen har vi også arbejdet tæt sammen med tusindvis af forskellige kvinder og kvinders dokumenter, hvilket har sikret dette dokument et unikt fundament.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand, fru Svensson! Mange tak for Deres forespørgsel. Et af de centrale og prioriterede nøglespørgsmål for det spanske formandskab er, som De ved, jo netop ligestilling mellem kønnene. Formandskabet har en række målsætninger, som giver udtryk for denne idé om ligestilling, hvad angår vigtigheden af direktivet om forbud mod forskelsbehandling, og også i forbindelse med noget, som De nævnte, nemlig bekæmpelse af kønsbestemt vold og vigtigheden af at have en ordre, der kan beskytte ofre for kønsbestemt vold.

I den henseende glæder det mig at se kommissær Reding her, som har ansvaret for at gennemføre alt vedrørende ligestilling mellem mænd og kvinder fra et retligt synspunkt. Jeg vil også begynde med at beklage, at den spanske ligestillingsminister ikke er her, da hun lige har deltaget i en afstemning i det spanske Senat om reformen af abortlovgivningen, som i øvrigt havde et godt udfald, da den lige er blevet vedtaget i eftermiddag af det spanske parlament.

Rådet har altid godkendt og stået bag EU og FN, hvad angår ligestilling mellem kønnene. Det svenske formandskab udformede Beijing +15-rapporten, som det spanske formandskab vil fremlægge på det 54. møde i FN's Kvindekommission, og det skal siges, at der stadig er meget at gøre her trods betydelige fremskridt på dette område.

I den henseende har formandskabet f.eks. fremhævet behovet for at forbedre dataene og bedre udnytte de indikatorer, vi har fastlagt i Beijinghandlingsprogrammet. Som De ved, har EU fastlagt 12 indikatorer for overvågning, vurdering og evaluering af den faktiske ligestilling mellem kvinder og mænd, selv om vi i nogle tilfælde stadig ikke har konkretiseret dem inden for f.eks. menneskerettigheder, medier og miljø.

Jeg vil gerne sige, at det spanske formandskab vil afholde et teknisk møde i maj for at drøfte kvinder, medierne og stereotyper i forbindelse med medierne, hvilket også falder inden for kommissær Redings område.

Til sidst vil jeg sige, at vi i øjeblikket, som alle ved, har et meget vigtigt problem, nemlig den økonomiske krise. Ud over de skader, den forvolder, kan den også være en hindring for styrket ligestilling mellem mænd og kvinder. Det er dog paradoksalt nok også en kendsgerning, at ligestilling mellem mænd og kvinder kan hjælpe os med at overvinde og bekæmpe krisen, nemlig gennem ligestilling og lige adgang til job for mænd og kvinder.

Jeg taler specifikt om EU 2020-strategien. EU's institutioner har tydeligt sagt, at de ønsker, at EU 2020-strategien skal have en ligestillingsdimension på tværs af strategien, så spørgsmålet om ligestilling mellem mænd og kvinder også er en del af strategien.

I sin betænkning sidste år anmodede Parlamentet Rådet og Kommissionen om at inkludere et kapitel om ligestillingsdimensionen i EU 2020-strategien. Rådet for beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerpolitik udtalte på sit møde den 30. november sidste år, det uformelle EPSCO-Råd, som netop er afholdt i Barcelona, også, at medlemsstaterne og Kommissionen i overensstemmelse med deres kompetencer skal arbejde for at sikre, at ligestillingsdimensionen konsolideres i EU 2020-strategien, og at alle relevante politiske områder inddrages. Jeg er derfor sikker på, at dette sammen med Kommissionens arbejdsprogram, et vigtigt arbejdsprogram, der altid har været et grundlæggende instrument bag denne strategi, vil sikre, at dette aspekt medtages i det dokument, som Kommissionen vil fremlægge den 3. marts om EU 2020-strategien (som er blevet nævnt af formand Van Rompuy og José Manuel Barroso, formand for Kommissionen).

Vi skal fortsætte arbejdet, vi skal skubbe ligestillingspolitikkerne fremad. Det handler ikke kun om retfærdighed, men også overensstemmelse med EU's ånd, så vi fortsat kan være et referencepunkt for verden, når det gælder ligestilling mellem mænd og kvinder.

Viviane Reding, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Det er en ære for mig, at min første tale under Parlamentets spørgetid er et svar på en forespørgsel vedrørende kvinder. Som kommissær for grundlæggende rettigheder mener jeg, at spørgsmålet om grundlæggende rettigheder i forbindelse med ligestilling mellem mænd og kvinder er et af de vigtigste og et af de ældste. Jeg mindes endvidere med stor bevægelse, hvordan jeg for mere end 15 år siden som ung luxembourgsk medlem af Parlamentet forberedte Beijinghandlingsprogrammet i Luxembourg. Nu er vi her i Parlamentet for at forberede opfølgningen af Beijinghandlingsprogrammet. Ringen er sluttet.

Jeg behøver ikke understrege det. Som De ved, er ligestilling mellem mænd og kvinder en af EU's grundlæggende værdier, og De kan regne med Kommissionens faste engagement på dette område.

I løbet af dette år vil jeg fremlægge Kommissionens nye strategi for ligestilling mellem mænd og kvinder, som vil blive en opfølgning af den eksisterende køreplan for ligestilling 2006-2010. Om få dage, når det 54. møde i FN's Kvindekommission indledes i FN, hvilket markerer 15-årsdagen for Beijing, udsender Parlamentet en meget vigtig delegation. Jeg vil også selv være til stede der sammen med formanden for Rådet, og dette vil være første gang. Vi vil begge tale på plenarmødet. Dette er efter min mening også et meget stærkt symbol.

Det vil desuden være en lejlighed til på internationalt plan at måle det fremskridt, der er opnået inden for de 12 indsatsområder, der blev udpeget i Beijing, men også til at se, hvilke uligheder der stadig findes, fordi der er stadig udfordringer, som skal mødes, selv om der har været succeser. Jeg må endvidere sige, at EU er og vil forblive en vigtig støtte for FN's arbejde i forbindelse med både den igangværende reform af de institutionelle mekanismer og etableringen af en enhed for ligestilling inden for FN.

EU repræsenterer udviklingsmæssigt også en indflydelsesrig støtte, herunder navnlig inden for rammerne af millenniumudviklingsmålene, som sikrer en vigtig plads til 50 % af borgerne, som bidrager til denne udvikling på globalt plan. Vi ved udmærket, at der ikke vil ske nogen udvikling uden kvinders bidrag. Derfor er ligestilling mellem mænd og kvinder en horisontal politik i Kommissionen, som føres ikke kun af kommissæren med ansvar for området, men også af andre kommissærer inden for deres egne ansvarsområder, nemlig inden for områder vedrørende EU's interne politikker og EU's eksterne politikker og navnlig inden for EU's samarbejds- og udviklingspolitikker.

Vi ved alle, at udformningen af Beijinghandlingsprogrammet repræsenterede et vigtigt skridt fremad. Efter vedtagelsen af handlingsprogrammet er integration af ligestillingsaspektet blevet almindelig i hele EU. Det var det signal, som blev udsendt i Beijing. Resultatet har i sandhed været bemærkelsesværdigt, eftersom ligestillingspolitik i alle vores medlemsstater ikke længere er begrænset til målrettede foranstaltninger, men nu integreres i alle relevante politikker.

Beijinghandlingsprogrammet har også sat os i stand til at følge det opnåede fremskridt inden for ligestilling ud fra indikatorer, som Rådet har fastlagt for de fleste indsatsområder. Der er 12 indsatsområder og ni indikatorer. Vi er meget stolte over resultaterne, men vi mangler stadig at fastlægge tre indikatorer, hvilket Rådet angiveligt har forpligtet sig til at gøre ved at vedtage konklusioner om at arbejde videre og udvikle disse manglende indikatorer.

15-årsdagen for Beijinghandlingsprogrammet. Det svenske formandskab har gjort status over det, der er blevet gjort i EU på ligestillingsområdet. Rådet har vedtaget en række konklusioner, og Parlamentet vil fremlægge disse dokumenter, som naturligvis også vil blive inddraget i de øvrige politikker, som EU udvikler.

Begge formænd har lige udtrykt deres holdning til EU 2020. Det er kun naturligt, at kvinder i dette system, som vil sætte nyt skub i Europa, vil spille en særlig rolle, navnlig på et tidspunkt med færre og færre mennesker i beskæftigelse. Vi har faktisk ikke længere noget valg: Vi har brug for kvinder for at opnå økonomisk udvikling. Det er ikke længere kun et spørgsmål om ligestilling mellem mænd og kvinder. Det er ene og alene et spørgsmål om økonomisk politik. Vi har derfor intet andet valg her. Vi har brug for kvinder, hvis vi ønsker, at Europa skal overvinde sine vanskeligheder, og disse nye indikatorer vil naturligvis hjælpe os på vej. Inden for Gruppen på Højt Plan har vi udviklet et arbejdsprogram, der vil sætte os i stand til at overvåge de eksisterende indikatorer og udvikle indikatorer, som endnu ikke er gennemført. I dette arbejde vil vi naturligvis få assistance fra Det Europæiske Ligestillingsinstitut, som fra næste uge – og dette er endnu et symbol, som tidsmæssigt falder sammen med afholdelsen af mødet i New York – vil blive etableret permanent i Vilnius.

Når jeg vender tilbage fra New York, vil jeg drøfte Kommissionens strategi for ligestilling med Dem. Vi vil gøre det sammen. Vi vil gøre det for 50 % af vores befolkning, for 50 % af borgerne, og det vil lykkes for os.

FORSÆDE: Pál SCHMITT

Næstformand

Christa Klauß, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Den internationale kvindekongress i næste uge i New York vil give os mulighed for at gøre hele verdenssamfundet opmærksom på spørgsmålet om ligestilling mellem mænd og kvinder. Ved at gøre det vil vi helt sikkert udsætte vores nuværende position med hensyn til det, vi har opnået, og det, vi stadig ønsker at opnå, for kritisk undersøgelse. Opfordringen til ligestilling, udvikling og fred på den internationale kvindekongress, som blev afholdt den 15. juni 1995 i Beijing, er stadig en konkret erklæring af vores mål i dag, også i Europa.

Vi er på vej, og målet er fast inden for sigte. Vi må dog indrømme, at vejen ikke er let. Der er trafikpropper, blokeringer og nogle gange endda ensrettede gader på ruten. Vi skal konstant omdefinere ruten, mens vi altid har målet i sigte. Der er et gammelt ordsprog, som siger, at alle veje fører til Rom. I søgningen efter den rigtige fælles vej opfordrer jeg derfor os alle til at finde flere ting, som er fælles for os.

Ligestillingspolitik kan og må ikke være genstand for afstemning og for smalle, gennemtvungne flertal. Min gruppe fritstiller medlemmerne i denne afstemning, og derfor ønsker vi en opdelt afstemning, fru Svensson! Ligestilling skal gøres til et begreb. Det kræver sensitivitet, og det kræver også overtalelsesevne. I sin beslutning har fru Svensson kradset i mange åbne sår. Der er stadig mange uløste problemer, som skal løses, og de er blevet nævnt: udryddelse af kønsstereotyper, lige løn for lige arbejde, fattigdom blandt kvinder, vold mod kvinder og det aldrende samfund, som navnlig rammer kvinder. For os er disse de absolutte nøglespørgsmål i denne beslutning, som vi vil tage fat på.

Rene hensigtserklæringer hjælper ikke meget. Alene listen over de mange resolutioner, strategier og pagter udgør to sider af fru Svenssons betænkning. Det er meget vigtigt for min gruppe, at både mænd og kvinder nævnes – på lige fod, så at sige – når vi taler om ligestilling, og vi håber, at vi som resultat af opfølgningen af Beijingkonferencen kan tage endnu et skridt hen imod øget ligestilling.

Zita Gurmai, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! I 2010 markerer vi 15-årsdagen for lanceringen af Beijinghandlingsprogrammet. Dette er et øjeblik til refleksion, hvor vi ikke kun skal evaluere det, vi har opnået indtil videre, men også overveje nye metoder til at opnå de mål, der blev fastlagt i 1995.

Begyndelsen var positiv: I 1995 blev der opnået global enighed om, at kvinder og mænd var lige i enhver henseende, herunder politisk, økonomisk, juridisk og socialt. Trods denne enighed er fortsættelsen mindre beroligende. Vi er stadig langt fra at opfylde mange af målene i Beijinghandlingsprogrammet. I mange lande har kvinder stadig ikke tilstrækkelige muligheder, og fattigdom har et kvindeligt ansigt.

Selv i det 21. århundrede, selv i udviklede lande, oplever vi endvidere igen debat om grundlæggende forhold, som sætter spørgsmålstejn ved allerede etablerede rettigheder, som f.eks. retten til seksuel og reproduktiv sundhed. Det glæder mig meget, at Parlamentet ikke følger sådanne tendenser, men tværtimod forpligter sig selv over for disse grundlæggende rettigheder. De politiske drøftelser og de konservative angreb mod menneskerettigheder er ikke desto mindre alarmerende, og de understreger tydeligt, at kampen for kvinders rettigheder langt fra er forbi.

Jeg mener ikke, at menneskerettigheder kan gøres til genstand for kompromis. Vi må ikke stille os tilfredse med den laveste fællesnævner. Når vi om få dage rejser til New York, skal vi derfor arbejde for at sikre, at alle kvinder får de samme rettigheder, og at disse rettigheder beskyttes. Jeg vil personligt gøre det under mottoet "Min krop, min ret", som vi skal formidle til alle kvinder i verden.

Antonyia Parvanova, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Når man ser tilbage på det, der er opnået siden vedtagelsen af erklæringen og handlingsprogrammet i Beijing for 15 år siden, kan man ikke afvise, at der stadig er meget at gøre. Vi er stadig langt væk fra Beijings strategiske målsætninger. Ulighed og kønsstereotype fordomme findes stadig i alle regioner i verden, herunder EU. Hvis vi vil opnå fremskridt for denne dagsorden, er det afgørende, at vi på nationalt og europæisk plan har pålidelige og sammenlignelige data vedrørende Beijingindikatorerne. Vi skal derefter også sikre, at disse indikatorer overvåges inden for rimelig tid med henblik på at opdatere vores EU's strategi for ligestilling i overensstemmelse hermed.

Her i Europa har vi stadig meget at tage fat på.

Lad os f.eks. tage situationen på arbejdsmarkedet. Vi skal udligne lønforskellen mellem mænd og kvinder, samtidig med at vi ser på forekomsten og repræsentationen af kvinder i lederstillinger i både offentlige og private organisationer.

Hvis vi ser nærmere på de social aspekter, fører uligheder og forskelsbehandling af kvinder oftest til udstødelse og fattigdom. Fattigdom er den største enkelte determinant for sundhed. Feminiseringen af fattigdom har en reel indvirkning på kvinders fysiske og mentale sundhed.

Mindretalskvinder oplever fattigdom, udstødelse og forskelsbehandling. Deres behov er generelt ukendte og oversete, og deres stemmer høres ikke. For romanikvinder er den forventede levetid ofte op til 10 år lavere end for flertallet. Børnedødeligheden er tre til fire gange større end blandt flertalsbefolkningen.

Forskelsbehandling, udstødelse og fattigdom skal også ses i lyset af befolkningsaldringen. Forskellene i forventet levetid mellem mænd og kvinder resulterer i øgede økonomiske og sociale vanskeligheder for enlige ældre kvinder. Dette er et nyt stigende og alvorligt fænomen, som skal undersøges nøje og behandles effektivt.

Endelig opfordrer jeg kommissæren til at udforme et direktiv om vold mod kvinder. Vi vil alle stå bag Dem.

Nicole Kiil-Nielsen, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Tilbage i 2006 anerkendte FN, at de svageste befolkninger og de fattigste befolkninger var hovedofrene for klimaændring. Faktum er, at kvinder udgør flertallet i begge kategorier.

I f.eks. Afrika syd for Sahara, hvor kvinder i forvejen forskelsbehandles med hensyn til adgang til og kontrol over jorden, reducerer den stigende knaphed på landbrugsjord som følge af tørke deres eksistensmuligheder endnu mere.

I henhold til en nylig rapport forventes det, at 1 mia. mennesker i 2050 vil være flygtet fra fjendtlige miljøer. Tabet af sikkerhed for disse klimamigranter, der tvinges til at flygte til midlertidige lejre, øger trusselsniveauet for kvinder.

Vi må dog indrømme, at ikke én eneste europæisk lovgivningstekst om miljøet i de seneste 15 år har omfattet kønsaspektet.

På vegne af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance opfordrer jeg derfor EU og dets medlemsstater til at integrere spørgsmålet om ligestilling mellem mænd og kvinder i alle konsekvensanalyser, lovgivningstekster og politikker vedrørende miljøet.

Marina Yannakoudakis, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det er knap 100 år siden, at alle kvinder fik stemmeret i Det Forenede Kongerige. Kampen for kvinders rettigheder er ikke et nyt fænomen, og jeg vil hylde alle kvindeorganisationer i verden, som stadig kæmper for ligestilling mellem mænd og kvinder.

Kvinder ønsker at kunne træffe uafhængige valg om deres karriere eller familieliv, herunder om de vil arbejde i traditionelle mandefag eller på lige fod passe børn og arbejde i hjemmet. Det, vi virkelig skal gøre, er at styrke kvinders position. Vi tror som konservative på valgfrihed og med valgfrihed fleksibilitet for kvinder og efterfølgende ligestilling.

Giver vi ubevidst kvinder færre beskæftigelsesmuligheder ved at kræve, at virksomheder tilbyder rettigheder, som de ikke kan sikre i dagens økonomiske klima? Får vi ligeledes kvinderne til ikke at blive hjemme hos børnene, fordi vi som samfund vægter dette mindre end arbejdsmarkedet?

Kommissæren sagde med rette, at vi har brug for at få kvinderne ud af recessionen og tilbage i arbejde. Jeg siger også, at vi skal sikre arbejdspladserne i små virksomheder, og at det vil hjælpe os med at nå dette mål. Gennem overdreven lovgivning bringer vi de små virksomheder i fare, hvilket igen begrænser selve den valgfrihed, som vi kæmper for at give kvinderne, og dermed den ligestilling, de fortjener.

Mara Bizzotto, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I det svenske formandskabs rapport om Beijing omtales situationen for ikkevestlige kvinder i Europa overhovedet ikke. Enten findes problemet derfor ikke, eller også ønsker vi ikke at se det. Situationen for muslimske kvinder i verden i dag, herunder i Europa, er dog tragisk.

Hvis vestlig feminismen gennemgår en identitetskrise, skyldes det, at den populære kulturelle mangfoldighed har fået mange af os til at undgå at tage fat på disse problemer, som er kernen i de kampe, som så mange muslimske kvinder i Europa og resten af verden oplever.

Lad os efterlade kulturel mangfoldighed og politisk korrekthed der, hvor vi fandt dem, og lad os vokse med den nye udfordring: Europæiske mænd og kvinder skal nu, ikke senere, støtte muslimske kvinder i Europa i deres kamp for frigørelse og dermed også hjælpe de bevægelser i verden, der taler imod islamisk fundamentalisme.

Er vi villige til at kæmpe for at sikre, at kvinder i Europa kan slippe for symbolet for åndelig død, dvs. burkhaen? Er vi parate til at drøfte de stadig ringere forhold for kvinder i de muslimske samfund i Europa?

Hvis disse problemer drøftes i stedet for at blive fortiet, så vil vi få styrke til at støtte frigørelsen af kvinder i verden fra islamisk undertrykkelse.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Hr. formand! 15 år efter vedtagelsen af Beijinghandlingsprogrammet kan og bør vi naturligvis tale om mange ting. Jeg vil dog hellere tale om det, der er vores opgave. Vi har én opgave, vi skal løse, og det er lovgivning. Mange ting er sket i løbet af disse 15 år både i medlemsstaterne og på EU-plan. Der er taget store skridt, navnlig som følge af vedtagelsen af lovgivning mod forskelsbehandling. Dette var et væsentligt skridt fremad med hensyn til at sikre lige muligheder. Vi kan dog ikke være tilfredse med fællesskabslovgivningen eller ofte end ikke medlemsstaternes lovgivning, da vi ofte oplever, hvor ineffektive disse bestemmelser stadig er. Ofte ændres situationen kun ganske lidt, når lovene er trådt i kraft. Vi kan f.eks. nævne lønforskellen mellem kvinder og mænd. I mere end 30 år har forskelsbehandling af mænd og kvinder været forbudt i henhold til loven, men alligevel har disse forskelle næsten ikke ændret sig i de sidste 10 år og har til tider endda haft en opadgående tendens.

Adgang til disse rettigheder er et særligt problem, da adgang til klage ofte er en særdeles dyr og kompliceret affære. De myndigheder, der har ansvaret for håndhævelse af ligestilling, og som overvåger lovgivningen mod forskelsbehandling i medlemsstaterne, har generelt for få ressourcer, og som følge af manglen på ressourcer er deres kompetence ofte begrænset til udlevering af information og rådgivning. I år vil vi forhåbentlig også få mulighed for at undersøge effektiviteten af de love, vi formulerer og vedtager her. Det er indlysende, at ikke alt kan løses gennem lovgivning. Det er vanskeligt at ændre stereotyper, og alligevel skal vi anerkende, at effektiviteten af vores love står og falder med, om dette lykkes for os. En enkelt sætning som afslutning: Fra tid til anden er det bestemt umagen værd at se tilbage på den vej, vi har tilbagelagt, men vi skal også klart se, hvor vi er på vej hen. Vi nærer store forhåbninger til den omformulerede EU 2020-strategi og til omformuleringen af strategien for ligestilling.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Hr. formand! Det var en stor fornøjelse at lytte til Dem. De har sendt os et positivt budskab og bekræftet Deres vilje til at handle. Der skal bestemt ske meget, fordi vi i dag – 15 år efter Beijing – kan se, at resultaterne desværre stadig er af meget begrænset betydning. Det er ikke kun ansigtet på fattigdommen, der stadig er kvindeligt, men også ansigtet på analfabetisme, arbejdsløshed og lave lønninger. Forskelsbehandling i adgang til uddannelse og sundhedspleje forekommer stadig. Kvinder er hovedofrene for menneskehandel og fysisk, seksuel og psykisk vold. Kvinder er underrepræsenterede i politik og i selskabsbestyrelser, eller de er sagt på en anden måde udelukket fra de politiske og økonomiske beslutningsprocesser.

Vi ved også, at diagnosen skal være pålidelig og baseret på sammenlignelige statistiske data opdelt efter køn, hvis ligestillingspolitikkerne skal være tilstrækkelige og effektive. Det er, hvad vi har behov for, hvis vi skal kunne stille den korrekte diagnose og derefter gennemføre de korrekte foranstaltninger.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at jeg ikke kom til Parlamentet for at hylde den helt nye lov om abort i Spanien.

Det, som jeg bekymrer mig om, er menneskeliv, og jeg er særlig bekymret for de kvinder – som jeg er her for at forsvare – hvis liv er i fare som følge af kønsbestemt vold, og jeg er her for at tilbyde dem et rum, hvori de kan leve frit og trygt.

I sin beslutning af 2. februar 2006 anbefalede Parlamentet, at medlemsstaterne indførte nultolerance over for enhver form for vold mod kvinder, og at de indførte de nødvendige foranstaltninger med henblik på at yde bedre beskyttelse til ofrene.

Stockholmprogrammet, som blev vedtaget i Parlamentet, skabte et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed for alle europæiske borgere, og bekæmpelse af kønsbaseret vold blev anført som en prioritet i dette program. Dette afspejles i min anmodning til det spanske formandskab om at fremme en europæisk beskyttelsesordre for ofre for kønsbestemt vold under dets mandat med det formål at sikre, at ofre for disse forbrydelser nyder samme beskyttelsesniveau i alle medlemsstaterne.

I et Europa uden grænser skal kampen mod kønsbestemt vold også være uden grænser, og medlemsstaterne skal arbejde hårdt for at harmonisere deres lovgivning, så kampen mod mishandling af kvinder overvinder de lovgivningsmæssige hindringer, der ligger i vejen, og så vi endelig kan beskytte kvindernes og deres børns liv, i det mindste i EU.

Jeg anmoder derfor Kommissionen og Rådet om at gøre alt, hvad der er nødvendigt, og alt, hvad de kan, for at arbejde videre med den europæiske beskyttelsesordre for ofre, som er et meget effektivt instrument til at sikre, at alle, der ikke respekterer kvinders værdighed og deres ret til at leve frit og trygt, ikke går ustraffet.

Iratxe García Pérez (S&D). – (ES) Hr. formand! ... *(begyndelsen af talen er ikke tilgængelig af tekniske årsager)* ... 30 000 kvinder forenede deres stemmer, idéer og planer for at opnå et mere retfærdigt og lige samfund. De kom fra forskellige steder, fra en lang række ideologier og kulturer, men de var forenet i målet om at kæmpe for anerkendelsen af retten til ligestilling og retfærdighed, for den sociale og politiske beskyttelse af kvinder, for delingen af ansvaret og for retten til seksuel og reproduktiv sundhed.

I dag er disse mål mere aktuelle end nogensinde før, og der er derfor stadig lang vej igen. Denne beslutning rejser derfor grundlæggende spørgsmål, f.eks. behovet for, at Kommissionen udvikler en strategi for overvågning af arbejdet, solide forbindelser til Beijinghandlingsprogrammet og fremme af politikker for ligestilling mellem kønnene for ikke at glemme ligestillingsperspektivet i lovgivningsprocesserne.

Det er vigtigt, at vi ikke glemmer, at Europa i dag kan være referencepunkt for resten af verden, hvad angår ligestillingspolitikker, men i vores arbejde og indsats skal vi også være opmærksomme på alle de kvinder uden for Europa, der ikke har nogen grundlæggende rettigheder overhovedet.

For dem og for kvinderne i Europa skal vi arbejde hårdt.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne lykønske fru Svensson med udarbejdelsen af denne beslutning om FN-handlingsprogrammet for ligestilling mellem kvinder og mænd.

I dag er der på mange områder stadig ingen ligestilling mellem mænd og kvinder. Jeg tænker her på beskæftigelsesområdet, hvor lønforskellen er himmelråbende, og hvor det stadig er vanskeligt at forene familie- og arbejdsliv. Jeg kunne nævne mange andre tilfælde.

Trods indsatsen for at bekæmpe uligheden mellem mænd og kvinder er ingen af målene i Beijing +15-handlingsprogrammet blevet opfyldt fuldt ud. Det er ikke et spørgsmål om for altid at omdefinere vores mål her, da vi kender dem udmærket. I stedet skal vi genoverveje de foranstaltninger, vi iværksætter for at opfylde dem.

Det er efter min mening afgørende, at EU tydeligt udformer sin strategi inden for rammerne af FN's handlingsprogram og fokuserer på tre hovedområder. Vores strategi skal omhandle indsatsen på kort, mellemlang og lang sigt.

På kort sigt skal der gennemføres en detaljeret undersøgelse af alle følsomme områder inden for rammerne af den økonomiske og finansielle krise. Det handler om at definere præcise indikatorer, som vi kan bruge til at evaluere og måle indvirkningen af krisen på kvinders beskæftigelse og økonomiske situation. Disse indikatorer skal fokusere på økonomiske, sociale og miljømæssige aspekter.

På mellemlang sigt handler det om regelmæssig overvågning og opdatering af de tilgængelige statistiske data på nationalt plan. Derfor skal der gennemføres en regelmæssig revision af den serie af indikatorer, der allerede er udviklet inden for rammerne af Beijinghandlingsprogrammet, ud fra relevansen af den politiske, økonomiske og social kontekst. Hvis vi tager disse to aspekter i betragtning, vil vi opnå den overensstemmelse, der er behov for på europæisk plan, hvis vi skal opfylde vores fælles mål.

Endelig skal vi på lang sigt sikre, at ligestillingspolitikker integreres, men også stimulere udvekslingen af god praksis mellem medlemsstaterne og naturligvis sikre, at Kommissionens køreplan matcher det opnåede fremskridt.

Ved at indføre denne struktur på tre niveauer vil vi markant forbedre vores chancer for endelig at opfylde vores hovedmål.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Beijing +15 står i år over for en finansiell, økonomisk og beskæftigelsesmæssig krise, der har en negativ indvirkning på leve- og

arbejdsvilkårene for millioner af kvinder i hele Europa og resten af verden, men som kan repræsentere en mulighed for at revidere udviklingsmodellerne, organiseringen af arbejdsmarkedet og socialpolitikkerne.

I indsatsen for at styrke Beijing +15-målsætningerne skal EU på kvindernes vegne prioritere de politikker, der skal sikre adgang til miljøressourcer og kredit, herunder via mikrofinans, balancen mellem familie- og arbejdsliv, herunder ved at vedtage direktivet om forældreorlov, uddannelsespolitikker og incitamenter til virksomheder, der ansætter unge og kvinder, og kampen mod menneskehandel via et nyt direktiv, som forhåbentlig baseres på den beslutning, der blev vedtaget på det sidste møde i Strasbourg.

Vi skal frem for alt støtte udviklingssamarbejdet med henblik på at styrke kvinderne i de fattigste lande, herunder især de afrikanske lande, så vi opbygger en mulig europæisk-afrikansk alliance med kvinderne.

Det ville være godt – og her henvender jeg mig navnlig til kommissæren og formanden – hvis den europæiske delegation i New York promoverede og opnåede støtte til kampagnen for at få Nobels fredspris tildelt til kvinderne i Afrika, som symbolsk skulle repræsenteres af lederne af sammenslutninger, som er aktive i de lande, der er værst ramt af konflikter og fattigdom.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Hr. formand! I dag drøfter vi ligestilling mellem mænd og kvinder, 15 år efter den fjerde internationale kvindekonference, som blev afholdt i Beijing, og vi fejrer også det europæiske år for bekæmpelsen af fattigdom og social udstødelse.

Jeg vil gerne kæde de to sammen, da det er en kendsgerning, at kvinder stadig er de primære ofre for jobusikkerhed. I Frankrig repræsenterer de f.eks. 80 % af arbejdstagerne på deltid med usikre og dårligt betalte job. 80 % af kvinderne tjener også mindre end minimumslønnen. Det betyder, at de i sidste ende kun får en pension, der er på grænsen af den sociale mindsteindkomst. Dertil skal føjes den kendsgerning, at den gennemsnitlige lønforskel mellem kvinder og mænd stadig er meget høj.

Ligestilling findes derfor i høj grad kun i teorien, og kvinder, som desuden stadig bærer en stor del af det familiemæssige ansvar, er nogle gange nødt til at have flere job for forskellige arbejdsgivere, og alligevel tjener de mindre end mændene.

Derfor skal vi indføre offentlige politikker, der er specifikt målrettet mod disse uligheder, både på arbejdsmarkedet og i hjemmet, og sociale sikringsordninger, der aktivt opfylder kvindernes behov. Uden sådanne foranstaltninger vil opfyldelsen af Beijingmålene forblive utopi.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Hr. formand! Princippet om ligestilling mellem mænd og kvinder er meget vigtigt for EU i indsatsen for at opfylde målene om vækst, beskæftigelse og social samhørighed. EU har gjort enormt fremskridt med hensyn til gennemførelsen af Beijinghandlingsprogrammet, men vi kan ikke stille os helt tilfredse med den nuværende situation. Betænkningen om gennemførelsen af Beijinghandlingsprogrammet har vist, at de mål, der er fastsat i handlingsprogrammet, endnu ikke er opfyldt i EU. Det er særdeles vigtigt, at Beijingindikatorerne bruges til at udvikle ligestillingsperspektivet i nationale reformprogrammer og i nationale rapporter om social sikring og social integration. Der mangler stadig tilstrækkelig pålidelige data både på nationalt plan og EU-plan, der fastlægger de social indikatorer, herunder kvinders fattigdom, vold mod kvinder og institutionelle mekanismer. Én af opgaverne for Det Europæiske Ligestillingsinstitut er at håndtere sammenlignelige data. De mål, der er fastlagt i instituttets arbejdsprogram, skal navnlig hjælpe med at gennemføre de indikatorer, der blev defineret i Beijing. Jeg er overbevist om, at det i en tid med økonomisk recession er afgørende, at vi styrker de institutionelle mekanismer for ligestilling mellem mænd og kvinder.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg takker mine kolleger for deres bidrag til denne forhandling.

Jeg talte for nylig til en højniveaugruppe af tjenestemænd, kvinder, der havde nået det højeste niveau inden for deres job, og de var bekymrede over, hvordan de kunne gøre yderligere fremskridt. Jeg vil vende denne forhandling lidt på hovedet, fordi vi efter min mening bruger for meget tid på at forsøge at skubbe kvinder ud i erhverv og ikke ser på, hvorfor der er erhverv, som mænd ikke involverer sig i. Hovedårsagen er, at de ikke er tilstrækkelig vellønnede, og det vil jeg sige ganske grundlæggende. Vi giver ikke mennesker høj nok løn for at gøre rent, det arbejde, som ingen ønsker at udføre. Hvis vi så på, hvordan vi fordeler lønnen inden

for sådanne erhverv, ville vi måske opnå ligestilling på det niveau og i den anden ende. Vi skal efter min mening tage fat på disse spørgsmål, hvis vi skal opnå reel ligestilling mellem mænd og kvinder.

Det spanske formandskab har f.eks. stort fokus på kvinders rolle inden for landbruget. Igen kan de spille en enorm rolle, men det anerkendes ikke og indgår bestemt ikke i overvejelserne, og igen er det et vigtigt aspekt af vores kommende reformer af landbrugspolitikken.

Der er to andre problemstillinger, jeg vil nævne. Mange kvinder bidrager til denne forhandling, men vi skal være ærlige med hensyn til, hvor mange af os der har mindreårige børn. Kunne vi være her, hvis vi havde det? Ja, men kun, fordi vi tjener mange flere penge end andre mennesker, der ikke kan følge med.

Endelig skal vi anerkende kvinderne i Iran. I går hørte vi fra dem, og Parlamentet og denne forhandling bør efter min mening anerkende deres kamp og ønske dem alt godt.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! Lige muligheder til mænd og kvinder er et grundlæggende princip i EU, som er nedfældet i Fællesskabets lovgivning. I 2009 udgjorde kvinderne 24 % af medlemmerne af de nationale parlamenter, 26 % af medlemmerne af de nationale regeringer og 33 % af de administrerende direktører i europæiske virksomheder samt 18 % af professorerne ved de europæiske offentlige universiteter. Jeg vil også nævne, at 81,3 % af de unge kvinder har afsluttet en uddannelse på mindst gymnasialt niveau, mens 59 % af universitetskandidaterne i EU er kvinder.

EU's strategi for vækst og beskæftigelse har til formål at sikre, at beskæftigelsesprocenten for kvinder når op på 60 % i 2010. Risikoen for fattigdom blandt kvinder skyldes dog primært situationen for enlige mødre. Det er vigtigt, at vi garanterer kvinder lige muligheder for udvikling og planlægning af deres karriere samt betingelser, der støtter balancen mellem deres personlige, professionelle og familiemæssige liv. På det punkt vil jeg understrege vigtigheden af børnepasningsordninger. Vi søger at sikre, at 30 % af alle børn under tre år kan tilmeldes og nyde godt af børnepasningsordninger for børn i denne aldersgruppe.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Nu hvor vi nærmer os 100-årsjubilæet for kvindernes internationale kampdag og 15-årsdagen for vedtagelsen af Beijinghandlingsprogrammet, kan vi se, at der stadig er alvorlige problemer i kvinders liv, da de er ofre for usikker beskæftigelse, arbejdsløshed, voksende ulighed, kapitalismens krise og vold i samfundet, på arbejdspladsen og i familien. Fattigdom har et kvindeligt ansigt, også her i EU, hvor kvinder udgør flertallet af de 85 mio. mennesker, som lever i fattigdom. Vi støtter derfor ikke blot den beslutning, der er godkendt i Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling, men håber også, at den vil blive godkendt af flertallet i Parlamentet, herunder det punkt, der understreger, at seksuel og reproduktiv sundhed og rettigheder udgør en integreret del af dagsordenen for kvinders rettigheder, og at det er vigtigt at øge bestræbelserne på at forbedre kvinders reproduktive rettigheder og sundhed både i Europa og på globalt plan.

Det er på tide, at vi sætter en stopper for ulighed og stereotype fordomme og prioriterer fremme af lige rettigheder for kvinder og frem med hensyn til socialt fremskridt.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Hr. formand! Et af indsatsområderne i Beijinghandlingsprogrammet fra 1995 omhandler bekæmpelse af vold mod kvinder. 15 år efter denne historiske FN-konference er resultatet af vurderingen af indsatsen for at forbedre situationen for verdens kvinder skuffende. Adskillige programmer, som er blevet vedtaget gennem årene, er desværre langt fra blevet til virkelighed – for ikke at nævne milleniumudviklingsmålene, som omfatter fremme af ligestilling mellem mænd og kvinder. Vold i hjemmet, brug af voldtægt som et våben i krig, omskæring, tvangsægteskab, menneskehandel og sexslaveri er stadig mareridt, der ødelægger tilværelsen for millioner af kvinder i hele verden.

Vi kan ikke tale om succes, medmindre EU involverer sig mere intenst i dette område. Vi har brug for en omfattende strategi for at håndtere fattigdom, mangel på uddannelse og information, straffrihed, væbnede konflikter og menneskehandel med henblik på prostitution. Det er vigtigt, at vi ikke glemmer, at vold mod kvinder – inden den bliver til ondskab – ofte udløses af en serie af faktorer, som vi skal bekæmpe med en mere forenet og fast indsats.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Der løber en rød tråd gennem Beijinghandlingsprogrammet, nemlig ikke-diskrimination. Det er en god ting. Kvinder må ikke sættes i en ringere situation end mænd uden en god og reel grund.

Jeg mener dog ikke, at kønskvotering – såkaldt "positiv" diskriminering – er en fornuftig løsning på dette. Kompetencer må være nøglekriteriet, ikke køn. Jeg afviser derfor kraftigt kønskvoteringen ved udnævnelsen

af Kommissionen. I stedet for at bekymre os over kvoter burde vi i virkeligheden fokusere på de kvinder, der undertrykkes og forskelsbehandles.

I Europa tillader vi, at muslimske kvinder lever i en slags parallelsamfund, hvor vold mod kvinder og andre former for undertrykkelse er en del af dagligdagen. Vi tillader, at muslimske kvinder i Europa ikke har frihed til at træffe beslutninger inden for mange områder af deres tilværelse. Det starter med deres klædedragt, fortsætter via uddannelse til deres valg af karriere og deres valg af ægtemand. Kvinderettighedsforkæmpere fra islamiske lande kommer til os i håb om, at vi kan gøre noget ved det her. Hvor er vores Europa af menneskerettigheder, når vi har brug for det?

Vi skal efter min mening standse disse kunstige drøftelser om kvoter og i stedet arbejde for at bekæmpe den massive diskrimination, der finder sted hver dag i Europa forklædt som religionsfrihed – dette hører i sandhed ikke hjemme i vores oplyste og værdibaserede samfund.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hr. formand! Hvis det ikke havde været for den forrige taler, Dem og ministeren, ville vi have været en kvindeggruppe, der diskuterede, hvordan vi kan forbedre ligestillingen mellem mænd og kvinder. Dette er uden tvivl et af de vigtigste problemer i det moderne samfund, og jeg er enig med fru Svensson i, at der er et grundlæggende behov for at koordinere aktiviteterne på alle disse niveauer.

Ud over det faktiske problem med fortsat manglende ligestilling mellem mænd og kvinder er der også på europæisk plan en mangel på en kønsdifferentieret opdeling af høj kvalitet af de aftale indikatorer, f.eks. inden for kvinders fattigdom, vold mod kvinder og kvinders menneskerettigheder. Kommissionen skal derfor give Eurostat til opgave at udvikle sammenhænge, der kan koordinere indsamlingen af sammenlignelige data eller data fra medlemsstaterne, samtidig med at Kommissionen lægger pres på medlemsstaterne, så de samarbejder aktivt med Eurostat.

Trods dette er EU stadig førende i verden, når det gælder ligestilling mellem mænd og kvinder, og vi skal efter min mening dele de eksempler på god praksis, som vi allerede har i EU, med resten af verden. I næste forhandlingsrunde bør vi også tale om de gode ting, som vi har opnået. Når vi om fem år fejrer 20-årsdagen for Beijing, tror jeg, at vi endelig kan fejre større fremskridt i bekæmpelsen af den manglende ligestilling mellem mænd og kvinder i hele verden.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand! Ligestilling mellem mænd og kvinder er et grundlæggende princip i EU. Dette princip er nedfældet i traktaterne og på websteder og citeres gladelig ofte og mange steder. Det er derfor berettiget at spørge, hvorfor vi altid taler om det. Svaret er ganske simpelt: fordi ligestilling ikke er indført på mange områder. Jeg glæder mig til den dag, hvor vi ikke længere skal tale om dette, og hvor princippet om ligestilling mellem mænd og kvinder endelig er blevet opnået på det sociale område.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hr. formand! Jeg er enig i alle de bemærkninger, vi har hørt, alle undtagen hr. Obermayrs bemærkning, som jeg kun er delvis enig i.

Jeg må sige, at disse bemærkninger fra de kvindelige medlemmer er et udtryk for en ny fase, der indledes i EU, også inden for ligestilling mellem mænd og kvinder.

Ligestilling mellem mænd og kvinder gavner ikke kun kvinder. Den gavner også mænd. Ligestilling mellem mænd og kvinder er en grundlæggende forudsætning for sameksistens. Jeg troede derfor, at både mænd og kvinder ville tale her i dag, fordi den gavner os alle, ikke kun kvinderne, og jeg mener, at EU har forpligtet sig til ligestilling mellem mænd og kvinder på en meget intelligent måde.

Det har EU gjort i EU-traktatens artikel 2, som for første gang nævner princippet om ligestilling mellem mænd og kvinder i primær lovgivning, i EU-traktatens artikel 3 og i artikel 8 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som anfører, at alle EU's politikker skal være baseret på princippet om ligestilling mellem mænd og kvinder. Det betyder alle politikkerne. Traktaterne placerer med andre ord princippet om ligestilling mellem mænd og kvinder i hjertet af de europæiske politikker, og det er blevet et kerneprincip på EU's politiske dagsorden. Det, som vi skal gøre, er at omsætte dette mandat, som EU-traktaten har givet os, til praksis.

Det er, hvad det spanske formandskab ønsker at gøre, og hvad Rådet ønsker at gøre, og vi er overbeviste om, at vi vil kunne samarbejde med Kommissionen.

Så sent som i går afholdt vi et møde med Kommissionen i Madrid. Kommissær Reding deltog, og vi er sikre på, at Kommissionen vil samarbejde tæt med henblik på at virkeliggøre vores ambitioner vedrørende ligestilling mellem mænd og kvinder under dette formandskab.

Allerførst – blot for at nævne noget nærtforestående – er den 8. marts en vigtig dag, fordi det er kvindernes internationale kampdag, hvor Parlamentet vil drøfte kvindechartret. Samme dag vil Rådet for beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerpolitik også drøfte idéen om ligestilling i sammenhæng med social samhørighed, som er et andet af EU's principper, ligestilling mellem mænd og kvinder i sammenhæng med social samhørighed og udryddelse af vold.

Det emne, der blev nævnt oftest af talerne, var nok behovet for at udrydde kønsbestemt vold, som er den største skamplet på vores samfund, det værste i vores samfund, nemlig vold mod kvinder.

Jeg er sikker på, at beskyttelsesordren mod kønsbestemt vold vil være et af resultaterne, fordi vi må se det, der sker i de kommende måneder som resultater. Endnu en gang vil jeg sige, at vi regner med Kommissionens og Parlamentets samarbejde på dette område.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Ligestillingsdirektiverne blev første gang gennemført i 1970'erne, og siden har mange direktiver ikke kun ændret lovene i medlemsstaterne – der var ingen love i medlemsstaterne på daværende tidspunkt – men har også skabt lovene i medlemsstaterne, lovene om ligestilling mellem mænd og kvinder på alle niveauer i samfundet. Alligevel, og det har De helt ret i, har vi gode love, men praksis følger ikke efter. Det første, vi skal gøre, er efter min mening ikke at vedtage nye love, men at sørge for, at lovene rent faktisk gennemføres i samfundet.

Jeg drømmer om en dag, hvor vi kan have en forhandling i Parlamentet, hvor 50 % af talerne er mænd, og 50 % er kvinder. Jeg drømmer om en dag, hvor vi ikke længere har brug for kvindernes internationale kampdag, fordi der ikke længere er noget problem. Det er dejligt at drømme, men virkeligheden er her, og vi skal taget fat på tingene. Derfor er jeg meget taknemmelig over for det spanske formandskab, som har sat kvindespørgsmålet øverst på listen over prioriterede områder.

Jeg er sammen med mine kolleger i Kommissionen meget opsat på at få ligestillingsaspektet inkluderet i alle de politikker, som vi fremlægger. Sammen med min kollega, hr. Andor, som er ansvarlig for beskæftigelsen, vil jeg sikre, at dette udmøntes i praksis i 2020-programmet.

Med hensyn til de øvrige elementer vil jeg, som jeg allerede har sagt, arbejde sammen med Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling om den nye strategi for ligestilling, hvor spørgsmål, som f.eks. lønforskel mellem mænd og kvinder og kvinders deltagelse i beslutningsprocessen, vil stå højt på dagsordenen, fordi de er reelle strukturelle problemer, som vi skal løse. Men der er også samfundsmæssige spørgsmål, der går meget dybt, og som vi skal håndtere med hjælp fra kvindeorganisationer, med hjælp fra medlemsstaternes ministre, med hjælp fra de nationale love og med hjælp fra de europæiske love, og der er naturligvis også det frygtelige problem med vold mod kvinder. Det vil stå først i det arbejde, som vi skal lede.

Jeg mener dog, mine damer, at vi skal være stolte, når Parlamentets delegation rejser til New York for at fejre 15-årsdagen for Beijinghandlingsprogrammet, fordi vi har opnået meget, hvis vi ser tilbage på resultaterne gennem de sidste 15 år. Vi er måske ikke nået helt frem til det sted, vores drømme fører os til, men vi har opnået meget, og gennem denne erfaring kan vi i høj grad hjælpe kvinder på andre kontinenter. Det vil blive emnet på mødet i New York. Det vil ikke kun omhandle det, som europæiske kvinder gør, men også hvad europæiske kvinder og europæiske politikker, udviklingspolitikkerne, kan gøre for kvinder på andre kontinenter.

I den henseende mener jeg også, at chartret om grundlæggende rettigheder, som er en smuk tekst, der bør læses af alle børn i de europæiske skoler, og som bør studeres af alle studerende på vores universiteter, fastlægger det helt rigtige: Der er ingen forskel mellem mænd og kvinder. De er lige, og det er vores ansvar at råbe op, når denne grundlæggende forudsætning ikke omsættes til praksis i gennemførelsen af lovgivning i medlemsstaterne. Det er ikke kun her, vi skal råbe op. Vi skal også råbe op i medlemsstaterne og påpege de problemer, der opstår, og som ikke løses, og vi må ikke tie, før end problemet er løst.

Jeg har en opfordring til alle mænd i Parlamentet. Slut Deres stemmer til kvindernes stemmer.

Formanden. – Som afslutning på forhandlingen har jeg modtaget et beslutningsforslag⁽³⁾, jf. forretningsordenens artikel 115, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 11.30.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) FN har indført den internationale dag for afskaffelse af vold mod kvinder, som hele verden fejrer den 25. november hvert år. Dette fænomen er meget udbredt, idet 45 % af alle kvinder i Europa udsættes for forskellige former for vold. På globalt plan er én ud af tre kvinder blevet slået, voldtaget eller misbrugt på anden måde. Dette fænomen ses ikke kun i form af vold i familien mod kvinder og piger, men også gennem udnyttelse, seksuel vold, menneskehandel, æresforbrydelser, skadelige sædvaner, som f.eks. afbrænding af brude eller tidlige ægteskaber, og andre former for vold mod kvinders kroppe, sind og værdighed. I de fleste tilfælde er aggressoren kvindens mand eller partner eller et bekendtskab. Vold mod kvinder er efter min mening en af de værste krænkelse af menneskerettighederne. Den er så meget desto mere alvorlig, fordi den findes på alle kontinenter og i alle lande og kulturer – uanset niveauet af økonomisk udvikling. Forbryderne bag disse handlinger skal straffes hårdt. I tilfælde af omfattende forbrydelser skal Den Internationale Straffedomstol spille en rolle og sikre en tæt sammenhæng med de nationale domstoles afgørelser.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) 15-årsdagen for den berømte verdenskonference om lige rettigheder for kvinder, som blev afholdt af FN i Beijing, nærmer sig. I løbet af disse 15 år er det lykkedes for de 189 lande, der har undertegnet FN-handlingsprogrammet for ligestilling mellem kvinder og mænd, at opnå et vist fremskridt inden for alle de 12 indsatsområder, der er defineret i dokumentet. De fleste af de identificerede problemer er dog stadig aktuelle i dag, navnlig problemet med vold i hjemmet mod kvinder og inddragelsen af kvinder i væbnede konflikter. Det er ikke nødvendigt at fremlægge disse emner i Parlamentet – vi drøfter dem under forhandlinger om krænkelse af menneskerettighederne på næsten hvert plenarmøde. Jeg vil derfor udtrykke min agtelse for FN-initiativet. Hvert femte år gennemføres en detaljeret gennemgang af handlingsprogrammet i mange lande (sidste gang var i 2005), og de mest presserende forhold fremhæves. For fem år siden blev de lande, der har undertegnet handlingsprogrammet, gjort opmærksomme på det høje antal voldtægter, der begås mod kvinder, stigningen i omfanget af hiv- og aids-infektioner blandt kvinder og den forskelsbehandling, som kvinder i beskæftigelse udsættes for. Desværre kunne de samme betragtninger fremsættes i dag. Vi har brug for en meget konkret handlingsplan med reel støtte fra alle de lande, der har undertegnet handlingsprogrammet, og med inddragelse af EU, så klare fremskridt kan registreres ved næste gennemgang af programmet om fem år.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg er overbevist om, at ligestilling mellem mænd og kvinder skal være en af nøglemålsætningerne for ethvert demokrati. Der er gjort en betydelig indsats i EU for at opfylde målsætningerne i Beijinghandlingsprogrammet, men det har ikke været muligt at opfylde dem alle. Der hersker i Europa stadig stærke kønsstereotype fordomme omkring kvinder og betydelige lønforskel mellem mænd og kvinder, og fremskridtet med hensyn til at få flere kvinder til at deltage i beslutningsprocessen har været særdeles langsomt. Generelt er ligestilling desværre kun en forhåbning, navnlig i landene i Østeuropa, de nye medlemmer af EU. For at opnå bedre resultater i medlemsstaterne, hvad angår opfyldelse af målsætningerne i Beijinghandlingsprogrammet, er pålidelige og sammenlignelige data om kvinders situation på både europæisk og nationalt plan en nødvendighed. Der skal også gennemføres en regelmæssig gennemgang af det fremskridt, der opnås inden for de kritiske områder, som udpeges i handlingsprogrammet. Det glæder mig dog, at det spanske formandskab har medtaget problemerne med ligestilling mellem mænd og kvinder på sin liste over prioriterede områder og navnlig fokuserer på kvinder, der arbejder i landbrugssektoren. Jeg vil derfor benytte lejligheden til at lykønske formandskabet med dette initiativ.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Et af de strategiske områder, der defineres i Beijinghandlingsprogrammet, er kvinders rettigheder som en grundlæggende, integreret og udelelig del af de universelle menneskerettigheder. Målet er fuldt ud at indføre internationale instrumenter til beskyttelse af disse forhandlinger, herunder konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder. En form for diskrimination er krænkelsen af kvinders reproduktive rettigheder. En rapport om reproduktive rettigheder i Polen i 2007 og anbefalingerne fra FN's Menneskerettighedsråd, som er baseret på denne rapport, viser tydeligt, at polske kvinder har vanskeligt ved at få adgang til prævention med godtgørelse, sundhedspleje

⁽³⁾ Se protokollen.

under graviditeten, prøver før fødslen og endda smertefri fødsel. De nægtes mulighed for legal abort i praktisk talt alle tilfælde, selv i tilfælde, der er tilladt i henhold til loven. Som følge deraf udføres der hvert år 200-400 legale afbrydelser af svangerskab i Polen sammenlignet med 100 000 illegale.

Jeg foreslår, at der vedtages en legal abortrate, der beregnes som antallet af legale svangerskabsafbrydelser pr. 1 000 levende fødsler om året, med henblik på at sikre ligestilling mellem kvinderne i EU's medlemsstater. I lande, hvor kvinderne har ret til at vælge abort, ligger raten på omkring 200. I Polen er den 1. Dette er et objektivt mål for krænkelsen af kvinders reproduktive rettigheder i Polen. Jeg opfordrer til mere effektivt samarbejde mellem EU og FN om overvågningen af kvinders rettigheder og indførelsen af foranstaltninger, der kvantificerer krænkelse af kvinders rettigheder.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Beslutningen afspejler ikke hele Beijinghandlingsprogrammet. Som altid er det nemmere at dvæle ved kønsstereotyper, "reproduktiv sundhed" for ikke at nævne abort, CEDAW, vold og kvoter. Er der ikke andre problemer for det store flertal af kvinder og mødre i Europa og resten af verden? Er det ikke på tide, at vi også tager fat på andre hindringer? I punkt 9 i Beijinghandlingsprogrammet udpeges styrkelsen af alle kvinder dog som handlingsprogrammets mål. Det er afgørende, at alle kvinder kan identificere sig med offentlige ligestillingspolitikker, som respekterer deres naturlige forskel og deres nødvendige komplementære natur, og som ikke taber vigtigheden af nationale og regionale identiteter eller historisk, kulturel og religiøs forskellighed af syne. Gennemførelsen af handlingsprogrammet hører under hver medlemsstats suveræne ansvar, idet de skal tage hensyn og udvise streng respekt for diverse religiøse og etiske værdier og for kulturarven og de filosofiske overbevisninger blandt enkeltpersoner og deres samfund. Hvis gennemførelsen af Beijinghandlingsprogrammet havde respekteret disse forudsætninger, havde vi ikke kunnet konstatere den mindste forbedring af kvinders situation. Denne beslutning udsender et partisk signal, der deler snarere end forener.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg støtter fuldt ud fru Svenssons arbejde vedrørende problemet med ligestilling mellem mænd og kvinder, og jeg er enig i, at de problemstillinger, hun rejser, har en betydelig indflydelse på processen med at opnå lige rettigheder for mænd og kvinder. Samtidig vil jeg påpege, at mange kvinder bevidst og frit vælger at arbejde i hjemmet for familien. Nogle gange tvinges de til at opgive deres karriere af uforudsete årsager, f.eks. behovet for at passe et sygt eller handicappet barn. Et væsentligt problem i denne situation er manglen på passende løsninger vedrørende retten til alderspension for disse kvinder. I mange lande findes der slet ingen løsninger på dette område, eller også er de løsninger, der findes, utilstrækkelige til at sikre kvinderne anstændige levevilkår. Det er derfor afgørende, at forhandlingen om ligestilling mellem mænd og kvinder også omfatter retten til ydelser for kvinder, der arbejder hjemme og passer børn.

20. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt er indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager, jf. forretningsordenens artikel 150.

De medlemmer, der ikke talte under indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager, jf. forretningsordenens artikel 150, på det sidste møde, vil få forrang frem for dem, der talte sidste gang.

Traian Ungureanu (PPE). – (RO) Hr. formand! Den 4. februar 2010 bekendtgjorde Traian Băsescu, præsident for Rumænien, en beslutning, som bekræftede det øverste nationale forsvarsråds godkendelse af Rumæniens deltagelse i det amerikanske antimissilsystem. Denne aftale vil blive forlagt det rumænske parlament til godkendelse. Samtidig anførte præsidenten, at aftalen ikke er målrettet mod Rusland. Jeg mener, at dette giver Rumænien mulighed for at demonstrere sin evne til at handle som USA's strategiske partner i Sortehavsregionen og blive en europæisk nettolieferandør af sikkerhed.

I den aktuelle situation med vanskelige globale udfordringer vil aftalen mellem Rumænien og USA uløseligt konsolidere sikkerhedssystemet for de europæiske allierede. Jeg er overbevist om, at EU vil hilse denne vigtige aftale velkommen.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min dybfølte bekymring over den drastisk forværrede situation for mine polske landsmænd i Litauen. Litauen er medlem af EU. På trods af dette krænkelse de grundlæggende rettigheder for det polske nationale mindretal i Litauen. Der er næsten 300 000 polakker i Litauen. I nogle regioner udgør de 60-80 % af befolkningen, men de har ikke ret til at bruge deres modersmål som andetsprog i officielle situationer. En domstol har beordret, at tosprogede gadenavne skal fjernes. Domstolskontrollanter udsendes for at håndhæve denne ordre. Polske navne gøres

litauiske. Polakker udsættes for forskelsbehandling ved tilbagelevering af tidligere beslaglagt jord. Polske børns ret til at blive undervist på polsk indskrænkes. Deres forældres valgrettigheder begrænses.

EU's fremtid er i dag uvis. Ønsker vi stadig at leve i et Europa med illusoriske værdier eller med reelle værdier? Det afhænger delvist af os, hvilken retning EU bevæger sig i. Vil vi vende det blinde øje til åbenlys diskrimination af et mindretal, eller vil vi i virkeligheden opbygge et sikkert Europa i en ånd af respekt for menneskerettighederne?

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne berette noget for Parlamentet og anmode om dets støtte. I den sydlige del af EU, i den driftige og foretagsomme by Valencia, er der et historisk havnekvartier, der kaldes Cabañal, som risikerer at blive ødelagt af en plan, som byrådet ønsker at gennemføre efter at have forsømt området i næsten 20 år.

De lokale indbyggere har protesteret mod denne plan. På højesterets anmodning har kulturministeriet afgjort, at planen vil medføre ødelæggelse af kulturarv, og forfatningsdomstolen har også for nylig forsøgt at stoppe den eller afgjort, at den skal stoppes.

De offentlige myndigheder har svaret ved at nægte at underkaste sig institutionerne med heraf følgende risiko, fare og mangel på politisk hensyn.

Jeg anmoder om, at vi støtter de lokale indbyggere, så de får den hjælp, de anmoder Parlamentet om i forbindelse med denne ødelæggelse af kulturarv, så vi sikrer, at en så betydelig og barbarisk handling ikke kan finde sted i et område som Cabañal i den sydlige del af EU.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Hr. formand! I sidste uge deltog jeg i et møde i Det Parlamentariske Samarbejdsudvalg EU-Moldova. Resultaterne af dette møde er særdeles opmuntrende, hvad angår de bilaterale forbindelser, og Republikken Moldova nærmer sig EU.

Den proeuropæiske regering i Chişinău har gjort synlige fremskridt i de få måneder, siden den overtog magten. Dette fremskridt er efter min mening et klart tegn på det oprigtige ønske om at slå ind på en ensrettet rute mod Europa. Den nuværende moldovanske regerings politiske vilje til at fremme reformer, som har til formål at opbygge et sundt demokrati og en velstående økonomi, fremgik tydeligt af drøftelserne i sidste uge. Jeg glæder mig til påbegyndelsen af forhandlingerne om en ny associeringsaftale i januar i år. Parlamentet skal efter min mening inddrages aktivt i denne proces og støtte indgåelsen af en sådan aftale og en visumfritagelsesordning.

Moldova deler EU's værdier. Derfor mener jeg, at både Kommissionen og Parlamentet skal støtte denne regering med økonomisk støtte, som skal ydes så hurtigt som muligt, og gennem den ekspertise, som EU kan tilbyde på forskellige områder målrettet mod reform, herunder f.eks. retlige anliggender og økonomi.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! Jeg er desværre nødt til endnu en gang at tale om situationen for det polske mindretal i en EU-medlemsstat – Litauen. Man skulle tro, at en stat, der tilhører EU, ville overholde alle europæiske standarder. Det gør Vilnius dog ikke.

Der er stadig ingen enighed i Litauen, hvad angår tosprogede gadenavne på steder, hvor den polske befolkning snarere udgør flertallet end mindretallet. Der er betydelige problemer med gennemførelse af undervisning med polsk som undervisningssprog. Som følge af de litauiske undervisningsmyndigheders foranstaltninger vil omkring 100 polske skoleklasser blive lukket. For nylig blev lignende begrænsninger pålagt kunstnergrupper, der udbreder polsk kultur.

Der er en skævhed her, fordi litauere i Polen garanteres alle deres rettigheder og modtager store tilskud fra det polske statsbudget. Tiden er inde til et grundlæggende og civiliseret svar. Det er på tide, at internationale organisationer, herunder Parlamentet, tager fat på problemet med forskelsbehandling af polakker i Litauen.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Hr. formand! I eftermiddag deltog jeg i en reception for ensemblet "Shen Yun Performing Arts Group" i medlemmernes salon. Sidste år havde jeg den glæde at opleve Shen Yun-ensemblets show i London. Det har til formål at genoplive interessen for og illustrere traditionel kinesisk kultur, en kultur, som det kinesiske kommunistparti og den kinesiske regering har gjort deres bedste for at ødelægge gennem de sidste 60 år.

Jeg har med forfærdelse hørt, at en planlagt forestilling i Rumænien i april er blevet aflyst efter pres fra den kinesiske regering. Det er fuldstændig uacceptabelt, at Rumænien, et land, der påstår at være et demokrati, lader sig afpresse på denne måde af et kommunistisk tyranni. Jeg skal også fremhæve, at Shen Yun fremmer

filosofien om sandfærdighed, tolerance og barmhjertighed, så det er ikke overraskende, at regeringen og kommunistpartiet i Kina frygter denne kontrære ideologi.

Jeg foreslår formanden, hr. Buzek, at vi råder bod på dette ved at invitere Shen Yun til at give en forestilling i Parlamentet så hurtigt som muligt. Dette ville være en klar gestus til støtte for disse mageløse tapre kinesiske demokratiforkæmpere.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil benytte lejligheden til her i Parlamentet at fordømme brugen af falske irske, britiske, franske og tyske pas under det nylige drab på en Hamasleder. Chefen for politiet i Dubai sagde, at han var 99 % sikker på, at Mossad stod bag drabet.

Hvis det er tilfældet, var dette et åbenlyst misbrug af EU-pas til at begå en forbrydelse i et tredjeland og navnlig et tillidsbrud, hvad angår Irland, fordi vi har, siden vi blev uafhængige i 1922, været et neutralt og venligsindet land, som har tilladt vores borgere at rejse, måske mere frit, i lande, hvor andre mennesker ikke havde tilladelse til at rejse.

Brugen af falske pas i en sådan situation har bragt denne holdning i fare, navnlig i Dubai. Jeg opfordrer navnlig den højtstående repræsentant til at undersøge denne sag. Vi og de øvrige lande bør gives genoprejsning, hvis regeringen eller Mossad stod bag drabet.

Alan Kelly (S&D). – (EN) Hr. formand! Vi vil til sidst overvinde denne forvirring. Der er et påtrængende behov for at forny regionalstøttekortet for statsstøttereglerne i Europa. Et væsentligt problem i den forbindelse er, at den forrige Kommission, da jeg henvendte mig til den om dette, baserede sin politik på Eurostats tal fra 2006. Nu hvor regionalstøttekortet skal revideres, er det særdeles vigtigt, at vi anerkender, at den europæiske økonomi befinder sig i kontekst, som er ændret dramatisk. Hvis vi tager et enkelt eksempel fra mit land, så er ledighedsprocenten i den midtvestlige del af landet steget med mere end 40 % i løbet af det sidste år, og her taler jeg ikke om de forudgående år, hvor tallene allerede var stigende. Områder i midtvesten, som f.eks. Limerick, Clare og Tipperary, har brug for omfattende statsstøtte med henblik på at stimulere primær jobskabelse, og det nærmer sig kritiske niveauer.

I betragtning af den dramatiske omvæltning i den irske økonomi kunne årene 2006 og 2007 lige så godt have været for en menneskealder siden. Jeg anerkender, at det til dels er medlemsstaternes opgave at informere Kommissionen om ændringer i deres økonomiske status, men Kommissionens tilgang bør alligevel ikke forblive uændret.

Corneliu Vadim Tudor (NI). – (RO) Hr. formand, mine damer og herrer! Den vigtigste gave, som Gud har givet mennesket, er efter min mening hunden. De ved, hvad Madame Roland sagde, da hun var på vej til guillotinen under den franske revolution: "Jo mere jeg kender mennesket, jo mere beundrer jeg hunde", mens Lord Byron skrev: "Hunde har alle menneskets dyder, men ikke dets laster".

Jeg repræsenterer i Parlamentet flere millioner dyreelskere fra mit land, som er forfærdede over den brutalitet, der udvises mod herreløse hunde, som aflives hensynsløst. Udenlandske besøgende i Rumænien er forfærdede over at se døde hundekroppe på vejene, et barbarisk syn, som selv børn er vidner til. I øjeblikket anmoder præfekten i Bukarest det rumænske parlament om at ændre loven, så herreløse hunde udryddes. Men hunde er skytsengle. Det er også almindeligt kendt, at hunde tidligere hjalp med at sikre sundheden blandt indbyggere i forskansede byer, fordi der aldrig er rotter eller slanger de steder, hvor der er hunde.

Jeg anmoder Parlamentet om at sikre, at den rumænske regering overholder den universelle dyrerettighedserklæring, som blev udstedt i Paris i 1978. Vi skal standse massakren på herreløse hunde i Rumænien. Mennesker, der ikke elsker dyr, elsker heller ikke mennesker. Vi lever for himlens skyld trods alt i det tredje årtusinde efter Kristi fødsel!

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne tage afstand fra situationen i den catalanske og europæiske svine sektor. Prisen på svin er faldet konstant i mere end et år, og i flere måneder har den nu ligget langt under produktionsprisen. En af grundene til det er importen af svin fra vækstlande. I for mange tilfælde indføres disse svin i EU uden at være blevet kontrolleret tilstrækkeligt af de europæiske toldmyndigheder.

I for mange tilfælde opfylder svineimporten ikke en række europæiske forordninger om kvalitet og fødevarer sikkerhed, som EU kun pålægger europæiske producenter. Dette ser ud til at fortsætte i de kommende år: øgede krav til dyrevelfærd for europæiske producenter, men ingen kontrol af import fra vækstlande.

Dette er et klart eksempel på uretfærdig konkurrence. På denne måde vil Europa miste sine landbrugere og svineproducenter, og uden dem vil Europa miste en vigtig del af sin landbrugsfødevarerindustri. Disse bekymringer ønskede jeg at dele med Dem.

Valdemar Tomaševski (ECR). – (PL) Hr. formand! Jeg vil tale om situationen for nationale mindretal i Litauen, hvor deres rettigheder konstant forringes.

I Litauen er der i områder med koncentrationer af nationale mindretal et generelt forbud mod brugen af tosprogede informationsskilte, som har været brugt i 20 år. Skoler for nationale mindretal har fået beskåret deres tilskud, og en lukning af dem forberedes som et led i en såkaldt "reform". Den oprindelige stavemåde for udenlandske navne må ikke bruges på identitetsdokumenter. Endvidere lægges der hindringer i vejen for polakker i Litauen, som forsøger at få jord, der var beslaglagt af det kommunistiske system, tilbage, og for nylig er også mindretallenes kulturelle liv blevet ramt. Wilia, det ældste traditionelle polske sang- og danseensemble i Litauen, har fået sit offentlige tilskud beskåret til en fjerdedel af det tidligere niveau, og tre fuldtidsstillinger er blevet nedlagt, så der kun er én tilbage.

Rettighederne for de nationale mindretal i Litauen skal respekteres, som EU kræver i sit motto: forenet i forskellighed.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Hr. formand! Hr. Tremosa i Balcells rejste problemet med billig produktion i landbruget, og det er et problem, som jeg – lige som mange andre i Parlamentet – er meget bekymret over. Jeg er dog mere bekymret over Kommissionen og dens holdning til landbrug, landdistrikter og også fødevarerindustrien, fordi den i EU 2020-strategien praktisk talt har glemt denne afgørende sektor i EU. Jeg opfordrer indtrængende Kommissionen til ikke at ignorere dette vigtige område. Jeg håber ikke, at det afspejler, at denne sektor ikke vurderes at have så stor betydning længere, navnlig når vi overvejer at reformere EU's budget.

Jeg vil minde Kommissionen om, at landbrugs- og fødevarersektoren er afgørende for fødevarer sikkerheden, beskyttelsen af miljøet og beskæftigelsen i landdistrikterne. Denne holdning skal efter min mening afspejles i EU 2020-strategien.

Jeg takker Macra na Feirme, en irsk organisation for unge landbrugere, som repræsenterer både mænd og kvinder, for at have gjort mig opmærksom på dette, og jeg håber, at Kommissionen lytter.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! Ledigheden nåede op på 10 % i euroområdet i begyndelsen af året sammenlignet med 9,6 % i EU-27. Tallet for unge overstiger 21 %. Der findes omkring 20 mio. virksomheder i EU uden for den finansielle sektor, hvoraf 99 % af disse er små og mellemstore virksomheder. To tredjedele af den samlede arbejdsstyrke i den private sektor er beskæftiget i små og mellemstore virksomheder.

Jeg opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at udforme en pakke med foranstaltninger, der specifikt har til formål at støtte små og mellemstore virksomheder og hjælpe dem ud af den økonomiske og finansielle krise. Denne pakke med foranstaltninger skal også være målrettet mod personer, som ønsker at etablere små og mellemstore virksomheder. Disse foranstaltninger kunne f.eks. omfatte relevant tilpasning af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen og det syvende rammeprogram for forskning samt en forenkling af de administrative kriterier og procedurer med det formål at give de små og mellemstore virksomheder lettere adgang til projekter, som gennemføres med europæiske midler.

Sidst, men ikke mindst foreslår jeg, at der, som ved landbrugerne, ydes statslige garantier for lån, der optages af små og mellemstore virksomheder, med henblik på at hjælpe dem ud af krisen – naturligvis i en fast periode og op til et bestemt loft.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Problemet med illegal indvandring i Grækenland er langt mere alvorligt end i resten af EU, som vi alle ved. Der er forskellige grunde til dette, der varierer lige fra geografisk beliggenhed til Grækenlands lange kystgrænse.

Under disse omstændigheder er den græske regerings initiativ, som fremmer indvandreres opnåelse af græsk nationalitet på en hidtil uset måde, i bedste fald en improvisation i tider som disse, og det har skabt følgende paradoks: Forslaget fra regeringen i landet med det mest akutte problem indeholder de lempeligste bestemmelser på ethvert niveau i hele EU.

Dette tilskynder snarere end bekæmper illegal indvandring til skade for den legale indvandring. Det underminerer den sociale samhørighed og repræsenterer en fragmenteret tilgang til problemet, idet man

kun undersøger det sidste led i en kæde, der består af illegal indrejse, asyl, deportation samt tilladelse til at opholde sig og arbejde i EU. Det åbner op for opnåelse af europæisk nationalitet for et ubestemt antal illegale indvandrere.

Fra dette perspektiv er det et europæisk spørgsmål, som vi skal behandle intensivt i nær fremtid.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Hr. formand! Respekt for retten til privatlivets fred er blevet et særlig aktuelt emne på det seneste med indførelsen af nye informationsteknologier. Ud over den gavnlige indvirkning af disse teknologier på en lang række områder er der opstået problemer vedrørende indtrængen på borgernes privatliv og i forlængelse deraf et behov for at regulere adgangen til personoplysninger. Jeg henviser her til den kendsgerning, at borgere skal garanteres retten til at bekræfte indsamlingen, lagringen, brugen og distributionen af deres personoplysninger.

Den nuværende databeskyttelseslovgivning er sakket bagud og kan ikke længere løse alle de problemer, der er opstået. En stor mængde tilbagemeldinger fra offentligheden støtter tydeligvis behovet for stram regulering af retten til privatlivets fred. EU's indsats for at skabe et tilfredsstillende dataregister på dette område er velkommen, men den er efter min mening ikke nok til at imødekomme de nye udfordringer.

(Bifald)

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Hr. formand! Der er gået mere end seks måneder, siden Canada tog det hidtil usete skridt og genindførte visumkrav for en af EU's medlemsstater, i dette tilfælde for borgere fra Tjekkiet. Canada begrundede tiltaget med, at tjekkiske borgere, navnlig romaer, i massevis ansøgte om visum på den anden side af havet. Under disse omstændigheder vil jeg sige, at de samme betingelser gælder for alle i Tjekkiet, uanset om de er af tjekkisk, slovakisk, vietnamesisk eller ukrainsk nationalitet, eller om de er af tjekkisk, afroamerikansk eller romani oprindelse. I henhold til chartret om grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, som er en del af vores forfatning, gælder der lige nationale og etniske rettigheder for alle borgere. At Canada forklarer sine foranstaltninger med henvisning til romaerne er i sig selv diskriminerende, fordi det derved indrømmes, at visumbetingelserne ændres på grund af én etnisk gruppe. I stedet for dyre og administrativt krævende visa burde Canada om noget overveje disse betingelser nøje.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Hr. formand! Som De ved, sagde Parlamentet den 11. februar nej til programmet til sporing af finansiering af terrorisme, SWIFT-programmet. Som følge deraf er aftalen blevet suspenderet, og ingen data overføres.

Kommissionen har dog et nyt forhandlingsmandat. Det spørgsmål, jeg gerne vil stille Parlamentets formand – ikke Dem, men den faktiske formand – er, om vi har en forhandlingspartner, om USA forhandler med EU efter sammenbruddet, eller om USA forhandler bilateralt med visse medlemsstater fra sag til sag.

Hvis disse forhandlinger finder sted, kræver jeg under alle omstændigheder, at Parlamentet spiller en rolle i forhandlingerne, et krav, som vi sandsynligvis alle deler.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som følge af en usædvanlig udledning af kulbrinter fra en tank i et nedlagt raffinaderi i Villasanta, Lombardia, blev den nærliggende flod Lambro den 23. februar 2010 udsat for omfattende forurening.

Miljøkatastrofen, som skyldes udledning af tusindvis af kubikmeter olie, er ikke kun til fare for økosystemet i floden Lambro, men truer også (på trods af de iværksatte indgreb) med at sprede sig til floden Po, som løber tværs igennem hele Podalen og udløber i Adriaterhavet.

Situationens usædvanlige omfang og hastende karakter, som allerede har fået regionen Lombardia til at anmode om, at der erklæres undtagelsestilstand, kræver også indgreb fra EU – og jeg opfordrer til et signal via formandskabet – hvad angår både koordinering af miljøinitiativer i de udsatte områder, herunder helt sikkert Poområdet, og hvad angår de finansielle ressourcer, der kræves til den absolut nødvendige genopretning af miljøsituationen i dette store område, som er ramt af en enorm miljøkatastrofe.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Hr. formand! Regionale skævheder er stadig en udfordring for EU. Det er derfor afgørende, at samhørighedspolitikken fortsat støtter mindre udviklede regioner. Jeg glæder mig derfor over initiativet til en EU-strategi for Østersøområdet og det igangværende initiativ for Donauregionen.

Jeg opfordrer af samme grund indtrængende Parlamentet til nøje at overveje muligheden for nye strategier for andre regioner. I det sydvestlige Europa står f.eks. Makaronesien (Azorerne, Madeira, De Kanariske Øer

og Kap Verde) over for en række fælles udfordringer, og derfor ville en strategi for regionen forbedre kommunikationssystemerne, beskytte miljøet, fremme vækst, udveksling af videnskabelige data, jobskabelse og sikkerhed og styrke kampen mod illegal indvandring. Dette ville også være et fremskridt for Europas grænse mod Atlanterhavet og ville skabe endnu en bro mellem Europa og Afrika.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne påpege, at lufttransport i øregioner er den eneste adgangsmulighed, og at driftsbetingelserne afhænger af mængden af passagerer og fragt. Der er visse øregioner, hvor disse mængder er store nok til at tiltrække mange luftfartsoperatører – hvilket sikrer konkurrence og lave transportpriser og dermed forbedrede adgangsmuligheder, men der er andre områder, som f.eks. Azorerne, hvor disse mængder er meget lavere, hvilket bevirker, at de ikke er tiltrækkende for operatører. Billetpriserne er derfor højere, hvilket hindrer borgernes mobilitet og begrænser områdets muligheder for at tiltrække turister, som kunne bidrage til realiseringen af deres enorme udviklingspotentiale og spredningen af deres økonomiske base, så de kan blomstre og blive stærkere. Denne begrænsning er særlig hård i krisetider som den periode, vi i øjeblikket oplever.

Midlertidig bistand er derfor afgørende med henblik på at fremme en stigning i passager- og fragtmængderne, så markedet kan begynde at fungere. Dette ville også give disse regioner, som har et stort potentiale med hensyn til turisme, mulighed for at blive inddraget i målsætningerne om de transeuropæiske net, som efterstræber udvidelse ud mod kanten af Europa.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! Selv om mange økonomer og politikere allerede har annonceret afslutningen på krisen i Europa, kæmper vi stadig med dens negative konsekvenser. De månedlige data om ledighedsniveauet i EU bliver mere og mere deprimerende. Der er i øjeblikket mere end 23 mio. mennesker i Europa uden arbejde. Det betyder, at krisen har ødelagt mange års arbejde for at fremme beskæftigelsen. Et særlig skadeligt fænomen er det stadig stigende antal ledige unge. I øjeblikket er hver femte unge europæer uden arbejde. Vi må antage, at denne situation vil have usædvanlig skadelige konsekvenser, herunder f.eks. øget kriminalitet, alkoholisme, narkotikamisbrug og problemfamilier. Hvad angår mulige veje til at få os hurtigt ud af recessionen, bør vi efter min mening udnytte vores største aktiv, nemlig Fællesskabets indre marked. Der kræves øget koordination på europæisk plan for at udnytte mulighederne i det fælles økonomiske rum fuldt ud. Vi har brug for yderligere forenkling af reglerne for dets gennemførelse, og vi skal udvikle en ægte økonomisk union.

Claudiu Ciprian Tănăsescu (NI). – (RO) Hr. formand! Som følge af udløbet af GMP-standard i begyndelsen af februar har Cantacuzino (Rumæniens nationale forsknings- og udviklingsinstitut for mikrobiologi og immunologi) med base i Bukarest fået sin licens til fremstilling og markedsføring af produkter til injektion, herunder vacciner, kaldt tilbage. Efter gennemførelse af den afhjælpende handlingsplan, som ledelsen i Cantacuzino har udformet i samarbejde med Rumæniens lægemiddelstyrelse, og som er blevet godkendt af sundhedsministeriet, forventes det, at Cantacuzino igen vil få tilladelse til at fremstille vacciner i anden halvdel af april.

Vi må dog ikke glemme, at afbrydelsen af driften i et institut af national og europæisk strategisk betydning, som f.eks. Cantacuzino, medfører en høj potentiel risiko. Derfor er det efter min mening vigtigt, at de europæiske institutioner udøver strammere kontrol, som kan forhindre, at en sådan situation igen opstår på europæisk plan.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Hr. formand! Med behørig respekt for Dem anmoder jeg Dem hermed om i morgen at give os en liste over alle, der har anmodet om at tale i et minut baseret på to kriterier, nemlig for det første: at de ikke talte på det forrige plenarmøde, og for det andet det tidspunkt, de indgav deres anmodning.

Med behørig respekt for både Dem og Præsidiets mener jeg ikke, at Præsidiets har ret til at fordele taletid efter behag. Der er visse principper, og det første er princippet om gennemsigtighed.

Vi afventer listen i morgen – og jeg kan se, at andre medlemmer er enige og tilslutter sig – med de to kriterier, nemlig hvornår de indgav deres anmodning, og om de talte på det forrige møde eller ej.

Formanden. – De kriterier, vi anvender, er ligelig fordeling af indlæggene mellem de forskellige politiske grupper baseret på gruppens størrelse og præference til dem, der ikke talte på det forrige møde. Det er de kriterier, vi bruger.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Hr. formand! Ikke én person fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance har talt i dag, mens fem eller endda syv medlemmer har talt fra andre grupper. Jeg spørger Dem

Formanden. – Dette er, hvad jeg forklarede før, hr. Tremopoulos. Vi har modtaget tre anmodninger om at tale fra Deres gruppe. Alle disse medlemmer talte på det forrige møde. Vi brugte derfor dette kriterium til at fordele indlæggene ligeligt.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Hr. formand! Har De eller tjenestegrenene valgt disse kriterier for mødet? Er de nedfældet nogen steder?

Formanden. – Listen over medlemmer, der har anmodet om ordet, viser, hvilke medlemmer der talte i henhold til artikel 150 på det forrige møde.

Ud fra disse oplysninger giver Formandskonferencen ordet til alle de politiske grupper. Tilfældigvis havde de tre medlemmer fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, der anmodede om ordet, allerede talt på det forrige møde. Vi gav dem derfor ikke fortrinsret. Det er, hvad der sker. Vi forsøger at sikre, at alle får mulighed for at tale i overensstemmelse med størrelsen af den pågældende gruppe og det kriterium, jeg forklarede vedrørende dem, der ikke talte på det forrige møde.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Hr. formand! Det er muligvis et meget rimeligt kriterium, men er det nedfældet i nogen regel eller i forretningsordenen for plenarmødet eller Parlamentet?

Formanden. – Formandskonferencen bruger sine beføjelser og fortolker, hvordan mødet ledes på en retfærdig og afbalanceret måde for alle grupper.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil også gerne vide, om jeg er på listen over dem, der har anmodet om at tale i dag, og om jeg også er på listen over dem, der talte på sidste plenarmøde. Kan jeg få et svar lige nu?

Formanden. – Jeg kan svare Dem lige nu. De er på listen over talere fra De Europæiske Socialdemokraters Gruppe, fru Paliadeli! Talerækkefølgen er den rækkefølge, hvori De har anmodet om ordet. De registreres i den rækkefølge, De anmoder om ordet i. Vi har givet ordet til seks medlemmer af Deres gruppe.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – (EN) Hr. formand! På hvilket grundlag?

Formanden. – Kronologisk rækkefølge – tidsmæssig rækkefølge. På denne liste var De nummer ni.

Jeg vil fortsætte mødet.

(Indvendinger fra salen)

Jeg har forklaret kriterierne. Hvad ellers vil De vide?

Corina Crețu (S&D). – (EN) Hr. formand! Det eneste problem, vi har, er, at det ville være godt på forhånd at vide, hvem der får ordet. Klokken er 22, og vi bliver her forgæves, hvis vi ikke får taletid. Vi bør efter min mening have en regel om, at vi skal have besked mindst to timer i forvejen om, hvem der får ordet under indlæg af et minuts varighed.

Formanden. – Vi vil tage Deres bemærkninger i betragtning.

John Bufton (EFD). – (EN) Hr. formand! Det er ikke Deres fejl, men det er et værre rod. Vi har ventet her i aften i mange timer for at tale. Klokken er nu 22. Indlæggene af et minuts varighed kommer, vi får tildelt tid, men det er patetisk. Hvis vi skal bruge vores tid her på emner, der er vigtige for vores egne regioner, skal vi jo have mulighed for at tale.

Der må være en ordning i Deres organisation, i denne forestilling af et Parlament, så vi faktisk kan sige, at vi vil være her, og så vi kan få tildelt tid til at tale. Det er absurd at tænke på, at vi bruger så lang tid på at vente i håb om at få taletid. Vores vælgere i vores land, i Det Forenede Kongerige, er trætte af dette vås, fordi vi ikke får mulighed for at tale for deres rettigheder og deres problemer.

Dette er en sand parodi. Jeg beder Dem tage det med tilbage til hr. Barroso. Jeg har tidligere sagt til ham, at det hele her er en farce. Hvis jeg skal være her kl. 22 på en mandag, tirsdag, onsdag og torsdag aften, så skal

vi i det mindste have chancen for at tale om vigtige problemer vedrørende vores medlemsstater. Jeg beder Dem fortælle dette til Deres ledere, fordi dette er ikke et demokrati, det er et diktatur.

Formanden. – Tak! Jeg bør minde Dem om, at hr. Barroso er formand for Kommissionen, ikke for Parlamentet.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Hr. formand! Hvis vi i stedet for dette kævleri havde haft lejlighed til at få ordet, kunne vi måske have gjort noget for vores vælgere, da klokken er 22, og vi alle ved, at vi burde have haft ordet. Vi kommer her alle for at slå til lyd for vores vælgeres krav. Et minuts taletid er allerede meget lidt, og afkortning af listen er efter min mening også ganske arrogant.

Formanden. – Mine damer og herrer! Situationen er helt klar. Vi har en halv time til disse indlæg, så jeg skal holde dem inden for den halve time. De medlemmer, der har anmodet om ordet, ville fylde meget mere end en halv time. Det, som Formandskonferencen gør, er at anvende rationelle og retfærdige kriterier, og det er en del af dens beføjelser.

Jeg kan forstå Deres frustrationer. Vi vil sammen med direktøren for tjenestegrenene undersøge, hvordan vi kan få en omtrentlig idé – da det aldrig kan blive præcis, men i det mindste en idé – om, hvem af medlemmerne der vil få taletid, så vi kan minimere det antal medlemmer, der venter. Det vil vi gøre med glæde og efter bedste evne.

Om forlov vil vi nu fortsætte mødet, fordi vi ellers kommer til at blive her og tale om det samme hele natten.

Dette punkt er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Dette er en periode med kritiske beslutninger i forholdet mellem EU og Belarus. Det østlige partnerskab har givet regimet i Belarus mulighed for at slække på dets stramme kontrol over samfundet og åbne vejen for demokratiske reformer. Denne proces skal dog være gensidig. EU's økonomiske bistand og iværksættelsen af samarbejdsprojekter kan kun skabe pålideligt fremskridt, hvis hvert velvilligt skridt fra EU's side ledsages af ægte foranstaltninger med henblik på at genskabe et åbent demokratisk samfund i Belarus. Sakharovprismodtageren Milinkevich er pessimistisk med hensyn til vurderingen af situationen. Som han fortalte os, er menneskerettighedssituationen ikke blevet bedre. Den er faktisk blevet værre. EU har dog en effektiv indflydelse på regimets videre adfærd, idet Lukashenko-regimet er mere afhængigt af vestlig teknologi, vestlige penge og vestlige markeder end nogensinde før. Men vi skal først indse, at diktatoren i Belarus afprøver, hvor seriøse hans EU-partnere i virkeligheden er, når det gælder betydningen af demokratiske reformer. Det er derfor afgørende, at vi sender et klart budskab om, at EU's prioritet er reelle ændringer i menneskerettighedssituationen.

21. Stor naturkatastrofe i den selvstyrende region Madeira (forhandling)

Formanden. – Næste punkt er Kommissionens redegørelse om den store naturkatastrofe i den selvstyrende region Madeira.

Günther Oettinger, medlem af Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Kommissionen er bekymret og forfærdet over de tragiske begivenheder i Madeira, navnlig over det høje antal ofre. Jeg vil gerne udtrykke min medfølelse med alle indbyggere i Madeira, der er påvirket af katastrofen. Kommissionen sender sine kondolencer til navnlig ofrenes familier.

I går havde min kollega, Johannes Hahn, som den kompetente kommissær, mulighed for at tale med præsidenten for den selvstyrende region Madeira, hr. Jardim, som sagde, at situationen stadig er alvorlig. De regionale og nationale beredskabstjenester har den dog under kontrol. De har i øjeblikket ikke brug for støtte fra Fællesskabets ordning for civilbeskyttelse.

Når det er sagt, så er skaderne så alvorlige, at Madeira håber på at modtage finansiel støtte fra EU's Solidaritetsfond. Kommissionen undersøger i øjeblikket alle muligheder for at yde finansiel EU-støtte til Madeira. Tilbage i 2003 kunne vi efter den frygtelige brandkatastrofe yde mere end 48 mio. EUR i solidaritetsstøtte til Portugal. Solidaritetsfonden blev oprettet i 2002 med det formål at yde finansiel støtte på EU-plan til medlemsstater, der rammes af alvorlige naturkatastrofer.

Mobiliseringen af Solidaritetsfonden kræver dog, at visse kriterier opfyldes. Den vigtigste forudsætning er, at den portugisiske regering indgiver en ansøgning om hjælp. Jeg må minde om, at forordningen om oprettelse

af Solidaritetsfonden normalt kun tillader, at fonden mobiliseres ved store katastrofer, hvor omkostningerne til skader overstiger en grænse på 0,6 % af bruttonationalproduktet for den berørte medlemsstat. For Portugal betyder dette aktuelt, at omkostningerne til skade skal overstige 958 mio. EUR. Under særlige omstændigheder kan der, hvis bestemte kriterier opfyldes, dog også ydes hjælp ved mindre "regionale" katastrofer, navnlig hvis katastrofen har ramt en region i den yderste periferi, som f.eks. Madeira. Da Kommissionen endnu ikke har tilstrækkelige oplysninger om skaderne, er det stadig for tidligt at sige, om disse betingelser opfyldes.

Myndighederne i Portugal skal nu gennemføre en hurtig og grundig vurdering af skaderne og indgive en ansøgning til Kommissionen inden for 10 uger. Min kollega, hr. Hahn, mødes med Portugals indenrigsminister, hr. Pereira, på fredag for at drøfte det videre forløb. Den 6. og 7. marts besøger hr. Hahn Madeira for selv at bese skaderne. Kommissionens Generaldirektoratet for Regionalpolitik vil efter behov hjælpe Portugals myndigheder med at udforme ansøgningen.

Jeg vil minde Dem om, at finansiel støtte fra vores Solidaritetsfond ikke straks udbetales. Fonden er et instrument, der skal hjælpe medlemsstaterne med at håndtere de finansielle konsekvenser af katastrofer. Det er ikke et nødhjælpsinstrument. Ressourcerne til Solidaritetsfonden kommer fra et yderligere bidrag fra medlemsstaterne i tillæg til det almindelige budget. Det skal derfor godkendes af Parlamentet, med andre ord af Dem, og af Rådet ved hjælp af en budgetændring. Hele processen fra ansøgningstidspunktet til udbetalingen af støtte vil tage flere måneder. Vi vil i Kommissionen dog på enhver måde sikre, at processen bliver så kort som muligt.

Strukturfondene kan ikke anvendes til nødforanstaltninger. De kan evt. yde støtte i forbindelse med den langsigtede genopbygning. Kommissionen vil drøfte mulighederne og de nødvendige programændringer på kort sigt med de administrative myndigheder i Portugal.

Jeg kan forsikre Dem om, at Kommissionen vil gøre alt, hvad den kan, for at hjælpe befolkningen og myndighederne i Madeira med at håndtere denne frygtelige naturkatastrofe.

Nuno Teixeira, for PPE-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Jeg taler i dag i Parlamentet med en stemme, som er tyndet af den sorg, der bæres af alle, som personligt oplevede og var vidne til den tragedie, der ramte Madeira sidste søndag. Jeg deler den sorg og smerte, der har ramt familierne til de 42 ofre, som er døde, og jeg kondolerer og udtrykker min medfølelse med deres tab.

Det sande omfang af katastrofen er endnu ikke gjort op, idet de eftersøgnings- og redningshold, der har arbejdet uafbrudt siden lørdag og ydet en enorm indsats, som jeg hylder, først nu begynder at nå ud til de mest isolerede befolkninger. Det frygtes, at antallet af ofre kan stige.

På stedet er der omfattende ødelæggelser, herunder betydelig materiel skade på adgangsveje, hvor veje og broer er fuldstændig ødelagt, og på vigtige funktioner, som f.eks. vand- og elektricitetsforsyningen. Der er mere end 600 fordrevne personer, som har mistet deres hjem og personlige ejendele. Den økonomiske og sociale indvirkning af denne katastrofe hindrer indbyggerne i at vende tilbage til deres dagligdag. Men nu skal vi se fremad. Vi skal også sende et budskab om solidaritet, håb og tillid til alle de berørte. Der skal ydes hjælp. EU og navnlig Parlamentet skal spille en rolle her, da de er grundlæggende i processen for mobilisering af Solidaritetsfonden. Når vi bliver opfordret til at gribe ind, skal vi gøre det omgående, fordi vi ikke kan bede de berørte indbyggere om at vente, især ikke på et tidspunkt, hvor de har størst brug for os.

Jeg appellerer hermed til Kommissionen og dens formand, hr. Barroso, og især til Johannes Hahn, kommissær for regionalpolitik. Jeg glæder mig over hans planer om snart at besøge Madeira, og jeg opfordrer ham til at medbringe dette budskab om håb, hjælp og støtte til genopbygning, fordi tiden nu er inde til at genopbygge det, som naturen desværre igen har taget fra os. Jeg har fuld tillid til, at vi vil gøre det, fordi Madeiras befolkning er ydmyg, rolig og tapper, som Madeiras hymne har lært mig. De er dem, der har pløjet jorden blandt de hårde klipper. De er helte, der har arbejdet i bjergenes vildmark. For Madeira vil de ære deres historie, og gennem deres arbejde vil de stræbe efter og opnå lykke og ære.

Edite Estrela, for S&D-Gruppen. – (PT) Hr. formand! På vegne af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet vil jeg give udtryk for vores kondolence til ofrenes familier og vise vores medfølelse med de mennesker, der er berørt af den tragedie, der ramte den selvstyrende region Madeira i Portugal den 20. i denne måned. Voldsom regn, stærk vind og store bølger har gjort turistbyen Funchal uigenkendelig og har efterladt ødelæggelse og død i kølvandet. Der er også sket store skader på offentlig og privat infrastruktur samt naturmiljø og kulturarv. I henhold til de indledende skøn vil skaderne beløbe sig til mere end 1 mia. EUR, så dette vil falde ind under kriterierne for Solidaritetsfonden, hr. kommissær! Der er desværre også snesevis af døde at sørge over, et betydeligt antal sårede og savnede samt hundredvis af

hjemløse. Billederne af ødelæggelser og lidelser er blevet vist over hele verden, og ingen er forblevet uberørt. Udtryk for solidaritet er kommet fra alle verdenshjørner.

EU og Kommissionen skal også vise deres aktive solidaritet med denne øregion i den yderste periferi ved omgående at mobilisere Solidaritetsfonden med henblik på at mindske de høje sociale og økonomiske indvirkninger og hjælpe med at genskabe normalitet i det berørte område.

Til sidst vil jeg spørge kommissæren om følgende: Parlamentet har allerede godkendt ændringer af Solidaritetsfonden. Hvorfor er disse ændringer ikke i kraft? Hvorfor anvendes de ikke?

Marisa Matias, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Vi indledte dette plenarmøde med et minuts stilhed. Dette minuts stilhed havde to anledninger: for det første at vise solidaritet med ofrene for katastrofen på Madeira og deres familier og for det andet for at hylde de arbejdere, der utrætteligt har hjulpet ofrene.

Et minuts stilhed skal dog få os til at reflektere og også få os til at reflektere over ting, der går videre end vores umiddelbare bekymringer her. Det, som vi så i Madeira, er et fænomen, der vil ske oftere og oftere. Klimaændring forårsager igen og igen disse ekstreme begivenheder, og vi skal finde ud af, hvordan vi håndterer dem. Vi kan ikke undgå naturkatastrofer, men vi kan heller ikke tillade, at de altid får så tragiske konsekvenser for menneskers liv. Derfor skal vi kæmpe for planlægnings- og udviklingspolitikker til gavn for almenvellet. Jeg vil dog afslutte med noget, som er vigtigt, og som har bragt os alle her. Kommissionen, Parlamentet og de europæiske institutioner skal have kapacitet til at yde en omgående indsats i nødsituationer. Der kræves finansielle ressourcer og den nødvendige hurtighed i indsatsen til dette formål.

Nuno Melo (PPE). – (PT) Hr. formand! Tragedien i Madeira tog mange liv, ødelagde ejendom og sønderrev ansigtet på en portugisisk ø, der var stolt af sin skønhed, som så mange besøgende fra hele verden har haft lejlighed til at se. Jeg tror, ingen, ikke en gang i – faktisk langt mindre – i Portugal kan have været forberedt på rædselen i de billeder, der blev sendt ind i vores hjem i konstante nyhedsberetninger, af mennesker, som var blevet skyllet væk af vandmasserne, huse, der gav efter, broer, der styrtede sammen, og et helt landskab, der blev ændret af naturens kræfter.

Som det fremgår af bemærkningerne her, er dette trods alt ikke blot en tragedie, der er sket i en region af Portugal. Det er en tragedie, der voldsomt har ramt en del af EU, som i solidaritet bør yde hjælp uden forbehold. EU bør uden forbehold hjælpe familierne til de døde og de mennesker, der pludselig står uden ejendele, og EU bør hjælpe med genopbygningen af infrastrukturen ved at genoprette det i Madeira, som naturen har skyllet væk. Dette er helt sikkert. Budskabet i Madeiras hymne er blevet nævnt, men jeg minder også om Portugals nationalhymne, der hylder havets helte, de ædle folk, den tapre nation. De er de tapre mennesker, der, som de har vist ved andre lejligheder i deres historie, altid har vidst, hvordan de skulle komme videre i vanskelige tider og overvinde sådanne ulykker.

Det vil ske igen og ved denne lejlighed uden tvivl med solidaritet og hjælp fra hele EU.

Constanze Angela Krehl (S&D). – (DE) Hr. formand! Dette er bestemt ikke en rar anledning til denne forhandling. Madeira er blevet ramt af en utrolig naturkatastrofe, og vi sender vores kondolencer til de berørte familier. EU skal yde støtte i denne situation. Hele EU's solidaritet er påkrævet her, og jeg kan kun gentage det, der allerede er blevet sagt. Jeg opfordrer indtrængende Kommissionen til at mobilisere Solidaritetsfonden så hurtigt som muligt, så der kan ydes hjælp. Jeg opfordrer også Rådet til at sikre, at den reform af Solidaritetsfonden, som Parlamentet vedtog for to år siden, endelig gennemføres, fordi vi dermed hurtigere kan yde hjælp til de berørte regioner.

Vi skal også se på fremtiden. I de senere år har Madeira modtaget mange ressourcer fra strukturfondene og vil fortsat gøre det i de næste par år. Disse ressourcer skal bruges til forebyggende foranstaltninger, så de frygtelige konsekvenser af naturkatastrofer kan mindskes og dermed også lidelserne. Det er noget, vi som EU skal gennemføre i regionerne og derfor også i Madeira.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Katastrofen på øen Madeira kræver nødforanstaltninger og kræver, at der ydes ekstraordinær finansiell støtte til denne selvstyrende region. En sådan støtte skal målrettes mod genopbygningen af den infrastruktur og de offentlige funktioner, der er blevet ødelagt eller beskadiget, og skal også gøres tilgængelig for mennesker, der er ramt af de forskellige aspekter af tragedien, uanset om det er økonomisk, socialt eller personligt.

Tragedier er ikke retfærdige. Ofte er det dem, der har mindst, som mister mest. Det er derfor vigtigt, at vi identificerer og så vidt muligt kompenserer alle, der har mistet deres familiemedlemmer, deres hjem og deres levebrød. Det, der er sket i Madeira, har dramatisk vist os vigtigheden af styrket samarbejde og solidaritet i

EU samt inden for katastroforebyggelse. Det er nu vigtigt, at vi opbygger en passende finansiel ramme for forebyggelse, der styrker og udnytter mekanismer, som f.eks. samhørighedspolitikken, politikken til udvikling af landdistrikterne og regionalpolitikken, med henblik på at hjælpe medlemsstaterne med at gennemføre foranstaltninger, som kan beskytte befolkningen, miljøet og økonomien.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke den sorg, som alle medlemmerne af Regionaludviklingsudvalget føler over det frygtelige tab af menneskeliv i Madeira, og vores ønske om at gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe Madeira i nødens stund. De nationale og regionale myndigheder gør naturligvis allerede deres yderste for at afhjælpe vanskelighederne for indbyggerne og navnlig dem, der er blevet hjemløse, og vi afventer omgående deres anmodning om europæisk hjælp gennem EU's Solidaritetsfond. Jeg er sikker på, at alle involverede parter vil behandle den så hurtigt som muligt.

Vi opfordrer Kommissionen til at mobilisere alle dens ressourcer og sammen med de portugisiske myndigheder gennemgå, hvordan de igangværende europæiske programmer kan tilpasses med henblik på at hjælpe regionen. Jeg vil understrege, at der er velkendte begrænsninger for den eksisterende Solidaritetsfond. Tilbage i april 2005 vedtog Kommissionen et forslag til en revision af forordningen, som derefter blev vedtaget af Parlamentet ved førstebehandling i maj 2006. Trods den ubestridelige anvendelighed af en mere fleksibel Solidaritetsfond, trods nødvendigheden af at udvide dens anvendelsesområde til at omfatte uforudsete menneskeskabte katastrofer og forbrydelser samt naturkatastrofer, har Rådet ikke kunnet nå til enighed om revisionen af fonden siden maj 2006.

I lyset af de frygtelige begivenheder i Madeira kan vi tydeligere end nogensinde før se, at vi har brug for en Solidaritetsfond, der effektivt kan imødekomme udfordringerne, og som giver EU mulighed for at yde omgående og effektiv hjælp, når medlemsstater rammes af katastrofe. Jeg opfordrer derfor det spanske formandskab til at genoptage processen for ændring af Solidaritetsfonden og dermed vise, at reel europæisk solidaritet stadig er kernen i det europæiske projekt.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Katastrofer er naturligvis også en konsekvens af den globale opvarmning. Vi skal arbejde for at håndtere denne udvikling, som vi oftere og oftere oplever. Spørgsmålet er derfor, om hjælp ikke skulle ydes fra Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, navnlig til arbejdstagere i Madeira, fordi mange arbejdspladser naturligvis er blevet ødelagt, og om vi ikke skulle støtte de små og mellemstore virksomheder i genopbygningsarbejdet. Vi kunne yde tilstrækkelig hjælp til navnlig håndværkere og tjenesteydelsessektoren.

Jeg anmoder derfor Kommissionen om at undersøge, om ressourcer fra Globaliseringsfonden omgående kan stilles til rådighed.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Hr. formand! Jeg vil også udtrykke min dybe sorg over den bibelske katastrofe, der har ramt Madeira, og min udelte støtte til den portugisiske regering. Jeg håber, at de tragiske konsekvenser, hvad angår tab af menneskeliv og savnede personer, ikke bliver værre.

Jorden sender en SOS-meddelelse til os. Klimaændring kombineret med vanvittig arealudnyttelse og industriudvikling viser nu, hvor sårbart miljøet er. Der er stadig åbne sår efter tidligere katastrofale oversvømmelser i Tyskland og i Central- og Østeuropa samt brandene i Grækenland. Der er ingen nationale grænser for katastrofer.

Jeg opfordrer derfor Kommissionen til mere positivt at besvare Parlamentets opfordringer til kraftigere indsats på fællesskabsniveau, hvad angår forebyggelse af naturlige og menneskeskabte katastrofer og deres konsekvenser.

Jeg opfordrer også til omgående støtte til ofrene i Madeira. Det er vigtigt, at vi har en effektiv fællesskabspolitik, særlig nødfinansiering og en række foranstaltninger til omgående genopretning af skader uden bureaukratiske processer.

Jeg bringer mine kondolencer til ofrenes pårørende.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! De familier, der er berørt af den tragedie, som Madeira gennemlever, fortjener vores dybe sympati og vores udelte solidaritet, idet vi bøjer os i respekt for antallet af døde og sårede og de hundreder af fordrevne mennesker. Meddelelsen om solidaritet med og håb for befolkningen i den selvstyrende region Madeira efter denne frygtelige katastrofe kræver hurtige foranstaltninger og forenklede og ekstraordinære procedurer, så vi kan hjælpe dem, hvis tilværelse og ejendom er blevet ødelagt.

Vi skal mobilisere Solidaritetsfonden, men vi skal også bruge alle andre mulige midler via nødforanstaltninger, der hurtigt skal nå frem til de familier, som er blevet berørt af denne katastrofe, så den selvstyrende region Madeira hurtigt kan genopbygge hele det berørte område. På dette tidspunkt skal vi først og fremmest tage hensyn til hurtig gennemførelse.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! De tragiske oversvømmelser, der ramte den selvstyrende region Madeira, minder os om, at naturkatastrofer forårsaget af klimaændring, mangel på planlægning og infrastrukturer og mangel på information og beredskab kan udvikle sig til en menneskelig tragedie, som det skete her.

Jeg vil også minde Parlamentet om, at enorme oversvømmelser for få dage siden ramte andre områder i Europa, f.eks. Bulgarien og regionen Evros i Grækenland, hvor de har forårsaget tab af ejendomme.

Jeg vil også minde Parlamentet om, at medlemsstaterne i henhold til direktiv 2007/60/EF skal gennemføre foreløbige vurderinger af risikoen for oversvømmelse for hvert vandområde og tilsvarende kystområder inden for deres territorium inden 2011.

Vi har pligt til at lægge pres på de nationale regeringer med henblik på at sikre, at direktivet gennemføres i medlemsstaterne. EU har dog også pligt – og jeg tror ikke, nogen er uenig – til at udvikle mere intensive foranstaltninger, hvad angår forebyggelse af naturkatastrofer og beskyttelse af menneskeliv i forbindelse med den endelige analyse.

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Hr. formand! Undertiden skyldes det brande, undertiden skyldes det tørke, og undertiden skyldes det overvældende oversvømmelser som denne, men den sydlige del af EU er blevet det tydeligste og også mest uheldige bevis på de forfærdelige følger af klimaændringerne. Hvis vi havde et europæisk observatorium, ville det klart kunne påvise, at det forholder sig sådan, og at det er derfor, det er så vigtigt at bekæmpe klimaændringerne.

Men det er også vigtigt, at vi yder bistand her og nu til Madeira i denne tragedie, og vi opfordrer indtrængende Kommissionen til at handle så hurtigt som muligt.

Det er i situationer som denne, at EU skal vise, at det er effektivt, at det støtter befolkningerne, og at det er tæt ved borgerne, især dem, der har størst behov for det.

Jeg og mine spanske kolleger fra Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet støtter denne beslutning for at hjælpe vores kære nabo, Portugal, og Madeira. Vi opfordrer indtrængende Kommissionen til at stå sammen med den portugisiske regering uden forbehold og uden at spare på ressourcerne for, i det omfang det er muligt, at afhjælpe de katastrofale følger af denne tragedie.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Lige siden jeg var barn, har min yndlingskage været en kage med madeira i, og lige siden jeg opdagede, at der var en yndig ø ved dette navn, har jeg haft et kærligt forhold til den. Så da jeg hørte om ødelæggelserne i lørdags, fik jeg stor medlidenhed med alle menneskene dér, især min ven Nuno Teixeira og de andre portugisiske kolleger, for i min egen region oplevede vi også en oversvømmelse lige før jul.

Jeg glæder mig meget over både tonen i og indholdet af kommissærens indlæg om at række en venskabs hånd til Madeiras befolkning i denne forfærdelige tid, som fremover sikkert vil blive kaldt Sorte Søndag.

Men i et bredere perspektiv mener jeg, at vi skal se på kriterierne for udløsning af Solidaritetsfonden. Det er for højt at basere det på 0,6 % af BNP og 985 mio. EUR, fordi mange tragedier er meget lokale, selvom de kan medføre store ødelæggelser.

Det er vi nødt til at se på. Men på kort sigt vil vi gøre, hvad vi kan for Madeira, og jeg glæder mig over kommissærens ord.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Hr. formand! På vegne af Gruppen for Europæisk Frihed og Demokrati vil jeg gerne udtrykke solidaritet med indbyggerne på Madeira og min faste overbevisning om, at europæisk hjælp til de ramte vil komme meget hurtigere frem, end det var tilfældet med Haiti. Jeg er sikker på, at både Kommissionen og den portugisiske regering vil reagere mere effektivt på naturkatastrofen i Madeira end i tidligere tilfælde.

Jeg vil ligeledes støtte mine kolleger i deres krav om at forbedre tildelingen af EU-bistand i tilfælde af naturkatastrofer, så hjælpen kan nå frem effektivt og hurtigt.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Hr. formand! Også jeg vil gerne sende et budskab om støtte til familier og venner til ofrene for de tragiske hændelser i lørdags på øen Madeira.

Som azorer, portugiser og europæer vil jeg appellere til Parlamentet og til EU om at udvise aktiv solidaritet med den selvstyrende region Madeira og dens befolkning.

Det er i regionerne, at EU skal være til stede, og det er netop i disse tider, når solidaritet er mere nødvendig end nogensinde før, at det er allervigtigst, at man kan mærke, at vi er der.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! For det første vil jeg gerne udtrykke min dybfølte medfølelse med ofrene og familierne til de ramte. I Østrig har vi et ordsprog, der siger, at den, der hjælper hurtigt, hjælper dobbelt. Det burde ikke være noget problem her. Vi skal hurtigt finde ud af, hvilke fonde vi kan hente ressourcerne fra, og få hjælpen frem til de nødstedte så hurtigt som muligt. Vi har ikke brug for analyser.

Jeg bor i en bjergegn og ved derfor udmærket, hvad det er, der er sket her. De samme fejl blev begået her som i vores land. Vi udførte nivelleringsarbejde og vandbygningsarbejde uden at tage hensyn til naturen, og ud af de små bække og kanaler kom der store floder. Jeg var et forfærdet vidne til disse hændelser, som indtraf i Østrig for to-tre år siden, og har derfor den dybeste sympati med og forståelse for denne situation. Umiddelbart efter oprydningen, og når skaderne er blevet begrænset, skal vi samarbejde om at få rettet op på disse fejl. Vi skal tilbyde vores hjælp. Vi fik international hjælp i forbindelse med den store lavineulykke i Galtür. Den internationale hjælp var nødvendig, da vi skulle evakuere hele landsbyen og redde menneskene og flyve dem ud. Dette er et godt tidspunkt at sende et positivt signal og udvise international europæisk solidaritet, og jeg er i hvert tilfælde parat til at gøre, hvad jeg kan for at hjælpe.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Hr. formand! Også jeg vil udtrykke min solidaritet med befolkningen på Madeira og bønne om, at de europæiske institutioner og især Kommissionen om at frigive de nødvendige ressourcer og gøre alt, hvad de kan, for at yde hjælp. Jeg vil også understrege, at det er vanskeligere at håndtere følgerne, når der sker sådan en ulykke i fattige lande og regioner. Men her skal vi også tage hensyn til, at Madeiras økonomiske grundlag er blevet ramt på grund af øens afhængighed af turisme, så øen har lidt et dobbelt slag. Dens naturskønhed, veje og livskvalitet er blevet fuldstændig ødelagt. Derfor er det en helt anden situation, når der sker så alvorlige problemer i fattige lande og regioner, især i bjergegne og turistregioner, som det er tilfældet med Madeira.

Derfor er det af afgørende betydning, at vi ikke længere skal vente på at få tilpasset Solidaritetsfonden, sådan som det er blevet krævet og foreslået, og som det også er blevet bragt op her. De skal i gang med det samme, for på grund af klimaændringerne vil disse hændelser desværre ske igen og igen, især i de fattigste egne af Europa, da det er dem, som bliver udsat for syndflodslignende regnvejr og ekstrem tørke om sommeren.

Günther Oettinger, medlem af Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke for muligheden for at komme her i dag for at drøfte oversvømmelserne på Madeira.

De har fremsat en gribende appel til Kommissionen om at bistå Madeira i den nuværende situation og vise et tegn på europæisk solidaritet. Det er Kommissionen parat til at gøre. Nøjagtig hvordan skal vi finde ud af i de kommende par dage og uger i tæt samarbejde med de portugisiske myndigheder. Vi skal og vil også overholde fondens bestemmelser. Hvor der er huller, vil Kommissionen udnytte dem til fordel for Madeira. Allerstørst skal skaderne gøres op, og derefter skal der udfærdiges og indsendes en ansøgning. Det er i den rækkefølge, at tingene skal ske. Generaldirektoratet for Regionalpolitik og min kollega, kommissær Hahn, vil vejlede og støtte i den sammenhæng.

Fru Estrela opfordrede til at videreudvikle hoveddirektivet og fondens bestemmelser. For over fire år siden fremlagde Kommissionen et forslag i den retning, som Parlamentet støttede. Det ligger stadig i Rådet. Uddybende vil jeg dog sige, at de forslag, vi stillede dengang, ikke ville have skabt bedre muligheder for at yde hjælp i denne situation. Det er korrekt, at forebyggelse skal være i centrum for vores politik. Samhørighedspolitik er derfor netop det helt rette instrument at bruge.

Jeg vil gerne gentage min forsikring om, at Kommissionen vil gøre alt, hvad den kan, for at hjælpe befolkningen og forvaltningen på Madeira med at klare denne forfærdelige situation.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i den første mødeperiode i marts.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg vil gerne udtrykke min dybe sorg i den nuværende situation og min dybeste medfølelse med familier til ofre for den naturkatastrofe, der har ramt Madeira.

Samtidig vil jeg udtrykke solidaritet med befolkningen på Madeira, øens institutioner og regionale regering. Jeg opfordrer til solidaritet fra EU's institutioner i form af en hurtig og fleksibel udnyttelse af Solidaritetsfonden, især ved at afsætte så mange midler som muligt i lyset af Madeiras særlige status som ø og en af EU's yderregioner.

Jeg opfordrer Kommissionen til at anvende strukturfondsmidler – Den Europæiske Fond for Regional Udvikling, Den Europæiske Socialfond og Samhørighedsfonden – på grundlag af hurtige, forenkede procedurer.

Samtidig appellerer jeg til Kommissionen om at udvise velvilje ved på baggrund af denne ulykke at forhandle om en omallokering af strukturfondenes midler med de kompetente myndigheder på grundlag af fællesskabsrammerne.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg vil gerne udtrykke min dybeste medfølelse og solidaritet med Madeiras befolkning, øens institutioner og den regionale regering i lyset af den naturkatastrofe, der den 29. februar ramte den selvstyrende region Madeira, og som har forårsaget snesevis af dødsfald, mennesker, der er forsvundet, mennesker, der er blevet fordrevet fra deres hjem, og enorme materielle skader. Denne situation kræver hurtige, effektive foranstaltninger fra EU. Derfor skal alle, der er involveret i tildeling af midler fra Solidaritetsfonden, handle hurtigst muligt, så de kan blive mobiliseret snarest. Det er også vigtigt at få mobiliseret EU's forskellige fonde så fleksibelt som muligt, f.eks. via forskud, forenkede procedurer og en større medfinansieringsgrad for at opfylde behovet i den selvstyrende region Madeira. Vi støtter en revision af Solidaritetsfonden i den retning, Parlamentet allerede har foreslået. Denne fond skal fungere som en nødfond, hvor sagsbehandlingstiden er meget mindre, og der stilles flere midler til rådighed.

Krzysztof Lisek (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jeg vil gerne kondolere familierne til dem, der er døde på grund af oversvømmelserne og jordskredene forårsaget af den kraftige regn på Madeira. Naturen kan vi ikke snyde, og da vi ikke kan forebygge naturkatastrofer, skal vi gøre alt, hvad vi kan, for at forebygge deres ødelæggende følger og hjælpe ofrene for dem. I situationer med naturkatastrofer og andre kriser skal EU kunne reagere hurtigt og effektivt ved at udnytte de relevante ressourcer. I den sammenhæng er det, som jeg allerede har understreget i ændringsforslagene til hr. Danjeans udkast til betænkning om gennemførelsen af den europæiske sikkerhedsstrategi og den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, vigtigt at sikre, at de instrumenter, vi har til at reagere på krisesituationer, fungerer godt, ved at oprette kommandocentraler, der er tilpasset behovene for handling under den første og den anden søjle. God planlægning og effektiv ledelse af disse centre vil gøre det muligt at gennemføre de påtænkte foranstaltninger i alle egne af EU og også i andre lande, hvis der er behov for det.

I EU er der især behov for en bedre koordination af redningsarbejdere, politi, militær og brandslukningspersonale. Det bør overvejes at bruge særligt uddannede enheder som den polske eftersøgnings- og redningsgruppe i den nationale brandtjeneste.

22. Investeringsprojekter i energiinfrastruktur i Det Europæiske Fællesskab (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Vălean for Udvalget om Industri, Forskning og Energi om forslag til Rådets forordning om indberetning til Kommissionen om investeringsprojekter i energiinfrastruktur i Det Europæiske Fællesskab og om ophævelse af forordning (EF) nr. 736/96 (KOM(2009)0361 – C7-0125/2009 – 2009/0106(COD)) A7-0016/2010).

Adina-Ioana Vălean, *ordfører*. – (EN) Fru formand! Jeg er meget glad for Deres tilstedeværelse her i aften. Jeg vil gerne takke alle skyggeordførerne for vores frugtbare diskussioner og vores arbejde med denne betænkning. Lissabontraktatens ikrafttræden giver EU mere kompetence på det energipolitiske område. Jeg mener, at dette er et område, hvor Europa, hvis medlemsstaterne samarbejder, kan garantere sikrere, billigere og mere effektiv energi til borgerne. Sammen kan vi mindske indvirkningen af uforudsigelige hændelser såsom den afbrudte gasforsyning, som Europa var ude for i vinter.

Naturligvis kan Europa ikke blande sig i gasledninger uden for sine grænser eller løse uoverensstemmelser i den forbindelse, men det, vi kan gøre, er at sikre, at vores infrastruktur kan klare forsyningsproblemer og gøre markedet mere gennemsigtigt og effektivt. Europa har sat dette område meget højt på sin dagsorden. Sidste år vedtog vi en tredje energipakke, som skal sikre et mere konkurrencedygtigt og effektivt energimarked. En forordning om sikring af gasforsyninger ligger nu på Parlamentets bord, og morgendagens afstemning om forordningen om indberetning af investeringer i energiinfrastruktur vil bidrage til at gøre markedet mere gennemsigtigt og forudsigeligt.

I denne sammenhæng vil det være en skam ikke at udnytte mulighederne i dette nye instrument ved ikke at anvende det rigtige retsgrundlag, som er den nye artikel 194 i Lissabontraktaten. Dette er et meget vigtigt institutionelt, politisk og juridisk punkt. Denne forordning er ikke blot et værktøj til at indsamle information. Det kan også give et samlet overblik over investeringer i infrastruktur som grundlag for fastlæggelsen af politikker. Hvis Rådet således vedtager denne forordning på det forkerte retsgrundlag, mener jeg, at Parlamentet skal forfølge sagen yderligere ved Domstolen, og jeg kan forsikre Dem om, at det vil vi også gøre.

Og nu til indholdet. Jeg har før sagt til hr. Barroso, og nu vil jeg sige det til Dem, hr. kommissær Oettinger: Europa står ved et vendepunkt, og vi skal nu mere end nogensinde før støtte vores virksomheder og skabe et positivt miljø for konkurrenceevne. Derfor har vi brug for stærke politikker og især en stærkere og pålidelig energipolitik. Formålet er i sidste instans at sikre god og billig energi til både vores borgere og virksomheder. Her håber jeg, at indsamling af data ikke bliver et mål i sig selv. Vi skal sikre, at denne forordning ikke skaber endnu mere bureaukrati for vores virksomheder, og at vi styrker fortroligheden af kommercielt følsomme oplysninger.

Noget andet er, at jeg kun kan beklage, at PPE- og S&D-Gruppen har fremsat et ændringsforslag om at kræve, at virksomheder i EU skal indsende data om investeringer i projekter i tredjelande. Jeg udfordrer enhver, der mener at kunne finde et retsgrundlag i traktaterne, der tillader ekstraterritorialitet i energipolitik. Jeg mener desuden, at vi skal begynde med at bevise, at vi ved, hvad der er planlagt på europæisk plan, før vi ser ud over vores grænser. Jeg har også bemærket, at nogle her i Parlamentet er fristet til at medtage alting i denne forordning. Det er efter min mening en fejltagelse. Hvis dette instrument skal blive effektivt, skal vi fokusere på reelle, konsekvente oplysninger og undgå for meget bureaukrati og fortrolighedsspørgsmål for vores virksomheder og Kommissionen. Denne balance har jeg søgt at opnå ved dels at give Kommissionen mulighed for at få et overblik over mulige fremtidige udviklinger, men dels også ved at sikre, at dette overblik er så præcist som muligt.

Vi skal også have en vis sikkerhed vedrørende fremtidige investeringer for at sikre en ordentlig, solid politisk proces. Jeg vil bede Dem berolige mig, hr. kommissær Oettinger. Jeg vil gerne undgå en situation, hvor Kommissionen efter at have indhentet data begynder at indføre investeringsplaner og så ender med at fortælle virksomhederne, hvor de har lov til at investere. Den skal komme med løsninger og incitamenter til virksomhederne til at foretage kortsigtede, ikke-overskudsgivende investeringer, som kan være nødvendige for at skabe forsyningssikkerhed, for ellers vil der fortsat være huller.

Her slutter jeg. Jeg glæder mig til at høre Deres bemærkninger.

Günther Oettinger, medlem af Kommissionen. – (DE) Fru formand, fru Vălean, mine damer og herrer! Gaskrisen i begyndelsen af sidste år viste os, hvor vigtigt det er, at Europa har en energiinfrastruktur, der ikke kun fremmer det indre markeds funktionsmåde, men også skaber solidaritet mellem de medlemsstater og regioner, der bliver ramt af en krise. Derfor er det vigtigt, at Kommissionen får et overblik over planer om nye investeringsprojekter eller projekter, der allerede er under opbygning, og over gamle anlæg, som nedlukkes permanent. Vores forslag går derfor ud på at udvikle og omarbejde et informationsinstrument, som opstod under en anden krise, nemlig den første oliepriskrise.

Forslaget sigter mod at udvide forordningens anvendelsesområde, især inden for vedvarende energi og CCS. Vi glæder os over de forslag, der er kommet fra Parlamentet om at omfatte områder såsom fjernvarmeanlæg eller gas-, kul- og olieproduktionskapacitet. Vi ønsker også at tage hensyn til eksisterende rapporteringsforpligtelser, forudsat at man kan bruge oplysningerne fra de analyser, som Kommissionen vil udføre.

(Ingen lyd)

(Mødet udsat på grund af tekniske problemer)

Formanden. – Vi prøver igen og ser, om det fungerer med tysk.

Günther Oettinger, medlem af Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg talte om, hvordan Kommissionen ønsker at evaluere de oplysninger, den får fra medlemsstaterne i forbindelse med denne forordning. Vores analyser vedrører først infrastrukturens planlagte udvikling i henseende til forventede ændringer i efterspørgsel. Vi vil se på, om den forventede nye kapacitet stemmer overens med prognoserne for den fremtidige efterspørgsel, eller om vi kan regne med, at der opstår mangelsituationer.

Til forskel fra den nugældende forordning vil det være vigtigt at indføre forhandlinger mellem institutionerne. Derfor foreslår Kommissionen for det første at offentliggøre en rapport hvert andet år om strukturelle ændringer i energiinfrastrukturen. Hensigten er at forbedre gennemsigtigheden for alle markedsoperatører. For det andet ønsker vi også en politisk debat med Parlamentet og medlemsstaterne, så vi kan drage konklusioner heraf. Jeg vil gerne understrege dette sidste punkt, for én ting er klar: forordningen er et instrument til at indsamle information, så vi kan se, om der skal gøres noget. Hvordan vi gør det, skal besluttes i forbindelse med specifikke energipolitiske initiativer.

Og så kommer jeg til noget, der er af interesse for Dem, fru Vălean, og for hele Parlamentet, nemlig den nye artikel 194 i Lissabontraktaten og dens anvendelse. For os alle, Parlamentet, Rådet og Kommissionen, repræsenterer denne artikel både en mulighed for og en pligt til at skabe EU-energipolitikker i tæt samarbejde, med andre ord, især sammen med Parlamentet. Som ny energikommissær vil jeg derfor gerne inddrage Parlamentet så meget som muligt i alle fremtidige politiske foranstaltninger og det så tidligt som muligt i forløbet. Men den retsakt, som denne forhandling henviser til, omfatter kun indsamling og evaluering af information i energisektoren og er derfor i henhold til Kommissionens fortolkning baseret på Euratomtraktatens artikel 337 og 187. Forordningens indhold stemmer overens med begge disse to artikler i den primære lov, og i overensstemmelse med retspraksis skal valget af retsgrundlag for sekundær lov være knyttet an til målelige kriterier i relation til indhold.

Energipolitik fastlægges ikke alene via indsamling og evaluering af information, og derfor skal vi have en beslutning på dette område. Jeg beder om Deres forståelse for dette punkt.

Marian-Jean Marinescu, for PPE-Gruppen. – (RO) Fru formand, hr. kommissær! De har forsøgt at forklare grunden til, at vi ikke arbejder på grundlag af den fælles beslutningstagning. Jeg er af same mening som min kollega, fru Vălean, ordføreren for denne betænkning, nemlig at det ville have været en god ide, hvis denne forordning var blevet diskuteret på dette grundlag.

Den nye forordning er et lovgivningsinstrument af den allerstørste vigtighed for EU's energimarked. Denne analyse skal supplere de nationale og regionale strategier og bidrage til at konsolidere sikkerheden ved at identificere potentielle huller og risici med hensyn til infrastruktur og investeringer for at sikre ligevægt mellem udbud og efterspørgsel i energisektoren.

Jeg mener, at Kommissionens forslag indeholder en række punkter, som er uklare, men som efter min mening er blevet løst gennem ændringsforslagene. Det gælder f.eks. spørgsmålet om at offentliggøre energidata fra medlemsstaterne. Disse data skal aggregeres på nationalt og regionalt plan. Derved forebygger man videregivelse af kommercielt følsom information.

Noget andet er behovet for at få afklaret, hvad der menes med et specifikt organ, der får pålagt at udarbejde en flerårig investeringsplan for energiinfrastruktur på Fællesskabsplan. Der er også spørgsmålet om at undgå dobbelt indsamling af disse data og bestemme, hvilke rapporter der skal fremsendes for et bestemt projekt, f.eks. når myndighederne har modtaget ansøgningen om byggetilladelse.

Et andet yderst vigtigt aspekt er overvågning af europæiske investeringer i tredjelande, som har en indvirkning på det europæiske energimarked. Investeringer i tredjelande foretaget af nationale myndigheder eller virksomheder, som har en indvirkning på energimarkedet, skal indberettes som led i denne forordning.

Adam Gierek, for S&D-Gruppen. – (PL) Fru formand! Europæisk integration, sikkerhed og solidaritet på energiområdet kræver fælles forvaltning af investeringer i alle medlemsstater som led i energiinfrastruktur i bred forstand og især af transmissionsinfrastrukturen. Optimale løsninger for investeringer på dette område kræver objektiv information om infrastrukturen i de enkelte nationale systemer samt information, der er vigtig for at kunne udføre en central EU-undersøgelse af fremtidig integration.

Det vigtige er, at konkurrenceelementet på det fælles marked for produkter og tjenesteydelser, som især påvirkes af energipriserne i hver medlemsstat, og behovet for at fortroligholde virksomhedsoplysninger, ikke må forstyrre eller afbryde integrationsprocessen. Kun det allernødvendigste skal hemmeligholdes, nemlig militære infrastrukturanlæg.

Dette er vigtigt, især fordi beslutninger om investeringer såsom denne, f.eks. opførelsen af en nordlig eller sydlig gasledning, ikke alene bør være egoistiske foranstaltninger, der kun tjener et par medlemsstaters interesser. Lad os udvikle en kompleks, langsigtet energiinfrastrukturplan for hele EU, baseret på principper som samarbejde, tillid og solidaritet. Desværre vil den foreliggende forordning kun til en vis grad opfylde dette mål, og jeg mener, at den f.eks. også bør omfatte medlemsstaternes prioriteringer.

Lena Ek, for ALDE-Gruppen. – (SV) Fru formand! Det glæder mig utrolig meget at se Kommissionens engagement i at fremme god praksis og forbedre energieffektiviteten på det europæiske energimarked. Energieffektivitet er afgørende for både arbejdspladser og vækst i Europa og er vigtig, hvis vi skal nå målet med 2 °C. De to vigtigste forudsætninger i den sammenhæng er intelligente elnet og et frit, velfungerende indre energimarked. Begge disse forudsætninger kræver, at Kommissionen har et godt kendskab til eksisterende infrastruktur og markedsvilkår – og det er det, dette forslag handler om.

Men det bureaukrati, der behandler disse oplysninger, skal dog også være effektivt. Vi skal undgå dobbeltarbejde, og de formidlede oplysninger skal være dem, der er nødvendige for at nå målene. Hvis vi skal have et velfungerende marked, er det også utrolig vigtigt, at oplysninger fra europæiske virksomheder beskyttes, så vi undgår markedsforvridninger. Jeg støtter ordførerens betænkning og opfordrer Parlamentet til at afvise de utrolig bureaukratiske forslag fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance.

Som før nævnt er forslagens målsætninger utrolig vigtige – så vigtige, at de har fået deres helt eget retsgrundlag, nemlig Lissabontraktatens artikel 194, hvor de praktisk talt er opført ord til andet. Parlamentets fulde deltagelse gennem den almindelige lovgivningsprocedure i medfør af traktaten skal derfor være en helt naturlig ting. Alt andet ville ikke være værdigt for os, og det ville være en utrolig uheldig start på samarbejdet mellem Parlamentet og Kommissionen om at sikre et fungerende indre energimarked.

Yannick Jadot, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Fru formand, hr. kommissær! Det er godt, at De vil drøfte resultatet af dette instrument med Parlamentet, men det vigtigste, hvad angår Parlamentet, er at overholde den almindelige lovgivningsprocedure. Vi mener, at dette instrument er nyttigt, men det kunne være mere operationelt, mere effektivt og mere gennemsigtigt.

Det ville navnlig være mere effektivt, hvis det omhandlede alle decentraliserede energikilder. Det handler ikke om at tælle hvert eneste solpanel, men i medlemsstaterne har vi oplysninger. De kunne indsamle med henblik på at se, hvad alle planerne om decentraliseret energi bliver til, når de lægges sammen. Når vi taler om demokrati og gennemsigtighed, overrasker det mig at høre vores liberale kollega svare med ordet "bureaukrati". Dette instrument skal være gennemsigtigt, det skal drøftes, og Kommissionen skal høre alle interesseparter, fagforeninger, sammenslutninger osv. Endelig yder skatteyderne et betydeligt bidrag til energiomstillingen, og det er vigtigt, at vi har oplysninger om finansiering, så vi ved præcis, hvordan skatteyderne finansierer energiomstillingen i Europa. Jeg håber, at de stillede ændringsforslag vil blive medtaget af et stort antal medlemmer i morgen – af flere medlemmer end dem, der er her i aften.

Evžen Tošenovský, for ECR-Gruppen. – (CS) Fru formand! Forslaget om indberetning om investeringsprojekter i energiinfrastruktur i EU er problematisk. Det vil involvere EU-organer på området for konkurrenceforhold mellem selskaber, der oftest er privatejede. Der er efter min mening to lag i dette forslag. Det ene lag vedrører indholdet af sådanne obligatoriske oplysninger, navnlig vedrørende deres omfang og detaljeringsniveau. Det andet lag vedrører niveauet af fortrolighed og de deraf følgende forpligtelser for Kommissionen til at sikre denne fortrolighed.

Jeg er overbevist om, at de oplysninger, der skal indgives, skal være af en mere beskrivende natur, som giver et groft overblik over energinettene og deres fremtidige udvikling. På den måde vil Kommissionen få et tilstrækkeligt overblik over forbindelserne mellem de enkelte lande og samtidig et tilstrækkeligt overblik over de eksisterende net og fremtidsudsigterne. Det giver logisk nok anledning til at spørge, hvad Kommissionen ville gøre, hvis den konstaterede, at kapaciteten i et bestemt område var utilstrækkelig, eller hvis der omvendt var for stor kapacitet. Med et tilstrækkeligt niveau af generelle oplysninger vil vi også kunne undgå problemet med mærkværdige drøftelser vedrørende fortrolighed i forbindelse med energiselskabernes strategiske planer.

Jaroslav Paška, for EFD-Gruppen. – (SK) Fru formand! De seneste års begivenheder har vist os, at energisikkerhed i EU er mere ønsketænkning end virkelighed.

Medlemsstaternes energisystemer er hverken tilstrækkelig forenelige eller tilstrækkelig forbundne. Derfor oplevede mange lande i begyndelsen af sidste år en situation, hvor de trods EU's solidaritet og velvilje stod uden varme og gas. Udbedring af denne situation vil kræve omfattende initiativer fra Kommissionens side,

og Kommissionen skal derfor informeres på en kvalificeret og detaljeret måde, både af medlemsstaterne og af den private sektor, for at løse sin opgave.

Derfor er forslaget til Rådets forordning om indberetning om investeringsprojekter i energiinfrastruktur et naturligt og nødvendigt skridt i udvidelsen af EU's energipolitik, som er i overensstemmelse med den aktuelle udvikling inden for energiforsyning i EU. Ændringsforslagene i betænkningen om dette punkt på dagsordenen forbedrer forordningens ordlyd, og jeg mener derfor, vi bør støtte dem.

Amalia Sartori (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! I fru Văleans fremragende betænkning fremsættes der fornuftige punkter, som jeg er enig i.

For det første kravet om at garantere et optimalt fortrolighedsniveau, hvad angår de data og de oplysninger, der er omhandlet i forslaget, og som de økonomiske operatører betragter som følsomme data. For det andet kravet om muligheden for også at aggregere data på et bredere regionalt plan, idet det nationale plan i nogle tilfælde ikke er relevant. For det tredje skal indberetningen have et praktisk formål og bør supplere analysen af udviklingen af det europæiske gassystem.

Kommissionen skal derfor være forpligtet til at drøfte sine analyser med medlemsstaterne og med operatører i sektorerne. Dette er en forpligtelse, som Kommissionen har accepteret her over for os.

Vi skal på effektiv vis undgå overlapninger mellem det arbejde, som operatørerne, de nationale tilsynsmyndigheder og medlemsstaterne skal udføre med henblik på at definere de nationale planer for sikring af forsyningen med specifik reference til gasinfrastrukturen, og vi skal garantere, at operatører, der vælger at ændre deres investeringsplaner, ikke på nogen måde straffes.

Jeg vil til sidst henlede opmærksomheden på forslagets artikel 1, stk. 2, som omhandler tidsfristerne for indberetning. Der skal tages hensyn til, at mange projekter aldrig når videre end planlægningsfasen. Det bedst mulige resultat kan derfor opnås, hvis indberetningen kun vedrørte projekter, som har opnået de nødvendige godkendelser og tilladelser, og projekter, hvor der er truffet en endelig investeringsbeslutning.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Fru formand! Jeg vil først lykønske ordføreren med hendes flotte arbejde. Lissabontraktaten styrker EU's beføjelser på det energipolitiske område. Energisikkerhed og solidaritet mellem EU's medlemsstater under energikriser er afgørende for EU's energipolitik. Den nuværende forordning fastlægger en fællesskabsramme vedrørende indberetning til Kommissionen om investeringsprojekter i energiinfrastruktur i sektorerne for olie, naturgas, elektricitet og biobrændstof samt projekter, der involverer geologisk lagring af kuldioxid, som udledes af energisektoren.

Kommissionen vil faktisk kunne fremlægge forslag til, hvordan den eksisterende kapacitet udnyttes bedre, og hvordan løsninger kan findes under energikriser. Forordningen må ikke i uforholdsmæssig grad øge den administrative byrde, der i forvejen er pålagt virksomhederne. Jeg mener dog, at denne forordning også skal gælde for europæiske virksomheder, der har investeret i energiinfrastrukturprojekter i tredjelande, som er direkte sammenkoblet med energinettene i en eller flere medlemsstater, eller som har en betydelig indvirkning på dem. Derfor håber jeg, at ændringsforslag 74 vil få støtte fra flertallet i morgen.

Roger Helmer (ECR). – (EN) Fru formand! Nogle af de ændringsforslag, som vi drøfter i aften, afspejler vores maniske besættelse af vedvarende energi. Vi taler stadig om betydningen af at reducere CO₂-emissionerne, selv om teorien om menneskeskabt global opvarmning falder fra hinanden lige for øjnene af os.

Hvis vi virkelig var seriøse med hensyn til at reducere CO₂-emissionerne, ville vi gå ind for atomkraftværker i stedet for vedvarende energi. Vi har valgt at indføre incitamenter, der groft forvrænger markedet til fordel for vedvarende energi og til ulempe for atomkraft.

Europa har brug for konkurrencedygtig, pålidelig, mainstreamet produktionskapacitet med minimalbelastning, hvilket atomkraft kan levere. I mellemtiden kan vi ikke regne med, at den patetiske og ubetydelige strøm af intermitterende elektricitet fra vindmølleparker kan forsyne Europas industrier.

Mange lande i EU, herunder mit eget, vil opleve en energikrise senere i dette årti som følge af direktivet om store fyringsanlæg. Medmindre vi tilsluttes og opbygger betydelig produktionskapacitet, og dermed mener jeg atomkraft- og kulkraftværker, vil vi opleve, at lyset går ud.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru formand! Spørgsmålet om energi og energinet er afgørende for den europæiske økonomis fremtid. Betydningen af energisikkerhed gentages i mange forskellige dokumenter, forhandlinger og møder. For at ord og erklæringer kan følges op af konkrete løsninger og målbare virkninger,

skal vi først og fremmest sikre et passende finansieringsniveau for de investeringer, der planlægges. I henhold til en rapport, der er udarbejdet af Exxon Mobil, et af verdens største brændstofselskaber, vil den globale efterspørgsel efter energi stige med omkring 1,2 % om året. Det betyder, at efterspørgslen i 2030 vil være steget med omkring 35 %.

Efterspørgslen efter gas, den næstvigtigste energikilde, vil stige med 1,8 % om året. I øjeblikket bruger verden lidt over 3 mia. m³. I 2030 vil verden have brug for ca. 4,3 mia. m³. En konsekvens af Europas stigende efterspørgsel efter gas vil være øget afhængighed af import af denne ressource, nemlig fra 45 % i 2005 til 70 % i 2030. I lyset af disse tal skal finansiel støtte fra EU til energinettet behandles strategisk.

I den nuværende økonomiske og finansielle situation er det særlig vanskeligt at finde investorer til mange projekter. Disse projekter kan kun fortsættes med passende støtte fra EU. Projekter, der fokuserer på grænseoverskridende behov og bidrager til udviklingen af nye teknologier, der er af grundlæggende betydning for Europas fremtidige energibehov, bør prioriteres. Disse projekter vil hjælpe med at eliminere forskellene i sammenkoblinger mellem systemer i EU og vil gøre det muligt at udnytte EU's egne energikilder optimalt.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru formand! Dette spørgsmål er meget vigtigt af mindst tre grunde. Vi skal for det første overveje energisikkerhed, fordi der vil komme en dag, hvor vi løber tør for fossile brændstoffer. For det andet har vi vores mål vedrørende klimaændring for 2020 eller, som nogle har talt for, 3020 eller endda 4020. For det tredje, hvilket er meget vigtigt, skal vi mindske vores afhængighed af fossile brændstoffer, der kommer fra ofte ustabile og diktatoriske regimer.

Tiden er derfor ikke på vores side, og et af de områder, der kræver alvorlig opmærksomhed, er forskning og innovation. Og jeg er bekymret over overlappninger på dette område.

Jeg hørte for nylig, at 45 forskellige grupper forskede i salmonellabakterier. Hvis det kan ske ved salmonellabakterier, så har vi måske 450 grupper, der udfører den samme forskning i vedvarende energi, f.eks. vindenergi, solenergi, tidevandsenergi og bølgeenergi.

Jeg vil derfor spørge Kommissionen, hvilke planer den har med henblik på at koordinere denne forskning, så vi udnytter ressourcerne bedst muligt til at fremskaffe den teknologi, vi har brug for.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Fru formand! Jeg vil lykønske fru Vălean med denne betænkning. Jeg vil gerne fremhæve nogle aspekter vedrørende vigtigheden af investeringer i infrastruktur. Fortsat udvikling af energiinfrastruktur er vores eneste mulighed for at klare os i en verden i konstant forandring. Udviklingen af de eksisterende net og investering i nye nettyper, der er tilpasset innovative energiressourcer, er en afgørende faktor, som kan fremme adgangen til nye energikilder for både befolkningen og industrien.

I øjeblikket samarbejdes der rent faktisk regionalt inden for energisektoren. Samarbejdet skal dog styrkes med klare forordninger. Solidaritet mellem medlemsstaterne skal omsættes fra idé til virkelighed. Øget investering i it-systemer til overvågning og indberetning af brændstoflagre under en krise er også vigtig.

Endelig vil jeg understrege, at investeringer og indførelse af it-løsninger i energisektoren er nøglen til udvikling af en energieffektiv lavemissionsøkonomi.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Fru formand! Lissabontraktaten, som har styrket EU's beføjelser på det energipolitiske område, skal udnyttes aktivt til at overvinde vanskeligheder og forebygge eventuelle problemer på energimarkedet.

Indberetningen af oplysninger om investeringsprojekter i energiinfrastruktur vil hjælpe med at udpege forskelle mellem udbud og efterspørgsel inden for denne sektor og vil derfor også bidrage til skabelsen af en bedre fælles energipolitik i solidaritetens ånd, så medlemsstaterne bringes tættere på hinanden på energimarkedet. Af de førnævnte grunde er jeg enig i, at vi skal indsamle præcise og tilstrækkelige oplysninger om planlagte investeringer, så EU kan træffe informerede beslutninger om energipolitik med udgangspunkt i et integreret billede og den situation, der gør sig gældende i alle medlemsstater.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru formand! En garanti for en stabil energiforsyning uden afbrydelser er blevet en prioritet for regeringerne i EU's medlemsstater og også for EU som helhed. Særligt ansvar for dette bærer Kommissionen, der gennem sine handlinger skal søge at sikre energiforsyningen til EU ved at udvikle og overvåge et europæisk energimarked, som fungerer effektivt.

En af mekanismerne i Kommissionens flerdimensionale energipolitik bør være støtte til effektive investeringsprojekter i energisektoren. Kommissionen skal gennemføre regelmæssige analyser og

undersøgelser. Analyserne skal baseres på oplysninger om investeringsprojekter i energiinfrastruktur i de enkelte lande med vægt ikke kun på anlæg, der aktuelt er i drift, men også på en analyse af investeringsprojekter, der har til formål at øge differentieringen af både kilderne til råvarer til energiproduktion og den måde, de transporteres og behandles på. Når Kommissionen har ensartede analyser fra alle EU's medlemsstater, kan den vælge den strategi, der er mest fordelagtig for det europæiske energimarked.

Paul Rübiger (PPE). – (DE) Fru formand, kommissær Oettinger! Et af de centrale problemer i energisektoren er naturligvis oplagringen af energi. I forbindelse med forsyningssikkerhed skal vi efter min mening i højere grad overveje spørgsmålet om oplagring. Navnlig i forbindelse med vedvarende energi er dette en enorm udfordring.

Vi skal på den anden side også udvikle intelligente net. Jo mere vedvarende energi vi har, jo flere chancer har vi for at gøre vores miljø betydelig mere energieffektivt med intelligente net og i sidste ende også skabe incitamenter for forbrugerne til at udnytte intelligent måling, så de reducerer både forbruget og omkostningerne. Den forbedrede effektivitet vil spille en vigtig og central rolle i fremtiden, hvad angår produktionen af energi og navnlig forbruget af energi.

Günther Oettinger, medlem af Kommissionen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Tak for Deres værdifulde forslag til forbedringer. Kommissionen vil sikre, at mange af Deres ændringsforslag tages i betragtning af medlemsstaterne i den endelige udgave af forordningen.

Kommissionen er bekendt med den fortrolige karakter af oplysningerne vedrørende planlagte projekter. Vi er derfor enige i Parlamentets ændringsforslag, så der kun offentliggøres data, der tidligere er blevet indsamlet på nationalt plan. Data skal desuden aggregeres på europæisk plan på en sådan måde, at der ikke kan udledes oplysninger om de enkelte virksomheder og deres forretningsmetoder. Dette er vigtigt, hvis der på nationalt plan kun er én virksomhed inden for en bestemt energisektor.

Som jeg allerede har nævnt, glæder vi os også over udvidelsen af anvendelsesområdet til at omfatte olie-, gas- og kulproduktionskapaciteterne. Jeg vil ikke skjule, at medlemsstaterne er mindre begejstrede over dette forslag, men lover at revidere inklusionen af disse kapaciteter inden for fem år.

Uanset vores forskellige udlægninger af det retlige grundlag for denne forordning kan jeg forsikre Dem om, at Kommissionens mål er at gennemføre en bred forhandling på infrastrukturområdet. Det nye infrastruktur- og solidaritetsinstrument, der skal udvikles, og som skal ligge i forlængelse af EU's finansielle støtte til de transeuropæiske energinet, vil sammen med Kommissionens statusrapporter om gennemførelsen af det økonomiske genopretningsprogram, hvad angår fordele for energiprojekter, give mulighed for dette.

Adina-Ioana Vălean, ordfører. – (EN) Fru formand! Jeg vil takke kommissæren og mine kolleger for deres interessante bidrag til forhandlingen.

Jeg har et par ord til afslutning – eller min afslutning i det mindste. Jeg vil først endnu en gang understrege, at politikker ikke bør undlade at gribe ind i markedet. Vi må ikke glemme, at Europa er en markedsøkonomi, og at politikker kun er til for at korrigere svaghederne på markedet.

Jeg er for det andet fuldstændig overbevist om, at vi ikke må bruge denne forordning til at bekræfte den korrekte anvendelse af andre forordninger eller inkludere udførlige oplysninger. Dette handler ikke om statistik. Vi skal samle oplysninger ud fra en vis grad af relevans, ellers vil forordningen miste sit formål under en massiv mængde data. Og forordningen handler ikke om at udforme en politik om vedvarende energi eller gas.

Endelig vil jeg sige til min kollega, Lena Ek, at jeg kun kan håbe, at de aggregerede data, der tilvejebringes via denne forordning, vil hjælpe os med at blive klogere, når det gælder energispørgsmål, og vil være af generel interesse.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 25. februar 2010.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Paolo Bartolozzi (PPE), skriftlig. – (IT) Jeg lykønsker Kommissionen, fordi den har forelagt Rådet den ændrede forordning om investeringsprojekter i energiinfrastruktur i EU.

Betænkningen forbedrer indholdet på en meningsfuld og opdateret måde, og det gør den af to grunde. For det første for at give gennemsigtige oplysninger om sikkerheden og fortroligheden af følsomme data, som Kommissionen vil modtage regelmæssigt med henblik på at forvalte energipolitikken effektivt. Betænkningen er i overensstemmelse med Lissabontraktaten, som lægger særlig vægt på energipolitik ved at styrke og koordinere de metoder og investeringer, der kræves i denne sektor.

Fiaskoen på Københavnstopmødet med hensyn til at tilfredsstille verdens politiske ledere betyder, at strategien for de politikker, der skal føres, skal ændres. Parlamentet er særlig opmærksomt på problemet, fordi det gælder om at overvåge energiinvesteringerne i forbindelse med anlæg, transport og oplagring af tilknyttede energiprodukter med henblik på at tilfredsstille produktions- og distributionsindustrierne og dermed sikre forbrugernes sundhed.

Den anden grund er, at EU's energipolitik skal fokusere på forsyningssikkerhed og energieffektivitet, fordi der er mangel på energiprodukter i EU, og fordi den interne efterspørgsel lige som importen stiger hver dag.

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Solidaritetsprincippet skal udgøre grundlaget for udformningen af EU's energipolitikker. Hvis medlemsstaterne arbejder sammen, kan de sikre en sikrere, billigere og mere effektiv forsyning af energiressourcer til borgere og virksomheder. Det er afgørende for EU, at vi har en energiinfrastruktur, der fremmer samarbejdet mellem medlemsstaterne, så vi mindsker de problemer, der dukker op under energikriser. Denne forordning vil give Kommissionen oplysninger om energiinfrastrukturer, så den kan danne sig et overblik. Den omfatter data om olie- og naturgasinfrastrukturer og infrastrukturer til vedvarende energikilder. Efter indsamling af disse oplysninger vil det være muligt at fremhæve mangler i det europæiske energisystem og derefter forslå foranstaltninger til udbedring heraf. Foranstaltninger, der iværksættes på europæisk plan, skal supplere nationale og regionale strategier. Det er efter min mening særdeles vigtigt, at vi beskytter den fortrolige karakter af de kommercielle oplysninger, der indsamles. Det er endvidere vigtigt, at vi overvåger europæiske investeringer i tredjelande, der har en væsentlig indvirkning på det europæiske energimarked.

Sergio Berlato (PPE), skriftlig. – (IT) Forslaget til en forordning om investeringsprojekter i energiinfrastruktur i Det Europæisk Fællesskab er et vigtigt instrument til fremme af en effektiv energipolitik på EU-plan.

Jeg støtter rationale bag dette forslag, nemlig behovet for at definere en ensartet og omfattende ramme for udviklingen af investeringer i energiinfrastruktur i EU, som vil sætte Kommissionen i stand til at overvåge udviklingen i de investeringsprojekter, der planlægges inden for energisektoren.

Overvågning er bestemt afgørende for at sikre, at den politik, der føres for at støtte projekterne, er gennemsigtig, men det kræver, at den administrative byrde, der pålægges små og mellemstore virksomheder – drivkraften i den europæiske økonomi – reduceres til et minimum.

Det er positivt, at der er opnået et kompromis, som sikrer, at oplysninger fra operatører på markedet modtages og behandles af Kommissionen med garanti for den nødvendige fortrolighed. Investeringsprojekter i energiinfrastruktur er afgørende for etableringen af et frit og dermed konkurrencedygtigt energimarked.

Jeg opfordrer derfor Kommissionen til regelmæssigt på grundlag af de indsamlede data at udforme en analyse af den strukturelle udvikling i energisektoren med det formål at udpege evt. områder, som skal forbedres på markedet, og evt. hindringer for dets optimale gennemførelse.

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) Der går ikke én dag, uden at en medlemsstat eller et stort selskab offentliggør store investeringsplaner inden for energisektoren. Forskellige gasrørledninger, havvindmølleparker og kraftværker i dusinvis er på tegnebrættet. Samtidig lader koordinationen mellem fremtidige investeringer meget tilbage at ønske. Dette ville i sig selv være mere end grund nok til at godkende den fremlagte forordning, idet den vil forene alle medlemsstaternes forpligtelser vedrørende indberetning af energiinvesteringer i én fælles struktur. Den forordning, der skal vedtages, gør det muligt at harmonisere regionale investeringer og styrker den fælles planlægning, hvilket igen styrker energimarkedet og forsyningssikkerheden.

Det er efter min mening vigtigt, at kravene i forslaget vedrørende indberetning af investeringer ikke påfører myndighederne i medlemsstaterne en unødigt administrativ byrde. Vi skal sikre, at metoden til indberetning af investeringer er i overensstemmelse med de tidligere vedtagne regler. Det skal i den henseende erindres, at EU-direktiverne om det indre elektricitets- og naturgasmarked kræver, at der udformes 10-årige investeringsplaner.

Kommissionens oprindelige forslag omhandlede ikke forbedringer af fjernvarmesystemer. Det ændringsforslag, der inkluderer disse systemer i områderne for obligatorisk indberetning af oplysninger, som Udvalget om

Industri, Forskning og Energi i Parlamentet har stillet, bør derfor vedtages. Vi må ikke glemme, at fjervarme spiller en vigtig rolle i forsyningen af befolkningen i de nye medlemsstater. I Ungarn forsynes f.eks. omkring 2 mio. mennesker ad denne vej. Fjernvarmeinvesteringer må ikke udelades, når vi taler om harmonisering af energiinvesteringspolitikker.

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – (HU) Trods stor usikkerhed med hensyn til gennemførelsen af investeringsprojekter i energiinfrastruktur og de alvorlige vanskeligheder, der er forårsaget af økonomi- og kreditkrisen i energisektoren, må kernen i den nye europæiske energipolitik, som har til formål at garantere forsyningssikkerheden, afhjælpe virkningerne af klimaændring og opretholde konkurrenceevnen, være at investere intensivt i EU's energiinfrastruktur i de kommende år. Dette er et vigtigt redskab for udformningen af en fælles energipolitik.

Uden tilstrækkelige oplysninger om vores energiinfrastruktur kan vi ikke yde effektiv støtte til den europæiske energipolitik på EU-plan. Derfor skal vi efter min mening i fællesskab tilvejebringe præcise og regelmæssige oplysninger om investeringsprojekter i EU's energiinfrastruktur, lempe den administrative byrde ved indsamling af oplysninger og forbedre de anvendelige analyser ud fra oplysninger, der er indgivet til Kommissionen, samtidig med at vi letter byrden for aktører i den private sektor, som spiller en stadig større rolle i udviklingen af infrastruktur.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg takker oprigtigt ordføreren for at have udformet en så afbalanceret betænkning. Medlemsstaternes og Kommissionens forenede foranstaltninger, der er omhandlet i betænkningen, vil give EU et integreret og forbedret energisikkerhedssystem, og vil samtidig sikre øget effektivitet og lavere energiforbrug. Som en del af EU's energipolitik skal Kommissionen og medlemsstaterne udpege de investeringer, der er nødvendige for at opfylde EU's strategiske behov, hvad angår udbud af og efterspørgsel efter naturgas og elektricitet. Forordningen fastlægger fælles rammer, som udgør grundlaget for Kommissionens modtagelse af data og oplysninger om investeringsprojekter i energiinfrastruktur inden for råolie, naturgas, elektricitet, biobrændstoffer og lavemissionsenergi i forbindelse med varme- og kølesystemer i byområder. Det kan ikke bestrides, at ét element, som er nødvendigt for at sikre energisystemets stabilitet, er kul, som ikke må blive tilsidesat af vedvarende energikilder, fordi de kan ikke opfylde efterspørgslen fra de stadig voksende økonomiske sektorer i de nye medlemsstater, som er under konstant udvikling. Ved fremhævelsen af fordelene ved kul som energikilde skal det påpeges, at brugen af nye teknologier vil sætte os i stand til at opnå en større reduktion i forureningen og en gradvis indførelse af de fastlagte grænser for CO₂-emissionerne.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) I forbindelse med den nye energipolitik, som har til formål at garantere energiforsyningen, afhjælpe indvirkningen af klimaændring og sikre konkurrencedygtigheden, spiller investeringer i energiinfrastruktur en afgørende rolle. De nye politiske krav, som f.eks. mål for brændstofmixet, vil ændre medlemsstaternes politikker, så de får gavn af en ny og moderniseret energiinfrastruktur.

Kommissionen foreslår, at det nuværende system for indberetning af energiinvesteringsprojekter ændres. Formålet er at indsamle relevante oplysninger om planlagte investeringer med henblik på at sætte Kommissionen i stand til at overvåge situationen for infrastrukturen og imødegå eventuelle problemer. Da den nuværende EU-lovgivning allerede omhandler rapporterings- og indberetningskrav i forbindelse med investeringer og infrastrukturer, skal anvendelsen af disse oplysninger koordineres bedre, så overlappning mellem forpligtelser, som f.eks. indberetning og fortrolighed, undgås, samtidig med at borgernes adgang til oplysninger forbedres. Selv om forslaget navnlig fokuserer på administrative forhold, giver det en idé om karakteren af og egenskaberne for kommende investeringer.

Det er derfor vigtigt, at vi lægger mere vægt på projekternes indvirkning på miljøet med hensyn til at tilvejebringe garantier og yderligere incitamenter til at opføre og afvikle energiinfrastrukturer på en bæredygtig måde og med behørig respekt for miljøet. Jeg lykønsker ordføreren.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) Opgaven med at håndtere den stigende efterspørgsel efter energi og samtidig beskytte miljøet, navnlig med hensyn til menneskeskabt klimaændring, er en af de største opgaver, som EU skal løse i fremtiden. I den forbindelse er det overordentlig vigtigt, at EU har kendskab til alle energiinfrastrukturprojekter i medlemsstaterne. Dette vil gøre arbejdet med at finde en europæisk energiløsning mere effektivt. Den nuværende tekst om udveksling af oplysninger om investeringsprojekter i energiinfrastruktur vil sikre et godt overblik over de eksisterende energiinfrastrukturer i Europa.

Det siger sig selv, at denne betænkning ikke må give anledning til datamisbrug. Jeg glæder mig derfor over det kompromis på tværs af partierne, som fastlægger klare grundlæggende regler for overførslen af data.

Med central overvågning kan det hurtigt fastslås, om Europa fokuserer for stærkt på en enkelt energikilde. Generelt repræsenterer denne betænkning et fremskridt hen imod et moderne energimix.

Vladimir Urutchev (PPE), skriftlig. – (BG) Indtil nu har vi kun drøftet behovet for hurtigt at udforme en fælles energipolitik, når der har været en krise, som f.eks. krisen i vinteren 2009. Vi kan med berettiget bekymring sige, at sådan kan tingene ikke fortsætte. Derfor glæder jeg mig over fru Våleans betænkning, og jeg mener, den er et vigtigt skridt hen imod etableringen af en fælles europæisk energipolitik. Det siger sig selv, at der skal vedtages en række direktiver og forordninger vedrørende energisektoren for at skabe de nødvendige betingelser for udformningen af en sådan fælles politik. Jeg mener, vi nærmer os det punkt, hvor vi endda kan begynde at tale om en aftale om etablering af et energifællesskab i EU. Indførelsen af et indberetningssystem for investeringsprojekter i energisektoren i hver enkelt medlemsstat vil sætte Kommissionen i stand til at danne sig et udførligt billede af, hvordan EU's energiinfrastruktur udvikler sig, og samtidig rådgive landene med hensyn til udbedring af de svageste og mest problematiske områder. Dette vil hjælpe med at opbygge en tilfredsstillende og pålidelig infrastruktur, som både kan støtte gennemførelsen af det indre energimarked og støtte afhjælpningen af konsekvenser af kriser, der opstår. Den vigtigste kendsgerning er, at en tilfredsstillende fælles europæisk energiinfrastruktur er en forudsætning for en fælles intern energipolitik i EU, hvilket Parlamentet har insisteret på i flere dokumenter.

23. Overslag over indtægter og udgifter for ændringsbudget nr. 1/2010 (Sektion I, Europa-Parlamentet) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Vladimír Maňka for Budgetudvalget om overslag over indtægter og udgifter for ændringsbudget nr. 1/2010 (Sektion I, Europa-Parlamentet) (2010/2014(BUD)) (A7-0017/2010).

Vladimír Maňka, ordfører. – (SK) Fru formand! Vi er alle fuldt ud klar over, at det kun er gennem en fælles indsats på europæisk plan, at vi kan imødegå de største udfordringer i det 21. århundrede, som er klimaændring, risikoen og omkostningerne ved råvarer og energi, økonomisk globalisering og trusler mod vores sikkerhed.

Hvis Europa skal konfrontere disse problemer, skal det have effektive og komplekse instrumenter til rådighed. Lissabontraktaten vil tilvejebringe sådanne instrumenter.

I december godkendte vi budgettet for de europæiske institutioner for 2010. På grund af forhold i forbindelse med gennemførelsen af Lissabontraktaten blev vores arbejde med budgettet ikke afsluttet i december, og det fortsætter ind i april. I dag befinder vi os i den indledende fase af traktatens ikrafttræden, og EU skal fra begyndelsen råde over tilstrækkelig finansiering, hvis de nye politikker skal kunne gennemføres. Lissabontraktaten har indvirkning på en hel række tjenestegrene i Parlamentet og andre institutioner. Hvad angår Parlamentet, vil den fælles beslutningstagning blive drastisk forøget og vil omfatte op til 95 % af lovgivningen. Områder som frihed, sikkerhed og retfærdighed, landbrug, fiskeri, forskning og strukturfonde er blevet tilføjet. Der vil i videre udstrækning blive anvendt kvalificerede flertalsafgørelser i Rådet, og der indføres nye retlige grundlag inden for områder, som f.eks. turisme, sport, energi, civilforsvar, administration og samarbejde. Alt dette vil udvide de lovgivende aktiviteter i EU generelt, hvilket vil have en betydelig generel indvirkning på Parlamentets beføjelser og aktiviteter og derfor også på behovet for at styrke administrationen.

Hovedprioriteten i det ændringsbudget, der er fremlagt af Parlamentets formandskab i forbindelse med Lissabontraktaten, er at sikre, at Parlamentet har tilstrækkelige ressourcer til at udføre sin lovgivende rolle. Vi skal huske, at Parlamentet fastlagde en grænse for sine egne anmodninger tilbage i 1988. Det definerede denne grænse som et beløb svarende til 20 % af institutionernes samlede administrative udgifter. I 2006 godkendte Parlamentet under forhandlingerne af den flerårige finansielle ramme for 2007-2013 denne grænse som maksimum for institutionernes samlede administrative udgifter. Siden 2006 er Parlamentets udgifter steget i forbindelse med statuten for Europa-Parlamentets medlemmer, som er trådt i kraft, selv om finansiering heraf netop er i medlemsstaternes budgetter, jf. side 2 i selv samme statut. I dag skal vi også dække udgifter, der opstår som følge af Parlamentets nye rolle i forbindelse med Lissabontraktatens ikrafttræden. Det skal siges, at udgiftsgrænsen på 20 % ikke tog højde for statuten for Europa-Parlamentets medlemmer eller Lissabontraktaten. Selv om statuten for Europa-Parlamentets medlemmer er omhandlet i Lissabontraktaten, har vi i Budgetudvalget insisteret på at overholde 20 %-grænsen fra den oprindelige flerårige finansielle ramme i Parlamentets budget for 2010. Det har vi også opnået.

Ved udformningen af budgettet for 2011 skal vi dog omhyggeligt definere den nye formel med henblik på at sikre budgettets bæredygtighed i den efterfølgende periode. Jeg vil understrege, at vi bedst kan sikre budgettets bæredygtighed ved at udarbejde et budget, der er baseret på faktiske behov og ikke på inflationsindekser. Kun en sådan tilgang kan sikre, at budgettet afspejler de faktiske behov, så vi forbedrer dets gennemsigtighed og effektivitet.

José Manuel Fernandes, for PPE-Gruppen. – (PT) Fru formand! Dette ændringsbudget er resultatet af Lissabontraktatens ikrafttræden. Parlamentet har påtaget sig nye kompetencer og nye ansvarsområder, og derfor skal det have midlerne til at vokse med denne nye udfordring. Jeg vil understrege, at de europæiske borgere kræver lovgivning af høj kvalitet fra Parlamentet. For at sikre dette skal vi tilføre dets medlemmer, udvalg og politiske grupper de nødvendige midler.

Retlige og budgetmæssige standarder og god finansiell disciplin opfyldes og sikres i dette ændringsbudget. Vi mener desuden, at budgetdisciplin og indførelse af besparelser er mere påkrævet end nogensinde før, og de europæiske borgere forventer også dette, når budgettet gennemføres. Vi vil derfor igen bekræfte vigtigheden af at udforme et nulbaseret budget, som garanterer mere strenghed og gennemsigtighed, og vi anmoder også omgående oplysninger om Parlamentets reelle faste udgifter. Vi insisterer endvidere på behovet for langsigtet planlægning i forbindelse med bygningspolitikken med henblik på at sikre budgetmæssig bæredygtighed.

Vi påpeger også, at vi har reduceret bygningsreserven med 4 mio. EUR. På den måde repræsenterer det samlede budgetniveau nu 19,99 % af det oprindelige udgiftsområde, udgiftsområde 5, som blev vedtaget ved førstebehandlingen.

Vi er sikre på, at disse foranstaltninger vil hjælpe os med at håndtere de europæiske borgeres legitime bekymringer, forventninger og krav.

Göran Färm, for S&D-Gruppen. – (SV) Fru formand! Ændringsbudgettet er først og fremmest af praktisk karakter, så Parlamentet kan tilpasse sig de nye opgaver, som følger af Lissabontraktaten. Et punkt har dog principiel betydning, nemlig den 20 år gamle beslutning om, at Parlamentet højst skal udgøre 20 % af EU's administrative budget.

Med denne beslutning overskrider vi det her loft marginalt, dog mere som et resultat af tekniske ændringer end af en ny politik. Det har dog givet anledning til debatten om reglen om 20 %. Når dagens beslutning får sin fulde effekt i 2011, bliver loftet overskredet, medmindre vi foretager kraftige besparelser. Der er god grund til at drøfte en ændring af denne regel om 20 %, eftersom Parlamentets rolle har forandret sig mere end andre institutioners, men vi bør ikke gå bort fra dette princip uden overvejelse.

Jeg tænker hovedsagelig på to aspekter. For det første må vi tage hensyn til, at mange medlemsstater i dag er under stort pres for at skære ned på personale og lønninger. Under de omstændigheder kan vi ikke bare fortsætte med hensynsløst at udbygge EU's administration. For det andet må vi tage hensyn til, at vi disponerer over EU's administrationsbudget sammen med de øvrige institutioner, og at vi i erklæringen fra 1988 lovede, at vi, hvis vi overvejede at gå bort fra reglen om 20 %, først ville diskutere det med Rådet. Det er særlig vigtigt i betragtning af de vanskelige forhandlinger, som vi står over for med Rådet om bl.a. udenrigstjenesten, finansforordningen og det langsigtede budget.

Jeg stemmer for betænkningen, men jeg vil samtidig løfte en advarende pegefinger med hensyn til fremtiden.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Lissabontraktaten styrker hele EU. Den styrker de europæiske borgeres inddragelse og styrker også Parlamentet. Parlamentets styrkede status giver det også øgede lovgivningsmæssige forpligtelser. De skal opfyldes af de enkelte parlamentsmedlemmer efter deres bedste overbevisning.

Jeg vil i den sammenhæng også gerne nævne princippet om lovgivningsmæssig kvalitet. Mit "ja" til forslaget om ændring af Parlamentets budget er betinget. I lyset af den stadig alvorligere krise er vi nødt til at forvalte vores finanser med større omtanke. Som parlamentsmedlemmer er vi dog også forpligtet til at udføre vores lovgivningsarbejde bedst muligt. Disse to krav skal opfyldes.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Fru formand! Det er udtryk for parlamentsmedlemmernes tillid til Budgetudvalget, at vi stemmer om en væsentlig stigning i Parlamentets budget, herunder parlamentsmedlemmernes godtgørelse til parlamentarisk assistance, og de fire eller fem medlemmer af Budgetudvalget er stort set de eneste personer her. Det er et godt tegn på, at de har tillid til os.

Men grunden til, at der er to koordinatore her fra Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet og Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), er for at bekræfte, at vi bakker fuldt op om denne budgetstigning, da vi ikke mener, at det krænker de standarder for stram økonomisk politik, som vi har pålagt os selv.

Parlamentet er en meget særlig institution, som min kollega hr. Färm så udmærket er klar over. Hvis vi i Sverige eller Spanien hele tiden øger regionernes størrelse og antallet af medlemmer i parlamentet og dets funktioner, ville vi også være nødt til at øge parlamentets budget.

Det er det, der sker med Europa-Parlamentet, og vi må derfor stemme for forslaget.

Det er rigtigt, at vi i de kommende år skal sikre, at udgifterne er bæredygtige, og det kræver, at vi må have en seriøs debat om vores bygningspolitik og den fremtidige personalepolitik og politik for kontorudstyr. Det skal alt sammen indgå i de fremtidige overvejelser om bæredygtighed og effektiv anvendelse af midler.

Parlamentets Præsidium og Budgetudvalget har vedtaget nogle afvigende holdninger, eftersom præsidiets forsvarer parlamentsmedlemmernes behov, mens vi i Budgetudvalget forsvarer en stramning og den budgetmæssige virkelighed.

Jeg synes dog, at vi har en god aftale, og at vi uden problemer vil kunne få den vedtaget i morgen.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg taler på vegne af S&D-Gruppen, men de fleste parlamentsmedlemmer er enige om, at der er behov for flere ressourcer efter Lissabontraktaten. Der er dog en række spørgsmål om tidsplanen og finansieringen af disse forslag. Flere kolleger har rejst nogle af disse spørgsmål.

Der er også andre spørgsmål. Hvis vi for eksempel får ekstra personaleressourcer, på hvilket grundlag er det så baseret? Blev tallene bare grebet ud i luften? Hvis der er grundlag herfor, synes jeg, at vi burde være blevet oplyst om det.

Hvordan skal det ekstra personale til sekretariatet fordeles? Det synes jeg også, at vi burde have fået oplyst.

Jeg synes også, at hvis vi kan acceptere en ekstra godtgørelse på 1 500 EUR om måneden, skal vi også kigge på andre udgifter, såsom udgifter til ekstra kontorer, som måtte være påkrævet. Faktisk burde vi have fået de samlede udgifter for dette.

Det bliver en vanskelig beslutning for parlamentsmedlemmerne i morgen. Det er altid kontroversielt, når man bliver bedt om at tildele sig selv ressourcer. Hvis vi havde fået alle de oplysninger, som jeg og mine kolleger anmodede om, ville parlamentsmedlemmerne måske nemmere kunne træffe en beslutning i morgen.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Fru formand! Vi drøfter dette på så sent et tidspunkt, at man skulle tro, at vores eget budget ikke tåler dagens lys.

Lissabontraktaten giver os ganske rigtigt flere forpligtelser, beføjelser og arbejde, men betyder det også, at vi over hele linjen har brug for mere personale til udvalg, grupper og de enkelte parlamentsmedlemmer? Jeg tvivler. Jeg tror, at vi i højere grad kan være politiske og effektive i vores arbejde, hvis vi gør det inden for de nuværende budgetrammer.

Endelig er der en række skridt, som vi er nødt til at tage. Vi taler ikke bare om en engangsstigning i år, for det forlyder, at vi også får en budgetstigning til næste år, og det går min gruppe ikke ind for. Hvis vi nu bliver enige om en stigning på grund af Lissabontraktaten, er det den eneste lejlighed, vi har til at anvende det argument. Efter vores opfattelse skal der være tale om en engangsstigning og ikke om en yderligere én til næste år og endnu én året efter. Det ville kun betyde, at vi får brug for flere bygninger.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Fru formand! Lovgivningsmæssig kvalitet er en af Parlamentets prioriteter, og medlemmer, udvalg og politiske grupper skal have tildelt de nødvendige midler for at opnå denne kvalitet. De nye administrative udgifter som følge af gennemførelsen af Lissabontraktatens bestemmelser er nu omfattet af Parlamentets budget. Herudover understreges det også i betænkningen, at Parlamentets udvidede lovgivningsrolle er vigtig, og at der derfor er behov for supplerende økonomiske ressourcer til at varetage disse beføjelser. Der bør træffes særlige foranstaltninger for at sikre budgetmæssig stabilitet, og der skal udarbejdes en nulbaseret budgetpolitik og en langsigtet planlægning for opfyldelsen af Parlamentets krav, for så vidt angår bygningspolitikken.

Jeg synes, at den generelle reference for Parlamentets budget fortsat skal være den oprindelige programmering af den flerårige finansielle ramme, så det kan sikres, at dets interesser varetages, samtidig med at budgetdisciplinen sikres. Samtidig mener jeg, at vi skal bevare det traditionelle loft på 20 %, og det glæder mig, at man er blevet enige om ikke at overskride loftet i dette tilfælde. Jeg støtter også idéen om, at der bør træffes foranstaltninger til at sikre budgetmæssig bæredygtighed i de kommende år, men bekræfter betydningen af, at der udarbejdes en budgetpolitik, der sikrer yderligere disciplin. Jeg mener også, at det er nødvendigt med gennemsigtighed, hvilket derfor betyder, at der skal gives klare oplysninger om det samlede omfang af de fastsatte udgifter i Parlamentets budget.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Fru formand! Her i slutningen af proceduren vil jeg gerne sige, at Parlamentet har behandlet sagen på en meget ansvarlig måde. Jeg vil gerne især takke præsidiets for at finde en måde at respektere den øvre grænse på 20 % på. I den økonomiske krise er det vigtigt, at vi alle er så varsomme med skatteydernes penge som muligt, men vi skal dog alligevel sikre, at parlamentsmedlemmerne får passende og effektive ressourcer. De 4 mio. EUR, der spares på bygninger, skal ikke forhindre os i at anvende de eksisterende ressourcer til at gøre vores bygning til en af de mest moderne bygninger i verden, så vi kan arbejde så effektivt som muligt for vores borgere.

Vladimír Maňka, ordfører. – (SK) Fru formand! Jeg vil gerne takke Dem alle for Deres synspunkter og indlæg, og også for at søge en løsning i udvalget.

Jeg vil gerne sige, at vi i budgettet for 2010 har medtaget nogle systemiske foranstaltninger, der kan medføre økonomiske besparelser og mindske presset på vores udgiftsloft. I oktober sidste år blev vi under samrådsproceduren enige om, at der i år skal gennemføres en administrativ revision i Parlamentets GD INLO og Sikkerhedstjenesten. Hensigten er at vurdere, om ressourcerne anvendes optimalt. Resultaterne af revisionen skal fungere som udgangspunkt for yderligere fremskridt og øget effektivitet. Jeg kan se et yderligere potentiale for besparelser, hvis vi bruger vores egne ressourcer bedre i tolketjenesten eller på telearbejdsområdet. Jeg forventer opdaterede oplysninger fra Parlamentet og andre institutioner om, hvordan de planlægger at gøre brug af midlertidigt uudnyttede ressourcer, ikke kun i sprog tjenesterne, men også med hensyn til kontorlejemål, kopiering osv. Jeg er overbevist om, at vi med en mellemfristet strategi for aktiver og bygninger vil kunne få besparelser på budgettet, hvilket vil bidrage til parlamentsbudgettets bæredygtighed. Parlamentets administration fremlægger strategien for os om få dage. Jeg vil gerne endnu engang takke Dem for samarbejdet og Deres ansvarlige indstilling til spørgsmålet.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 25. februar 2010.

Jeg vil gerne takke Dem alle. Også tak til vores teknikere og tolke for at få os gennem aftenen.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Alexander Alvaro (ALDE), skriftlig. – (DE) Jeg lykønsker hr. Manka med hans vellykkede forhandlinger i lyset af den meget stramme ramme for 2010-budgettet. Ud over de velbegrundede og nødvendige tilpasninger til Parlamentets personale- og bygningspolitik er der efter min opfattelse det vanskelige spørgsmål om den planlagte stigning af sekretariatsgodtgørelsen på 1 500 EUR. Det er uheldigt, at det af proceduremæssige årsager ikke er muligt at stemme separat om dette, da stigningen i parlamentsmedlemmernes sekretariatsgodtgørelse fra maj 2010, som blev besluttet af præsidiets, er upassende her i den finansielle krise. Det er helt sikkert, at Parlamentet med Lissabontraktaten, som for nylig trådte i kraft, generelt får brug for ekstra kapacitet til lovgivningsarbejdet, men efter indførelsen af en vedtægt for assistenter i begyndelsen af den nuværende valgperiode, er der overhovedet intet bevis for, at parlamentsmedlemmerne virkelig har brug for flere assistenter. Desuden er købekraften af de supplerende midler meget forskellig i de enkelte medlemsstater, og det skal der også tages højde for i en betænkning, som endnu ikke er udarbejdet om resultaterne af indførelsen af de nye regler for parlamentsmedlemmers assistenter. I betragtning af de nuværende meget begrænsede areal- og arbejdsfaciliteter i Parlamentet, kan man også frygte, at stigningen i sekretariatsgodtgørelsen på 1 500 EUR, som bliver vedtaget i dag, allerede vil skabe grundlag for yderligere stigninger og krav om arbejdsfaciliteter i fremtiden. Derfor undlader FDP i Parlamentet at stemme.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Denne budgetændring opfylder et reelt behov. Efter at Lissabontraktaten er trådt i kraft, har Parlamentet fået betydeligt flere beføjelser på en lang række områder. Den direkte konsekvens heraf er en meget større mængde arbejde, hvis kvalitet skal leve op til den højeste lovgivningsstandard. Det handler ikke om, at vi beder om penge til os selv, som pressen har antydnet. Vi må

dog kunne tildele de nødvendige ressourcer til Parlamentet, så de europæiske borgeres forventninger til dette forum kan blive indfriet.

Georgios Stavrakakis (S&D), skriftlig. – (EL) Jeg vil også gerne takke ordføreren for hans indsats. De øgede beføjelser, som Parlamentet har fået tildelt under Lissabontraktaten, styrker uden tvivl Parlamentets rolle betydeligt og udgør et håndgribeligt og effektivt svar på de europæiske borgeres forventninger. Samtidig har det større antal funktioner dog skabt yderligere behov i form af mere personale, både i Parlamentets administration, de politiske grupper og parlamentsmedlemmernes kontorer. Ændringen af Parlamentets budget er ikke kun, hvad man kan forvente, men er også nødvendig, hvis vi vil have, at Parlamentet skal kunne varetage sine nye forpligtelser effektivt, hvilket yderligere vil styrke dets demokratiske troværdighed. Jeg skal minde Parlamentet om, at der blev foretaget en lignende ændring af Rådets budget for at opfylde dets administrative krav, da der blev oprettet en institution for formanden for Det Europæiske Råd, og det forventes, at der vil blive fremsat lignende forslag om at ændre Kommissionens budget. Godkendelsen af denne ændring vil både give Parlamentets administration og de politiske grupper og parlamentsmedlemmerne mulighed for at opfylde de nye krav på bedre og mere effektiv vis.

24. Dagsorden for næste møde: se protokollen

25. Hævelse af mødet: se protokollen

(Formanden hævede mødet kl. 23.50)